

ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΜΑΡΙΟΣ ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ

ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Τίτλος: Πέτρινες Καρδιές - Μήνυμα Ελπίδας

Συγγραφέας: Μάριος Λευθεριώτης

Αθήνα, Σεπτέμβριος 2022

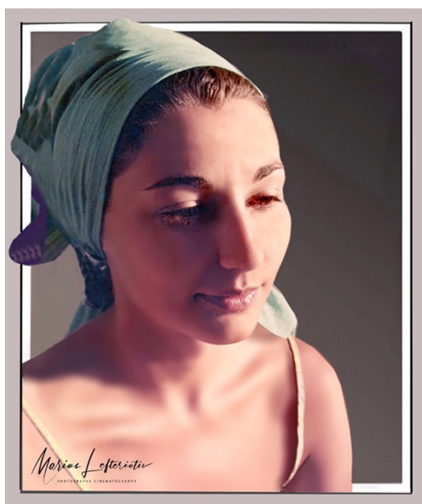
ISBN: 978-960-604-738-1

© Εκδόσεις Όστρια
www.ostriaeditions.com · f ostriaeditions · YouTube Όστρια Βιβλίο
ΑΘΗΝΑ: Χέυδεν 3, Πεδίον του Άρεως, Τ.Κ.: 10434, Αθήνα
Τηλ.: 211 2136882, 211 0122454 · email: ostriavivlio@gmail.com

Αφιερώνεται στην μνήμη της συζύγου μου Φιλαρέτης Λευθεριώτη,
που ήθελε ένα κόσμο καλύτερο

Ο Λουκάς Χριστοφόρου
για το έργο της Επιστήμης

«Πάρτε τους ανθρώπους που αφιέρωσαν τη ζωή τους και μας έδωσαν πολλά πράγματα στη θρησκεία, τους Προφήτες, Αποστόλους, Αγίους, πάρτε όποιον θέλετε και βάλτε τους όλους μαζί και πείτε μου, πόσο όμορφα περιγράφουν αυτά που συλλαμβάνουν για το θείο.

Εγώ θα έλεγα ότι όλα αυτά είναι μικρά, κοντά στο μεγαλείο της Δημιουργίας του Θεού, που έχει ξανοίξει μπροστά μας η σύγχρονη Επιστήμη,

η Επιστήμη φωτίζει το μεγαλείο του Θεού!»

Λουκάς Χριστοφόρου
Φυσικός Επιστήμων, Ακαδημαϊκός, Καθηγητής,
ερευνητής και διευθυντής του τμήματος Ατομικής
και Μοριακής Φυσικής Ακτινοβολιών,
Πρόεδρος της Ακαδημίας Αθηνών (2021),
με διεθνείς τιμητικές διακρίσεις

Το κείμενο αυτό είναι από την συνέντευξη του
Λουκά Χριστοφόρου προς την ΕΡΤ, (το 2011)
και χρησιμοποιήθηκε κατόπιν συνεννοήσεώς μας

Ο μυστικός κόσμος του συγγραφέα

Έτσι καθώς κοιτάζω το βιβλίο αυτό, μου είναι αδύνατο να αναγνωρίσω τον συγγραφέα του. Βαρύγδουπα θέματα, Θεός, ψυχή, άνθρωπος, αγαθός ή, πονηρός και απαντήσεις στα μεγάλα ερωτήματα και προβλήματα της ζωής. Που βρίσκονταν όλα αυτά, και πως τον συνάντησαν απρόσμενα και τον έκαναν το εργαλείο τους για να φανερωθούν; Ποιά είναι η ζωή του και πως εξελίχθηκε για να προκύψει το βιβλίο αυτό;

Δεκαετίες 50, 60 και 70. Μετά τον μεγάλο πόλεμο και τον εμφύλιο σπαραγμό, ο συγγραφέας τελειώνει το γυμνάσιο της Πλάκας και μπαίνει, κατόπιν πολύ δύσκολων εισαγωγικών εξετάσεων, στο Πολυτεχνείο, επίτευγμα για την εποχή εκείνη της ανέχειας.. Τα φοιτητικά του χρόνια γεμάτα ιδέες και ατέλειωτες συζητήσεις για το τέλειο οικονομικό σύστημα που θα εξασφάλιζε σε όλους τους ανθρώπους, στέγη, τροφή, εκπαίδευση και περίθαλψη, ασχέτως των ικανοτήτων τους! Ο χρόνος κυλάει, τελειώνει το Πολυτεχνείο το 61 και μπαίνει στον αγώνα της ζωής. Και τότε τον Ιουλίο του 69, όταν ο άνθρωπος πάτησε το πόδι του στη Σελήνη, του συνέβη κάτι, σε μια απόμερη ακτή της Εύβοιας, που του άλλαξε τελείως τη ζωή. Το αποτύπωσε, λίγες ημέρες αργότερα, σε μια ταινία του, την «Διάσπαση». Ήταν τότε που του φανερώθηκε η πραγματική φύση του ανθρώπου, με αποτέλεσμα να αλλάξει στάση ζωής, να εγκαταλείψει τις ιδέες του για τα οικονομικά συστήματα, γιατί κατάλαβε ότι αν ο άνθρωπος δεν είναι «καλός κ' αγαθός» τα συστήματα όσο καλά και να είναι δεν μπορούν να εφαρμοσθούν και τελικά καταρρέουν, και να στραφεί προς τον εαυτό

του, να αρχίσει να ερευνά την φύση του ανθρώπου και του Δημιουργού του, για να κατανοήσει γιατί η ουσία της ψυχής, πορεύεται, κατά τη διάρκεια της ζωής, προς το «καλό» ή, το «κακό».. Το εξέφρασε αυτό το 1970 με την ταινία του "Requiem for Humanity", που περιγράφει την καταστροφική ανθρώπινη φύση, σε αντίθεση με την αγνότητα των μικρών παιδιών, και που 44 χρόνια μετά, το 2014, κατετάγη μεταξύ των 21 κλασικών ταινιών του κινηματογράφου τέχνης, όλων των εποχών, στο διεθνές φεστιβάλ κινηματογράφου της DUCTAC!

Δεκαετίες 80, 90 και τα πρώτα χρόνια του 2000. Επιτυχημένος πλέον επιστήμων, Πολιτικός Μηχανικός, με λαμπρή εξέλιξη σε δημόσιες ανώτατες θέσεις, σε Ελληνικούς και διεθνείς οργανισμούς. Βραβευμένος επίσης σκηνοθέτης στην ταινία μικρού μήκους και το ντοκιμαντέρ, σε πολλά Ελληνικά και διεθνή φεστιβάλ, όπως τα φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, Καννών, Λονδίνου, Μάλτας, ακόμη και του Ντόνετσκ της Ουκρανίας. Φωτογράφος, πρωτοπόρος στην τρισδιάστατη και σφαιρική απεικόνιση, είναι Champion στο GuruShots photo site, με συμμετοχή των φωτογραφιών του σε πάμπολλες διεθνείς εκθέσεις, όπως αυτές της Νέας Υόρκης, Στοκχόλμης, Λισαβώνας, Δουβλίνου, Χανόι, Σεούλ, Μελβούρνης, Βαρκελώνης, Βουδαπέστης και Αθηνών. Παρά ταύτα, βρίσκει χρόνο και συνεχίζει την έρευνα που είχε αρχίσει από το 1969, να παρακολουθεί δηλαδή τις διαπιστώσεις της Επιστήμης στα μεγάλα θέματα της δημιουργίας του Σύμπαντος, της εμφάνισης της λογικής ζωής, δηλαδή του ανθρώπου, τις καινούργιες θεωρίες για την κβαντική υπόσταση της ψυχής και τις τελευταίες ανακαλύψεις για το αποκαλούμενο σωματίδιο του Θεού.

Και έφθασε το 2020 που η απώλεια της, επί 50 και πλέον χρόνια, αγαπημένης του συζύγου και η άσχημη ως εκ τούτου ψυχολογική του κατάσταση, όπως επίσης και η κακή συμπεριφορά και αχαριστία μερικών ανθρώπων ευεργετηθέντων επανειλημμένως απ’ αυτόν, τον οδήγησαν στο να αποφασίσει να εξιχνιάσει το αμέτρητο βάθος της ανθρώπινης ψυχής.. Έτσι προέκυψαν, σαν από θαύμα, οι «ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ», οι πετρωμένες ανθρώπινες αισθήσεις, που δεν μπορούν να αναγνωρίσουν τη φύση τους και να συνειδητοποιήσουν την κατάστασή τους, ώστε να ξεφύγουν από τα τείχη που έχουν κτίσει οι ίδιοι γύρω τους.. Είναι το βιβλίο που ουσιαστικά αποτείνεται στην εξυπνάδα του αναγνώστη, ώστε να κατανοήσει και να υπερβεί τον εγωισμό του, για να μπορέσει να αλλάξει ο ίδιος και να ξαναγεννηθεί σ’ έναν άλλο κόσμο, πιο φωτεινό και ήρεμο, και να τον αποδεχθεί αυτόν τον κόσμο, σαν κάτι το φυσικό, όπως αποδεχόμαστε την λιακάδα και την βροχή και τα χαιρόμαστε γιατί αποτελούν τη Φύση, η οποία είναι δεδομένη, και φυλαγόμαστε μόνο από τους καύσωνες και τους κεραυνούς της..!

Είναι οι «ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ» με σκέψεις για τα σημαντικά θέματα της ζωής, που τις μοιράζεται ο συγγραφέας με τους συνανθρώπους του. Σκέψεις που θα οδηγήσουν τον αναγνώστη να δει τον συγγραφέα σαν προέκταση του εαυτού του, αφού μοιράζονται μεταξύ τους τα ίδια ή, παρόμοια προβλήματα και θα κάνει μαζί του εγκάρδια «χειραψία», σαν να συναντά ένα φίλο από τα παλιά…!

Πρόλογος

Αναρωτηθήκατε άραγε ποτέ, πως δημιουργήθηκε γύρω μας ένας τόσο όμορφος κόσμος, με τάξη και αρμονία και πως η νεκρή ύλη κάποια στιγμή ζωντάνεψε, απέκτεισε συνείδηση ύπαρξης του εαυτού της και δημιούργησε ένα ον, τον άνθρωπο, ώστε να γνωρίζει κάποιος ότι το Σύμπαν υπάρχει; Και όμως, αυτό είναι το πανάρχαιο ερώτημα των φιλοσόφων και σκεπτόμενων ανθρώπων όλου του κόσμου, σχετικά με την ύπαρξη Θεού Δημιουργού, ψυχής και ελεύθερης βούλησης στον άνθρωπο..

Στο ερώτημα αυτό, δίνεται απάντηση στον αναγνώστη, όχι με φιλοσοφικές θεωρήσεις και θρησκευτικές πεποιθήσεις, αλλά με επιστημονικές τεκμηριώσεις, για τις διαπιστωμένες ενδείξεις περί ύπαρξης Δημιουργού του Σύμπαντος. Προς τούτο, παρατίθεται όλη η επιστημονική πορεία του 20ου αιώνα που ανέτρεψε την υπάρχουσα αντίληψη ότι το Σύμπαν είναι αιώνιο, και απέδειξε, αντιθέτως, ότι αυτό έχει αρχή, έχει το σημείο μηδέν της Μεγάλης Έκρηξης, του Big Bang, που δημιουργήθηκαν τα πάντα εκ του μη όντος.

Στη συνέχεια παρουσιάζονται οι νέες θεωρίες που έχουν διατυπωθεί σχετικά με την κβαντική φύση της ψυχής και επομένως, την αποκαλυπτόμενη, ως εκ τούτου, ένδειξη της ύπαρξής της.

Τελικά καλείται ο αναγνώστης να υπερβεί όλες τις εγγεγραμμένες μέσα του φιλοσοφικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις. Να αξιολογήσει μόνο τις υπάρχου-

σες επιστημονικές διαπιστώσεις και θεωρήσεις, ώστε να ξεκαθαρίσει το θέμα της ύπαρξης Θεού, ψυχής και ελεύθερης βούλησης, οριστικά και αμετάκλητα. Με αυτό τον τρόπο θα μπορέσει να δημιουργήσει μία στέρεη φιλοσοφία ζωής, αντικειμενικά αληθινή, που θα τον βοηθήσει, ψυχολογικά, να πορευτεί στην υπόλοιπη ζωή του, με σιγουριά και βεβαιότητα ορθοπραξίας!

Περαιτέρω περιγράφονται τα χαρακτηριστικά των τοξικών και αρνητικών ανθρώπων, ώστε να βοηθηθεί ο αναγνώστης να τους αναγνωρίσει εγκαίρως και να τους υποδείξει τον τρόπο θεραπείας τους. Τέλος παρουσιάζεται τι έχουν πει για τον Θεό οι μεγάλοι επιστήμονες όλων των εποχών, μεταξύ των οποίων και ορισμένοι που έχουν δηλώσει άθεοι.

Το βιβλίο μου αυτό αφιερώνεται στη μνήμη της γυναίκας μου Φιλαρέτης Λευθεριώτη, που ήταν η προσωποποίηση της καλοσύνης! Ζήσαμε μαζί 54 χρόνια και βοηθούσαμε όλους γύρω μας, ανεχόμενοι ακόμη και όσους, λόγω φιλαργυρίας, ζούσαν ασύστολα, εις βάρος μας.. Είναι η προσπάθεια που κάνω τώρα, να συνεχίσω το κοινό μας έργο, μεταφέροντας στους άλλους το καταστάλαγμα της ζωής μου, ώστε να τους βοηθήσω να αντιμετωπίσουν τα προβλήματά τους με τον καλύτερο δυνατό τρόπο..!

Τέλος, εάν παρέλειψα να αναφέρω κάποια πηγή, από μερικά άρθρα που χρησιμοποίησα από τον ιστό, παρακαλώ να μου γνωστοποιηθεί αυτό, ώστε να γίνει η σχετική προσθήκη σε μελλοντική επανέκδοσή του.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Φιλοσοφικές θεωρήσεις σε θεμελιώδη ερωτήματα της
ζωής από άρθρα του Μάριου Λευθεριώτη
και από ορισμένα δημοσιεύματα που συλλέχθηκαν
από τον ιστό, με τον γενικό τίτλο
Πέτρινες Καρδιές - Μήνυμα Ελπίδας

Περιλαμβάνει τρεις ενότητες και τον ΕΠΙΛΟΓΟ

1η Ενότητα
Σύμπαν, Άνθρωπος, Ψυχή
που αποτελείται από 29 κεφάλαια

Ασχολείται με τα θέματα της δημιουργίας του Σύμπαντος και της ύπαρξης Θεού, Ψυχής και Ελεύθερης Βούλησης στον άνθρωπο. Περιλαμβάνει όλες τις τελευταίες υπάρχουσες σχετικές θεωρίες και πλήθος ερευνών που έχουν γίνει, σχετικά με την φύση του ανθρώπινου εγκεφάλου και τα αναπάντητα μέχρι στιγμής ερωτήματα που έχει η Επιστήμη για αυτόν, ήτοι: Είναι ο εγκέφαλος ένα όργανο που έχει δύο υποστάσεις, την υλική και την πνευματική; είναι δηλαδή μία μηχανή από κρέας και οστά, που όμως κατευθύνεται από την ψυχή, η οποία έχει και την επίγνωση ύπαρξης; ή, είναι ο εγκέφαλος απλώς ένας κρεάτινος υπολογιστής που, άγνωστο πως, απέκτεισε, από μόνος του, επίγνωση ύπαρξης;

Παρατίθενται απόψεις και θεωρίες των Επιστημόνων Λουκά Χριστοφόρου, Γιώργου Παξινού, Wilder Penfield, Ειρήνης Χριστινάκη, Roger Penrose, Stuart Hameroff, Anirban Bandyopadhyay, Hans-Peter Dürr, Christian Helwig και Robert Lanza, όπως επίσης και του Jiddu Krishnamurti.

2η Ενότητα
Μαθήματα Ζωής
που αποτελείται από 8 κεφάλαια

Ασχολείται και περιγράφει αναλυτικά, τα χαρακτηριστικά των αρνητικών ανθρώπων, κατά περιπτώσεις, ήτοι:

Κλεπτομανία, φιλαργυρία, φθόνος, μανιοκατάθλιψη, απανθρωπιά και σαδισμός, κακία, επιπτώσεις στους αρνητικούς ανθρώπους και η θεραπεία τους με την καλοσύνη, ώστε να τους αναγνωρίσετε εγκαίρως και να τους υποδείξετε τον τρόπο θεραπείας τους.

3η Ενότητα
Οι Μεγάλοι Επιστήμονες μιλούν για τον Θεό
που αποτελείται από 1 κεφάλαιο

Περιγράφει αναλυτικά τι έχουν πει για τον Θεό οι μεγάλοι Επιστήμονες και Φιλόσοφοι όλων των εποχών, όπως οι: Πλάτων, Κοπέρνικος, Κέπλερ, Γαλιλαίος, Καρτέσιος, Νεύτων, Δαρβίνος, Λαπλάς, Παστέρ, Αϊνστάιν και άλλοι.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ
Ψυχή, ενέργεια, άνθρωπος, Θεός
που αποτελείται από 4 Κεφάλαια

Περιγράφει τη φύση της ψυχής και της ενέργειας, περιλαμβάνει το γενικό συμπέρασμα περί ψυχής και τέλος έχει 1 επιγραμματικό κείμενο για τον άνθρωπο και τον Θεό.

1η ΕΝΟΤΗΤΑ

Σύμπαν, Άνθρωπος, Ψυχή

Εγκέφαλος και Μυαλό

Με τον όρο “μυαλό”, εννοούμε την ξεχωριστή οντότητα ή, την λειτουργία του εγκεφάλου που τον προγραμματίζει. Διευκρινίζεται ότι ο όρος «μυαλό» περιλαμβάνει όλους τους σχετικούς όρους: μυαλό, νους, πνεύμα, ψυχή, αυτοσυνείδηση, «ΕΓΩ» κ.λπ.

Η μελέτη του εγκεφάλου από την επιστήμη, αρχίζει συνήθως με την παραδοχή ότι τα πάντα συμβαίνουν αποκλειστικά από το όργανο αυτό και ότι το «μυαλό» είναι μία λειτουργία του η οποία υπάρχει, μόνο, όταν ο εγκέφαλος είναι σε εγρήγορση. Είναι η θεωρία του «μονισμού» (monism). Επειδή όμως υπάρχουν ιδιότητες του “μυαλού” που δεν μπορούν να ερμηνευθούν αποκλειστικά από την λειτουργία του εγκεφάλου και μόνο, πως, επί παραδείγματι, κάτι υλικό δύναται να παράξει κάτι μη υλικό, όπως είναι η διανοητική δραστηριότητα, προέκυψε η θεωρία του «δυϊσμού», (dualism), ότι δηλαδή το «μυαλό» είναι μία ανεξάρτητη, μη υλική οντότητα, τελείως διαφορετικής φύσης από τον εγκέφαλο.

Και στις δύο περιπτώσεις, προκύπτει το ερώτημα, από πού λαμβάνει την ενέργεια για να λειτουργεί το «μυαλό» και τι φύσεως είναι αυτή η ενέργεια;

Γνωρίζουμε ότι ο εγκέφαλος λειτουργεί μέσω της διαβίβασης των πληροφοριών μεταξύ των νευρώνων του, μέσω ηλεκτροχημικών ερεθισμάτων. Πηγή ενέργειας του εγκεφάλου είναι οι υδατάνθρακες και κυρίως η γλυκόζη. Έτσι στην περίπτωση του «μονισμού», το

«μυαλό», σαν λειτουργία του εγκεφάλου, θα πρέπει να χρησιμοποιεί την ίδια ενέργεια για να λειτουργεί. Στην περίπτωση όμως του «δυϊσμού», υπάρχουν φαινόμενα λειτουργίας του «μυαλού» τα οποία δεν είναι δυνατό να προέρχονται από τη λειτουργία του δια της ενέργειας γλυκόζης του εγκεφάλου. Και αυτά είναι η τηλεπάθεια, δηλαδή η μεταβίβαση σκέψης από «μυαλό» σε «μυαλό», ανεξαρτήτως της μεταξύ τους απόστασης, η τηλεκίνηση ή, ψυχοκίνηση και η αιώρηση, φαινόμενα αποδεδειγμένα ότι υπάρχουν, ιδίως η αιώρηση. Μεταβίβαση σκέψης, σημαίνει μεταβίβαση εικόνων μέσω μίας άγνωστης μορφής ενέργειας, που λειτουργεί το «μυαλό» και η οποία ενέργεια μεταφέρεται από «μυαλό» σε «μυαλό». Τηλεκίνηση σημαίνει η μετακίνηση αντικειμένων διά της ενέργειας αυτής και αιώρηση σημαίνει η στιγμιαία ή, διαρκής ανύψωση του σώματος, κατόπιν της ισχυρής βούλησης και «πίστης» αυτού που εκτελεί την τηλεκίνηση και την αιώρηση. Τα φαινόμενα αυτά είναι σπάνια, εκτός από την στιγμιαία αιώρηση, που μπορεί κανείς να την δει, εφ' όσον το επιθυμεί, στις σχολές Υπερβατικού Διαλογισμού του Μαχαρίσι, (Levitation siddhi practice), όπου οι ασκούμενοι, ενώ είναι καθισμένοι στη γνωστή στάση Διαλογισμού, με σταυρωμένα πόδια, ανυψώνονται στιγμιαία και προωθούνται προς τα εμπρός, διανύοντας με αυτόν τον τρόπο μικρές αποστάσεις.

Η τηλεκίνηση και η αιώρηση μας δίνουν μία πληροφορία για το είδος της ενέργειας που τροφοδοτεί το «μυαλό», η οποία θα πρέπει να έχει άμεση σχέση με την βαρύτητα, αφού μπορεί και την εξουδετερώνει και μετακινεί αντικείμενα, ή, ανυψώνει το σώμα.

Όλα αυτά συνηγορούν, υπέρ της θεωρίας του δυϊσμού και της ύπαρξης ξεχωριστής οντότητας, (μυαλό, νους, ψυχή κ.λπ.), η οποία προγραμματίζει τον εγκέφαλο, τροφοδοτούμενη από άγνωστης μορφής ενέργεια και όχι από την ως άνω ενέργεια λειτουργίας του εγκεφάλου από την γλυκόζη. Δεδομένου δε ότι η ενέργεια αυτή είναι εξωτερική και όχι προερχόμενη από τον εγκέφαλο, τότε η οντότητα αυτή, (μυαλό, ψυχή), που προγραμματίζει τον εγκέφαλο, είναι δυνατό να επιζεί μετά τον θάνατο.

Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να γίνει μία διευκρίνιση για την έννοια του «προγραμματισμού» του εγκεφάλου από το «μυαλό».

Με τον όρο αυτό δεν εννοούμε τον ενστικτώδη, αυτόματο προγραμματισμό του εγκεφάλου των όντων όλου του ζωικού βασιλείου, που γίνεται, από τους τυφλούς φυσικούς νόμους λειτουργίας του οργάνου αυτού, μέσω των νευρώνων του, βάσει των εγγεγραμμένων σ' αυτόν ενστίκτων του, της τυχαίας διαμόρφωσής του από το περιβάλλον και τις επαναλαμβανόμενες «συνήθειές» του, που σκοπό έχουν την εξοικονόμηση ενέργειας και την αυτοματοποίηση λειτουργίας του. Δηλαδή ο άνθρωπος τείνει συνεχώς να επαναλαμβάνει τον εαυτό του…

Αντίθετα, εννοούμε τον, λόγω «ελεύθερης βούλησης» του «μυαλού», λογικό προγραμματισμό του εγκεφάλου, που αντιτίθεται συνήθως και αλλάζει τον ενστικτώδη προγραμματισμό και ο οποίος λογικός προγραμματισμός είναι το βασικό χαρακτηριστικό ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

του ανθρώπου και το μέγα μυστήριο της λογικής ζωής που εμφανίστηκε στο σύμπαν…!

Τέλος, όσον αφορά στην ομοιότητα της ενέργειας του «μυαλού» με την βαρύτητα, η οποία είναι μία από τις τέσσερεις δυνάμεις του Σύμπαντος, Βαρυτική, Ασθενής Πυρηνική, Ηλεκτρομαγνητική, και Ισχυρή Πυρηνική, τις οποίες προσπαθούν οι Φυσικοί τώρα να τις ενοποιήσουν σε μία, είναι πιθανόν η ενέργεια του «μυαλού» να προέρχεται από αυτή την άγνωστη ενοποιημένη δύναμη, που ενώνει τα πάντα στο Σύμπαν και που μυστηριωδώς, απέκτησε συνείδηση ύπαρξης και ελεύθερη βούληση, με την εμφάνιση του ανθρώπου. Ομοίως, δεν αποκλείεται να είναι ακόμη και η κβαντισμένη ενέργεια που απαντάται παντού εις το Σύμπαν, ίχνη δονήσεων της οποίας έχει αρχίσει και εντοπίζει τώρα η Επιστήμη στους μικροσωληνίσκους του εγκεφάλου. Η κβαντισμένη ενέργεια, ως γνωστόν, απαντάται στα υποατομικά σωματίδια, τα οποία έχουν και συμπεριφορά κύματος, με γνωστό μας το παράδειγμα του φωτός του οποίου τα μικροσωματίδια (φωτόνια), πέραν της υλικής τους υπόστασης, συμπεριφέρονται και ως κύματα, είναι δηλαδή συγχρόνως ύλη και ενέργεια (δείτε το βίντεο που αναφέρεται στη Βιβλιογραφία). Η ιδιότητα αυτή, απεδείχθη το 2013 ότι επεκτείνεται και στον εγκέφαλο, επιβεβαιώνοντας ενδεχομένως, την ύπαρξη «κβαντικής» ενέργειας σ' αυτόν που, άγνωστο πως, στον άνθρωπο, απέκτησε συνείδηση ύπαρξης, λογική και ελεύθερη βούληση (Ψυχή)!

Και εξαρτάται πλέον από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις που έχει κάποιος, για να ερμηνεύσει το γεγονός αυτό, ονομάζοντας αυτή την άγνωστη δύναμη που

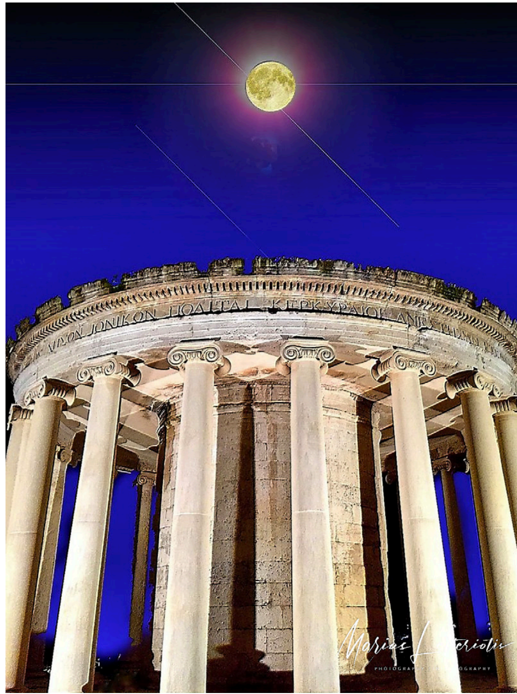

κατακλύζει το Σύμπαν, «Αγάπη». Και εδώ ανακαλούμε την Βιβλική ρήση: «ο Θεός Αγάπη εστί», δηλαδή τα πάντα στο Σύμπαν διέπονται από αυτή την άγνωστη ενοποιημένη δύναμη, την «Αγάπη». Και την άλλη ρήση, «ο άνθρωπος είναι εικόνα Θεού», δηλαδή η πρωταρχική συνείδηση ύπαρξης, ο Θεός, μετέφερε διά της «Αγάπης», την συνείδηση ύπαρξής Του στον άνθρωπο, με τις ιδιότητές της:

Θεός Δημιουργός - Άνθρωπος Δημιουργός!

Σελήνη (έργο Θεού)
Περιστύλιο (έργο ανθρώπου)

Περί Δημιουργίας του Σύμπαντος και περί Ψυχής
Αιτία και Αιτιατό

Και στα δύο αυτά πεδία έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια θαυμαστές ανακαλύψεις, οι οποίες δίδουν πολλές ενδείξεις για την ύπαρξη Δημιουργού του Σύμπαντος και ψυχής στον άνθρωπο.

Ήταν το 1929, που η ανακάλυψη του μεγάλου Αμερικανού Αστρονόμου Edwin Hubble (1889-1953), από το Αστεροσκοπείο Μάουντ Ουίλσον στην Ν. Καλιφόρνια, ότι οι γαλαξίες απομακρύνονται μεταξύ τους, σήμαινε ότι στο απώτατο παρελθόν τους, είχαν μία κοινή σημειακή εκκίνηση, με μία κοσμική έκρηξη, θεωρία που ήδη είχε διατυπωθεί το 1927 από τον Ζωρζ Λεμαίτρ (σελ. 32).

Το «Big Bang», η Μεγάλη Έκρηξη, άλλαξε την αντίληψή μας για το Σύμπαν, από αιώνιο και άναρχο, σε πεπερασμένο και δημιουργηθέν πριν από 14 περίπου δισεκατομμύρια χρόνια. Ήταν τότε, που δημιουργήθηκε όλη η ενέργεια του Σύμπαντος, από την οποία προέκυψαν η ύλη και οι φυσικοί Νόμοι αυτής, που δεν προϋπήρχαν, διότι ΠΡΙΝ, δεν υπήρχε ύλη!

Εξ άλλου, η αρχική ενέργεια του Big Bang, επειδή ήταν αποτέλεσμα της Μεγάλης Έκρηξης, δεν είναι άπειρη και αιώνια, επομένως πρέπει να έγινε από «κάτι» που προϋπήρχε σύμφωνα με την Αρχή της «Αιτίας» και του «Αιτιατού» (αιτιατό ή, αιτιότητα, είναι το αποτέλεσμα της αιτίας). Δηλαδή δεν υπάρχει «αιτία» χωρίς «αποτέλεσμα» και αντίστροφα, «αποτέλεσμα» χωρίς «αιτία». Αυτό δε το «κάτι» το οποίο είναι η «αιτία» της δημιουργίας του

Σύμπαντος, το οποίο Σύμπαν είναι το «αιτιατό», δηλαδή το αποτέλεσμα. της «αιτίας», πρέπει να αποτελείται από ενέργεια και ουσία, άγνωστης συστάσεως, η οποία ουσία «εκπέμπει» την ενέργεια και δεν είναι δυνατόν να μελετηθεί, διότι δεν διέπεται από κανένα Φυσικό Νόμο και ως εκ τούτου είναι ασχημάτιστο και απλό, χωρίς εσωτερικές δυνάμεις σε σύγκρουση, δεν περιορίζεται, δεν μετράται και δεν χρονολογείται, άρα είναι άπειρο και αιώνιο… (δείτε σελ. 86 και ΕΠΙΛΟΓΟΣ σελ. 199). Ασχέτως δε του ονόματος που θα του δώσουμε (Θεός, Αιτία, αρχέγονη κατάσταση, υπερσυμμετρία ή, ό,τι άλλο σκεφθούμε) το σίγουρο είναι ότι ΥΠΑΡΧΕΙ, διότι, εφ' όσον έχουμε «αιτιατό» (που είναι το δημιουργηθέν Σύμπαν), θα πρέπει να έχουμε και «αιτία» (δηλαδή αυτό το «κάτι» που πρέπει να προϋπήρχε της Μεγάλης Έκρηξης και που είχε σαν αποτέλεσμα το «αιτιατό»). «Αιτία» και «Αιτιατό» πάντοτε συνυπάρχουν, ΔΕΝ είναι δυνατό να υπάρχει το ένα, χωρίς να υπάρχει και το άλλο, αυτό είναι σφάλμα λογικής, εάν το δεχθούμε…!

Εξ άλλου γνωρίζουμε ότι όλα όσα υπάρχουν και συμβαίνουν σήμερα στο Σύμπαν και κυρίως η εμφάνιση της έλλογης ζωής, δηλαδή του ανθρώπου που έχει λογική και συνείδηση ύπαρξης, ανάγονται στο τότε, δηλαδή στην αρχή του Big Bang, κατά την οποία εμφανίστηκε ξαφνικά και από το τίποτε, όλη η ενέργεια του Σύμπαντος, η οποία ενέργεια περιείχε, από την πρώτη της στιγμή, μία εν δυνάμει κατάσταση, από την οποία προήλθαν τα πάντα που υπάρχουν σήμερα…!

Εξ αυτού, διατυπώθηκε, για την ερμηνεία της δημιουργίας του Σύμπαντος, και η «Ανθρωπική Αρχή» (δείτε στο επόμενο κεφάλαιο), δεδομένου ότι η εμφάνιση του

ανθρώπου, που αποτελεί το μεγαλύτερο μυστήριο της Δημιουργίας, ανάγεται και αυτή και περιέχεται, εν δυνάμει, στην πρωταρχική στιγμή της Μεγάλης Έκκρηξης…! Με άλλα λόγια, μέσα στην αρχική ενέργεια που προήλθε από το Big Bang, ήταν αποτυπωμένη και η παρουσία του ανθρώπου. Δηλαδή οι αρχικοί νόμοι της εξέλιξης του Σύμπαντος, περιείχαν τις αναγκαίες σταθερές για την εμφάνιση αργότερα του ατόμου του άνθρακα, συνοδευόμενου από τις απαραίτητες πληροφορίες, για τον προσήκοντα πολλαπλασιασμό του και την δημιουργία της έλλογης ζωής στον πλανήτη! (Καθηγητής και Ακαδημαϊκός Λουκάς Χριστοφόρου, συνέντευξη στην ΕΡΤ 3/6/2011, δείτε σελ. 9, 33, 75, 192, 203 και Βιβλιογραφία σελ. 221).

Ακολούθησε η επιβεβαίωση ύπαρξης του Μποζονίου Higgs ή, όπως το έχουν αποκαλέσει, «Σωματίδιο του Θεού» (δείτε και το επόμενο κεφάλαιο), του οποίου το άριστα ρυθμισμένο μέγεθος των τιμών του πεδίου του, ώστε να επιτευχθεί η δημιουργία της ύλης και του Σύμπαντος, εξέπληξε τους αστροφυσικούς, με αποτέλεσμα να αρχίσουν να δέχονται την ύπαρξη Δημιουργού. Το πεδίο Higgs παρομοιάζεται με μία παχύρρευστη θάλασσα μέσα στην οποία «κολυμπάνε» όλα τα σωματίδια. Ανάλογα δε με τον τρόπο με τον οποίο τα διάφορα σωματίδια «κολυμπάνε» μέσα στο πεδίο αυτό, παίρνουν και τη δεδομένη μάζα του είδους τους.

Αν δεν υπήρχε το πεδίο αυτό δεν θα ήταν δυνατή η δημιουργία μάζας και ύλης και επομένως δεν θα υπήρχε Σύμπαν, παρά μόνο ενέργεια… Την ύπαρξη του σωματιδίου Higgs, είχε προβλέψει το 1964, ο Άγγλος Φυσικός Peter Higgs, εξ ου έλαβε και το όνομά του.

Για την ανίχνευση και ανακάλυψη του σωματιδίου Higgs, «ή σωματίδιο του Θεού (the God particle), όπως εκλαϊκευμένα ομάστηκε από τον Λέον Λέντερμαν, Νόμπελ Φυσικής 1988 (Βιβλιογραφία)», χρησιμοποιήθηκε ο επιταχυντής LHC του CERN και έγινε από δύο πειραματικές ομάδες των 3.000 ατόμων. Ήταν οι ομάδες CMS και ATLAS. Στο πείραμα της ATLAS συμμετείχε και μία ομάδα από το ΑΠΘ (Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης) και μάλιστα από τη συνολική επιφάνεια 5.500 τ.μ. που καλύπτουν οι ανιχνευτές του πειράματος αυτού, τα 550 τ.μ. είχαν κατασκευασθεί στο ΑΠΘ.

(Πληροφόρηση από https://grdiscovery.com/)

Και τέλος η ιατρική διαπίστωση, από πολλές επιστημονικά εξακριβωμένες μαρτυρίες επιθανάτιων εμπειριών, όπου οι άνθρωποι, περιέγραψαν επακριβώς σκηνές και διαλόγους που δεν θα μπορούσαν, λόγω της κατάστασής τους, να γνωρίζουν, δείχνουν ότι η αυτοσυνείδηση, η σκέψη και η μνήμη, συνεχίζουν να υπάρχουν και μετά τη διακοπή λειτουργίας του εγκεφάλου και επομένως εγκέφαλος και νους δεν είναι το ίδιο, αλλά πρόκειται για διακριτές οντότητες, πράγμα το οποίο οδηγεί στο συμπέρασμα της ύπαρξης, πιθανότατα, ψυχής.

(δείτε Ο ΕΑΥΤΟΣ σελ. 86 και ΕΠΙΛΟΓΟΣ σελ. 199)

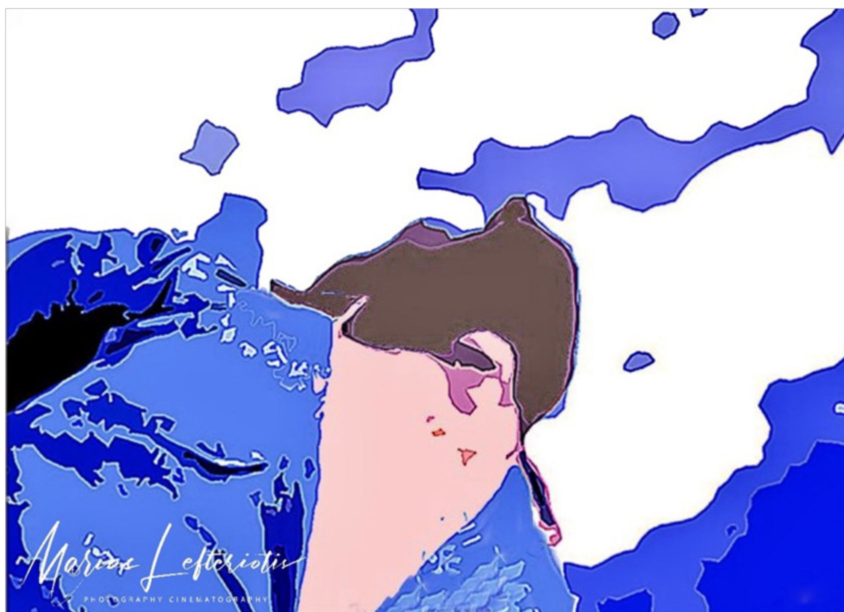
Αυτές και οι τρεις τους, είναι πολύ ενδιαφέρουσες επιστημονικές διαπιστώσεις που μας διαφωτίζουν και μας οδηγούν στη σωστή διαμόρφωση της προσωπικής μας κοσμοθεωρίας, με ότι αυτό συνεπάγεται για την καθημερινότητά μας και τον τρόπο που αντιμετωπίζουμε τους συνανθρώπους μας και τη ζωή…

Η άποψή μας πλέον για την λογική ζωή και τον άνθρωπο παίρνει μία άλλη διάσταση, διότι αν δεν υπήρχε ο άνθρωπος, δεν θα υπήρχε και το Σύμπαν, διότι μόνο ο άνθρωπος γνωρίζει ότι υπάρχει το Σύμπαν! Ο «Άνθρωπος», ο «άνω θρώσκων τα ώπα», αυτός που σηκώνει το πρόσωπο και τα μάτια προς τα επάνω!

Ο «Άνθρωπος», ο «άνω θρώσκων τα ώπα»,

Περί Δημιουργίας του Σύμπαντος
Πως έγινε το «Big Bang» που δημιούργησε το Σύμπαν

Το έργο της Επιστήμης κατά τον Λουκά Χριστοφόρου διακεκριμένο Επιστήμονα, Καθηγητή και Ακαδημαϊκό

Στο μεγάλο ερώτημα των αστροφυσικών και όχι μόνο, στο από «πού», προέκυψε η Μεγάλη έκρηξη «Big Bang» και αν ήταν τυχαίο γεγονός, θα μπορούσε ίσως να δώσει μία απάντηση η αρχή της Απροσδιοριστίας (ή Αβεβαιότητας) του Χάιζενμπεργκ (βραβείο Νόμπελ 1932 για την θεμελίωση της Κβαντομηχανικής), της οποίας εφαρμογή είναι η κβαντική ταλάντωση του μηδενός, διότι προβλέπει την τυχαία εμφάνιση σωματιδίων στο κενό, από το πουθενά (θεωρία κβαντικών διακυμάνσεων κενού του Edward Tryon του 1973), πράγμα που εάν ισχύει, απλά, μεταθέτει το πρόβλημα της Δημιουργίας προς τα πίσω. Πλην όμως προ του «Big Bang», δεν υπήρχε τίποτε γνωστό σήμερα.

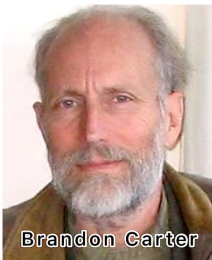
(περί της κβαντικής θεωρίας δείτε και σελ. 63, 68, και 72).

Εξ άλλου, ανακαλύφθηκε πρόσφατα (4/7/2012), από τον μεγάλο επιταχυντή αδρονίων (CERN), το Μποζόνιο Higgs, το αποκαλούμενο «σωματίδιο του Θεού», του οποίου το πεδίο Higgs, που είναι φορέας, είναι 10.000 τρισεκατομμύρια φορές πιο αδύναμο από τη μέγιστη τιμή του. Αυτή η τιμή είναι κρίσιμη γιατί αν ήταν ελαφρώς διαφορετική, δεν θα υπήρχε καμία φυσική δομή στο Σύμπαν. Και είναι ακατανόητο για ποιο

λόγο έχει αυτό το άριστα ρυθμισμένο μέγεθος, που αν παρεξέκλινε ελάχιστα, δεν θα ήταν δυνατή η δημιουργία της ύλης και επομένως του Σύμπαντος. Αυτό είναι κάτι το τελείως ανεξήγητο, και θαυμαστό για την Αστροφυσική και την Κοσμολογία και έχει σαν συνέπεια, πολλοί αστροφυσικοί, ευθυγραμμιζόμενοι με την Βιβλική θέση, να αποκλείουν την τυχαία δημιουργία και να εισάγουν την έννοια της ύπαρξης Ανώτερου Σχεδίου Δημιουργίας του Σύμπαντος, που εκφράζεται ως η «Ανθρωπική Αρχή». Η Αρχή αυτή εξηγεί τους λόγους για τους οποίους το Σύμπαν δημιουργήθηκε και έχει την ηλικία και αυτές τις θεμελιώδεις Φυσικές Σταθερές που είναι απαραίτητες για να φιλοξενήσει ζωή, η οποία έχει συνείδηση της ύπαρξής της και ελεύθερη βούληση, δηλαδή τον άνθρωπο.

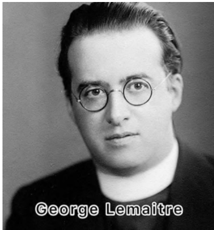
Η ορολογία, «Ανθρωπική Αρχή», χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τον Μπράντον Κάρτερ το 1973 στην Κρακοβία, κατά το συμπόσιο προς τιμήν του Κοπέρνικου και της επετείου των 500ων χρόνων από την γέννησή του.

Έτσι από καθαρά λογική, φιλοσοφική άποψη, η Βιβλική και η Επιστημονική άποψη είναι τώρα πλέον ισοδύναμες και είναι θέμα ορολογίας: η μεν, ονοματίζει την προϋπάρχουσα κατάσταση «Θεός», η δε, «υπερσυμμετρία» ή, «αρχέγονη κατάσταση» ή ο,τι άλλο, για αίτιο δημιουργίας…

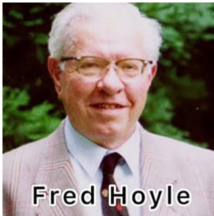

Σημειωτέον ότι μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα, η επιστήμη πίστευε, σε πλήρη αντίθεση με την Βιβλική θέση, ότι το Σύμπαν είναι άναρχο, αιώνιο, σταθερό και αμετάβλητο και πρώτος ο Αββάς και αστρονόμος Ζωρζ Λεμαίτρ εξέφρασε, το 1927, την άποψη περί μεταβαλλόμενου Σύμπαντος το οποίο δημιουργήθηκε από το «πρωταρχικό άτομο» και είναι ο Φρεντ Χόυλ, που για πρώτη φορά σε ραδιοφωνική του εκπομπή στο BBC, το κείμενο της οποίας δημοσιεύθηκε το 1950, έδωσε την ορολογία, «Big Bang», για την πρωταρχική Μεγάλη Έκρηξη. Το «Big Bang» επιβεβαιώθηκε πειραματικά, όταν το 1965 οι φυσικοί Άρνο Πενζίας και Ρόμπερτ Γουίλσον (έλαβον το Νόμπελ Φυσικής το 1978), συνέλαβαν το ίχνος της Έκρηξης, που εκπέμπεται μέχρι σήμερα, όταν παρατήρησαν μία μικρού μήκους (μικροκυματική), διάχυτη, και ισότροπη ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία, που ερχόταν δηλαδή ομοιόμορφα, απ' όλες τις διευθύνσεις. Σημειωτέον ότι την ύπαρξη αυτής της διάχυτης και ισότροπης ακτινοβολίας, είχε προβλέψει από το 1948 ο Τζορτζ Γκάμοφ.

Έτσι έληξε η διαμάχη περί του Σύμπαντος, μεταξύ Βιβλικής και Επιστημονικής άποψης, με την πλήρη επικράτηση της πρώτης:
το Σύμπαν Δημιουργήθηκε και δεν είναι Άναρχο!

Και όπως είπε ο παγκοσμίου φήμης Φυσικός Επιστήμων, Ακαδημαϊκός και Καθηγητής Λουκάς Χριστοφόρου:

Πάρτε τους ανθρώπους που αφιέρωσαν τη ζωή τους και μας έδωσαν πολλά πράγματα στη θρησκεία, τους Προφήτες, Αποστόλους, Αγίους, πάρτε όποιον θέλετε και βάλτε τους όλους μαζί και πείτε μου, πόσο όμορφα περιγράφουν αυτά που συλλαμβάνουν για το θείο. Εγώ θα έλεγα ότι όλα αυτά είναι μικρά, κοντά στο μεγαλείο της Δημιουργίας του Θεού, που έχει ξανοίξει μπροστά μας η σύγχρονη Επιστήμη.

Η Επιστήμη φωτίζει το μεγαλείο του Θεού!

Περί Ψυχής

Το ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε, μυστικά, προς τον εαυτό μας, έντιμα και ειλικρινά:

Ο Χίτλερ, ήταν υπεύθυνος για την θανάτωση 6 εκατομμυρίων ανθρώπων, Ναι, ή Όχι;

Υπάρχει ελεύθερη βούληση και αυτεξούσιο; Είμαστε υπεύθυνοι για τις πράξεις μας, καλές ή κακές; Οι εγκληματίες είναι υπεύθυνοι για τις πράξεις τους;

Εάν δεχθούμε τις υλιστικές φυσικοχημικές θεωρίες, ότι η βούληση του ανθρώπου προκύπτει βάσει της τυφλής αναγκαιότητας, από καθαρά μηχανιστικές διεργασίες, που λαμβάνουν χώρα στον εγκέφαλο και υπόκειται αποκλειστικά στους φυσικούς και χημικούς νόμους, που τυφλά την κατευθύνουν, τότε η απάντηση είναι, «Όχι» και δεν έχουμε υπευθυνότητα για ότι αποφασίζουμε και κάνουμε, άρα ούτε και οι εγκληματίες έχουν υπευθυνότητα για τις πράξεις τους.

Εάν όμως δεχθούμε το προφανές της καθημερινής μας εμπειρίας, ότι η ελεύθερη βούληση και η αλλαγή γνώμης είναι κοινή εμπειρία όλων των ανθρώπων, και ότι ανά πάσα στιγμή μπορούμε να κατευθύνουμε τις πράξεις μας, σύμφωνα με την επιθυμία μας, τότε η απάντηση είναι, «ΝΑΙ», που σημαίνει ότι η ανθρώπινη μηχανή καθοδηγείται από κάτι εξωτερικό, ανεξάρτητο της κατασκευής της και των φυσικών νόμων λειτουργίας της βάσει της τυφλής ανάγκης, δηλαδή καθοδηγείται από την ψυχή, η οποία έχει ελεύθερη βούληση και ανά πάσα στιγμή, εκφράζεται με τη λέξη «Εγώ».

Αυτή η σχέση εγκεφάλου και ψυχής, μπορεί να παρομοιαστεί με τη σχέση ραδιοφώνου με τα ραδιοκύματα.

Δηλαδή, όπως το ραδιόφωνο δεν είναι το ίδιο η πηγή των εκπομπών που μεταδίδει, αλλά τις αναπαράγει

δια των πληροφοριών που του μεταφέρουν τα ραδιοκύματα του εξωτερικού σταθμού, έτσι και ο εγκέφαλος, δεν είναι η πηγή των πληροφοριών της ψυχής, αλλά ο εκφραστής τους. Και αν καταστραφεί το ένα, το ραδιόφωνο ή, ο εγκέφαλος, δεν σημαίνει ότι έχει καταστραφεί και το άλλο, τα ραδιοκύματα ή, η ψυχή!

Επίσης η σχέση εγκεφάλου (ο οποίος είναι κρεάτινος υπολογιστής) και ψυχής, μπορεί να παρομοιαστεί και με τη σχέση κομπιούτερ με τον χειριστή του, ο οποίος χρησιμοποιώντας το μηχάνημα, παίρνει αποφάσεις για τα προβλήματά του, εκφράζοντας την ελεύθερη βούλησή του. Και βέβαια αν καταστραφεί ο υπολογιστής, ο χειριστής του εξακολουθεί να υπάρχει, χωρίς όμως να μπορεί να εκφράζει την βούλησή του και να αποφασίζει για τα θέματα που τον απασχολούν. Έτσι αν πχ καταστραφεί το κινητό μας (ο εγκέφαλος, το σώμα μας), με τον χάρτη και το σύστημα πλοήγησης GPS που έχει, εμείς (ο χειριστής, η ψυχή), που το χρησιμοποιούμε, εξακολουθούμε να υπάρχουμε, απλά, δεν μπορούμε να πραγματοποιήσουμε τη βούλησή μας και να πάμε στον προορισμό μας…

Επομένως πρέπει να επιλέξουμε μεταξύ της ύπαρξης ψυχής και επομένως και ελεύθερης βούλησης και μη ύπαρξης, καταργώντας την έννοια της ελευθερίας μας στις αποφάσεις των πράξεών μας.

Μετά από αυτή την απάντηση που θα δώσουμε, με ειλικρίνεια, στον εαυτό μας, απομένει στον κάθε ένα μας, να διαπιστώσει, τι σημαίνει για τον άνθρωπο η ύπαρξη ή μη, ψυχής και επομένως και Θεού και ποιες είναι οι θεμελιακές αλλαγές που θα πρέπει να κάνει στα «πιστεύω» του, ώστε να προχωρήσει στην αλλαγή τρόπου ζωής εις το εξής…

Θεός, Ψυχή, Ελεύθερη βούληση

Οι θέσεις του Καθηγητού Γιώργου Παξινού, διακεκριμένου νευροεπιστήμονα

Οι θέσεις, σε συνέντευξή του προς το Αθηναϊκό και Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων, του κορυφαίου Έλληνα νευροεπιστήμονα, Καθηγητού Γιώργου Παξινού, ο οποίος ζει και εργάζεται στην Αυστραλία, ως προϊστάμενος ερευνητικού κέντρου, και ο οποίος δηλώνει άθεος και υποστηρίζει δημόσια ότι δεν υπάρχει στον άνθρωπο ελεύθερη βούληση και ψυχή:

«Ο νους είναι η ενέργεια των νευρώνων. Και σαν τη Βουλή των Ελλήνων, κάθε νευρώνας λέει το δικό του και κάποιος νικάει στο τέλος. Στο συναισθηματικό πεδίο, π.χ. στην αγάπη, δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση. Δεν μπορείς να κατευθύνεις τα συναισθήματά σου με τη θέλησή σου. Για άλλα θέματα, πέρα από τα συναισθήματα, είναι δυσκολότερο να αποδείξει κανείς ότι επίσης δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση. Νομίζεις ότι εσύ αποφασίζεις πως θα πας να δεις αυτή την ταινία και όχι την άλλη, όμως στην πραγματικότητα, ο εγκέφαλός σου έχει αποφασίσει από πριν και σε ενημερώνει. Οι αποφάσεις σου είναι θέμα νευρώνων. Δεν είσαι παρά ένας φελλός, πάνω στα κύματα του εγκεφάλου και όχι το ίδιο το κύμα».

Χωρίς λοιπόν να το παραβλέπει, ο Γιώργος Παξινός, ομιλεί για δύο σαφώς διαχωρισμένες οντότητες, δηλαδή αφ' ενός για τον εγκέφαλο και αφετέρου για «εσένα», που λες την λέξη «εγώ» και που ο εγκέφαλός σου

σε ενημερώνει για τις αποφάσεις του. Για τα κύματα του εγκεφάλου και για τον «φελλό» πάνω στα κύματα, όπως το περιγράφει.

Όταν λοιπόν εντοπίσει η Επιστήμη, σε ποιο κέντρο μέσα στον εγκέφαλο, εδράζεται αυτή η σαφώς διαχωρισμένη από αυτόν οντότητα, που έχει αυτοσυνείδηση ύπαρξης και λέγει την λέξη «εγώ» ή, ο «φελλός», όπως παραστατικά την αποκαλεί αυτή την οντότητα ο Γιώργος Παξινός, τότε να δεχθούμε, ότι δεν υπάρχει ψυχή και ελεύθερη βούληση. Και ότι αυτός τον οποίο ενημερώνει ο εγκέφαλος για τις αποφάσεις των νευρώνων του, είναι ένα κέντρο του, φτιαγμένο από σάρκες και οστά, ύλη δηλαδή και όχι μία «ενεργειακή» οντότητα, «άυλη» και ανεξάρτητη από τον εγκέφαλο και την ύλη, δηλαδή τελείως διαφορετικής φύσης από αυτόν, αποκαλούμενη «ψυχή».

Μία οντότητα, η οποία έχει συνείδηση ύπαρξης, εκφραζόμενη με τη λέξη «ΕΓΩ» και ελεύθερη βούληση, διότι μπορεί να αλλάζει γνώμη ανά πάσα στιγμή, όπως μας λέγει η εμπειρία μας.

Διότι μπορούμε και μάλιστα πολλές φορές με άσχημες ψυχολογικές επιπτώσεις εις βάρος μας, να **μη** ικανοποιούμε τις «επιθυμίες» μας, που είναι οι μηχανικές αποφάσεις της ύλης, δηλαδή των νευρώνων του εγκεφάλου. Και αυτό ιδιαίτερα το κάνουμε στις συναισθηματικές μας καταστάσεις, αγάπης, μίσους, θυμού κ.λπ., που αναφέρεται ο κύριος Καθηγητής και τις επικαλείται ως απόδειξη μη ύπαρξης ελεύθερης βούλησης.

Μία οντότητα που μπορεί να αποφασίσει ακόμη και να θανατώσει το σώμα, να το αυτοκτονήσει δηλαδή, κάτι που ποτέ δεν θα αποφάσιζαν να κάνουν οι νευρώνες, διότι μία μηχανή είναι αδύνατο να προγραμματιστεί από μόνη της να αυτοκαταστραφεί, παρά μόνο αν καθοδηγείται προς τούτο από μία άλλη οντότητα, η οποία χειρίζεται την μηχανή αυτή, δηλαδή από «εσένα», την ψυχή. Είναι ακριβώς, η σχέση αυτοκινήτου και οδηγού του. Ο οδηγός είναι αυτός που θα στρίψει το τιμόνι και θα πέσει το αυτοκίνητο στο γκρεμό και όχι το αυτοκίνητο από μόνο του.

Μέχρι στιγμής λοιπόν, είναι γνωστό ότι, τέτοιο κέντρο στον εγκέφαλο δεν έχει βρεθεί, αν και έχουν αφαιρεθεί μεγάλα τμήματά του, χωρίς οι ασθενείς, να έχουν χάσει την συνείδηση ύπαρξής τους.

Παρακαλώ λοιπόν τον μεγάλο Έλληνα Επιστήμονα, να αποφεύγει να αναφέρεται δημόσια, στα θέματα περί ελεύθερης βούλησης του ανθρώπου, διότι αυτές είναι προσωπικές θέσεις, που έχει ο κάθε ένας μας για τον εαυτό του.

Διότι είναι επικίνδυνη η άποψη, ακόμη και στην περίπτωση που είναι αληθής, ότι ο άνθρωπος δεν έχει ελεύθερη βούληση και επομένως είναι «ανεύθυνος» για τις πράξεις του. Και βέβαια, έχει κάθε δικαίωμα ο καθένας να το πιστεύει αυτό, αλλά όταν τούτο εκφράζεται δημόσια, πολλοί, μπορεί να το εκλάβουν ότι δίνεται άφεση αμαρτιών σε κάθε εγκληματία για τα εγκλήματά του και ότι αθωώνεται ο Χίτλερ, για τα 6 εκατομμύρια συνανθρώπους μας που δολοφόνησε στο ολοκαύτωμα…

«Νομίζεις ότι, «εσύ», αποφασίζεις πως θα πας να δεις αυτή την ταινία και όχι την άλλη, (ή, να κάνεις το έγκλη-

μα αυτό και όχι το άλλο), όμως στην πραγματικότητα ο εγκέφαλός σου έχει αποφασίσει από «πριν» και σε ενημερώνει. Οι αποφάσεις σου είναι θέμα νευρώνων».

Είναι λοιπόν σαν να λέγονται τα εξής προς τον εγκληματία, ο οποίος τα αποδέχεται μετά χαράς, διότι όχι μόνο του προσφέρουν άφεση αμαρτιών για τις πράξεις του, αλλά του δίδουν και την δικαιολογία γιατί τις κάνει. Και το ίδιο επίσης συμβαίνει και με οποιονδήποτε από εμάς, ο οποίος, επειδή ενδιαφέρεται για το προσωπικό του συμφέρον, διαπράττει παράνομες, ανάρμοστες ή, ανήθικες πράξεις, εις βάρος των συνανθρώπων του:

«Νομίζεις ότι εσύ το αποφάσισες να κάνεις τα εγκλήματά σου, όμως στην πραγματικότητα οι νευρώνες σου το έχουν αποφασίσει από πριν και απλώς σε ενημερώνουν για την απόφασή τους αυτή και εσύ δεν μπορείς να κάνεις τίποτε, παρά να υπακούσεις και να εγκληματείς, διότι δεν έχεις ελεύθερη βούληση και επομένως είσαι ανεύθυνος για τις πράξεις σου"…

Άρα με δύο λόγια, οι παραπάνω θέσεις συνοψίζονται ως εξής:

-Δεν υπάρχει Θεός, άρα

-Δεν υπάρχει ψυχή, άρα

-Ο άνθρωπος δεν έχει ελεύθερη βούληση και είναι ανεύθυνος για τις πράξεις του.

Επομένως, οτιδήποτε κάνετε στη ζωή σας, «καλές» ή, «κακές» πράξεις, δεν είστε «εσείς» υπεύθυνοι, αλλά οι νευρώνες σας, δηλαδή η «ύλη».

Συμπέρασμα:

Μη έχετε τύψεις για όσα κάνετε, ΔΕΝ φταίτε εσείς!

Αυτά είναι δυνατόν να συνάγονται από τα λεγόμενα του Έλληνα επιστήμονα, στη συνέντευξή του προς το Αθηναϊκό και Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων (δεί-

τε Βιβλιογραφία) και τα οποία όταν λέγονται δημόσια, ανεξαρτήτως του εάν είναι σωστά ή όχι, είναι δυνατόν να ενισχύουν την ανευθυνότητα των ανθρώπων για τις πράξεις τους, με όλες τις αρνητικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει αυτό προς την κοινωνία…

Και βέβαια ένα άλλο συμπέρασμα που βγαίνει από τα ανωτέρω, είναι ότι, αν ακολουθήσουμε την αντίστροφη συλλογιστική, ήτοι:

-ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος για ό,τι κάνει, άρα
-ο άνθρωπος έχει ελεύθερη βούληση, άρα
-ο άνθρωπος έχει ψυχή, άρα
-υπάρχει Θεός,

τότε, ελέγχοντας τον εαυτό μας αν έχουμε ελεύθερη βούληση και είμαστε υπεύθυνοι για τις πράξεις μας, γνωρίζουμε άμεσα και με προσωπική εμπειρία, την ύπαρξη ψυχής και επομένως και Θεού!

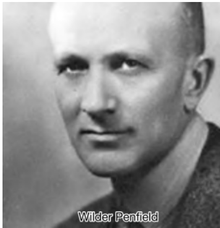
Είναι ένας εύκολος τρόπος να διαπιστώνουμε καθημερινά την σχέση μας με το «θείο» και να αποφεύγουμε τις εφήμερες καταστάσεις και ενέργειες στις οποίες μας εγκλωβίζει ο εγωισμός μας…!

Οι θέσεις του Dr. Wilder Penfield, «πατέρα» της νευροχειρουργικής

Εξ άλλου, ο διάσημος «πατέρας της σύγχρονης νευροχειρουργικής», Dr Wilder Penfield, κατά τη διάρκεια της καριέρας του, προσπάθησε να αποδείξει και αυτός ότι, ο νους και η συνείδηση πηγάζουν αποκλειστικά από εγκεφαλικές διεργασίες. Όμως ο ίδιος, αντίθετα με τον Γιώργο Παξινό, αναθεώρησε τις αρχικές απόψεις του, λόγω των παρατηρήσεων που έκανε, κατά τη διάρκεια διεξαγωγής εγχειρήσεων σε περισσότερους από χίλιους επιληπτικούς ασθενείς.

Συγκεκριμένα, ενώ οι ασθενείς είχαν τις αισθήσεις τους, διέγειρε με τη βοήθεια ηλεκτρικού ρεύματος, κάποια κινητικά κέντρα του εγκεφάλου, (π.χ. του χεριού), προκαλώντας έτσι την ακούσια κίνηση του αντίστοιχου μέλους. Ταυτόχρονα καλούσε τους ασθενείς να εμποδίσουν την κίνηση αυτή, με τη θέλησή τους, (π.χ. χρησιμοποιώντας το άλλο χέρι). Καθώς λοιπόν οι ασθενείς «πάλευαν» εναντίον του εαυτού τους, ομολογούσαν ότι η ακούσια κίνηση, δεν γινόταν με τη θέλησή τους. Με άλλα λόγια, αντιμετώπιζαν τους εαυτούς τους σαν μία ύπαρξη, ξεχωριστή του σώματός τους και καμία ηλεκτρική διέγερση δεν επηρέαζε την αντίληψη αυτή των ασθενών ή, τη θέλησή τους, ώστε να πιστέψουν ότι αυτή η κίνηση γίνεται εκούσια. Ο Πένφιλντ τόλμησε να δώσει την εξήγηση ότι, ο άνθρωπος δεν διαθέτει μόνο εγκέφαλο, (ο οποίος είναι υλικής υπόστασης, και διεγέρθηκε ώστε να προκαλέσει κίνηση), αλλά επίσης μία μη υλικής υπόστασης, πραγματικότητα, (νους), η οποία αλληλεπιδρά με τον εγκέφαλο.

Τα ανωτέρω περιγράφονται στο βιβλίο του, «Το μυστήριο του μυαλού”, στο οποίο χαρακτηριστικά περιγράφει το κατωτέρω πείραμά του, που το επανέλαβε εκατοντάδες φορές, με διαφορετικούς τρόπους.

Δημιούργησε ένα σύστημα υψηλής τεχνολογίας, για την παρακολούθηση της εγκεφαλικής δραστηριότητας ενός ασθενούς, στον οποίο του είπαν να κάνει απλές κινήσεις, όπως να σηκώσει το χέρι του. Όταν το σήκωσε, ένα μέρος του εγκεφάλου του ενεργοποιήθηκε και ο ασθενής περιέγραψε το συμβάν με τις λέξεις, «Σήκωσα το χέρι μου». Όταν έφερε το χέρι του κάτω, το μέρος του εγκεφάλου φάνηκε απενεργοποιημένο και ο ασθενής περιέγραψε το συμβάν ως, «Έβαλα το χέρι μου κάτω».

Στη συνέχεια, ο Δόκτωρ Πένφιλντ, χρησιμοποιώντας τεχνολογία αιχμής, ενεργοποίησε τεχνητά, το τμήμα του εγκεφάλου και το χέρι σηκώθηκε. Ο ασθενής περιέγραψε την εκδήλωση με τις λέξεις, «Το χέρι μου ανέβηκε μόνο του». Ο Δόκτωρ Πένφιλντ ρώτησε συγκεκριμένα, «Σήκωσες το χέρι σου;» Ο ασθενής απάντησε με πλήρη βεβαιότητα, «Δεν σήκωσα το χέρι μου, το χέρι μου σηκώθηκε από μόνο του". Όταν ο Δόκτωρ Πένφιλντ απενεργοποίησε τον εγκέφαλο και ο βραχίονας έπεσε, ο ασθενής περιέγραψε, «Το χέρι μου έπεσε κάτω, δεν το κατέβασα εγώ".

Αυτό το απλό πείραμα είχε βαθιές επιπτώσεις.

Και στις δύο περιπτώσεις, ο εγκέφαλος ενεργοποιήθηκε για να σηκώσει και να χαμηλώσει το χέρι. Στη δεύτερη περίπτωση, ο Δόκτωρ Πένφιλντ, που ήταν ένας εξωτερικός παράγοντας, ενεργοποίησε τον εγκέφαλο. Ποιος ήταν όμως ο παράγοντας που τον ενεργοποίησε στην πρώτη περίπτωση; Και στις δύο περιπτώσεις, ο εγκέφαλος χρησίμευε ως μηχανή για τη μετάδοση της πρόθεσης ενός παράγοντα. Στη δεύτερη περίπτωση μετάδιδε την πρόθεση ο Δόκτωρ Πένφιλντ. Στην πρώτη περίπτωση όμως,

ποιος ήταν αυτός που μετάδιδε την πρόθεση; Θα μπορούσε ο μυστηριώδης παράγοντας να είναι η ψυχή;

Την κίνηση του χεριού, σ' αυτή την περίπτωση, την έκανε ο ασθενής «με την θέλησή του», υπακούοντας στην παράκληση του Δόκτορα Πένφιλντ να σηκώσει το χέρι. Το, «με την θέλησή του», είναι ο παράγοντας που ενεργοποίησε τον εγκέφαλο, ο οποίος κινητοποίησε το σώμα και σήκωσε το χέρι. Θα μπορούσε λοιπόν το, «με την θέλησή του», να είναι η ψυχή, ο νους, το πνεύμα ή, όπως αλλιώς το ονομάσουμε, ΟΧΙ όμως ο εγκέφαλος, που είναι η μηχανή που μετέδωσε την κίνηση στο χέρι, υπακούοντας και στις δύο περιπτώσεις στον παράγοντα που του έδωσε την εντολή!

Ο Δόκτωρ Πένφιλντ, όπως προαναφέραμε, είχε ξεκινήσει την έρευνα του εγκεφάλου, με τη ρητή πρόθεση να διαψεύσει την ύπαρξη της ψυχής, αλλά αφού διεξήγαγε πειράματα, όπως το παραπάνω, για σαράντα χρόνια, κατέληξε σε ένα σαφές, συμπέρασμα,

ο εγκέφαλος είναι ένας υπολογιστής, αλλά προγραμματίζεται από κάτι, έξω από τον εαυτό του

Αυτό που δεν είχε αποδείξει ο Δόκτωρ Πένφιλντ, όπως αναφέρει στο βιβλίο του, «Το μυστήριο του μυαλού», που κυκλοφόρησε το 1974, είναι το, από που αντλεί την ενέργεια για να λειτουργεί αυτή η ξεχωριστή άυλη οντότητα, που προγραμματίζει τον εγκέφαλο και που την ονομάζει «Μυαλό»; Από το σώμα ή, από εξωτερική πηγή, από τον Θεό; Δηλαδή, όπως επεξηγεί στην τελευταία παράγραφο του βιβλίου του, επιζεί το «μυαλό» μετά θάνατο, εάν η ενέργεια λειτουργίας του

προέρχεται από τον Θεό ή, όχι, εάν προέρχεται από το σώμα; Και βέβαια το 1974 δεν είχαν συγκεντρωθεί και μελετηθεί ακόμη οι χιλιάδες περιπτώσεις «μεταθανάτιων» εμπειριών που δίδουν την ένδειξη ότι, μετά θάνατο, επιζεί ενδεχομένως, αυτό που ονομάζουμε ψυχή, νους, μυαλό, πνεύμα, συνειδητότητα κ.λπ.. (δείτε και ο ΕΑΥΤΟΣ σελ. 86).

Οι απόψεις αυτές του Δόκτορα Πένφιλντ, στις οποίες κατέληξε μετά από 40 χρόνια παρατηρήσεις που είχε κάνει, επηρέασαν βαθύτατα την επιστήμη, και δεν είναι σύμπτωση, ότι το 1973, μόλις ένα χρόνο δηλαδή πριν από την κυκλοφορία του βιβλίου του, είχε ήδη διατυπωθεί επισήμως ο όρος, «Ανθρωπική Αρχή», για την δημιουργία του Σύμπαντος, από τον Μπράντον Κάρτερ στην Κρακοβία, κατά το συμπόσιο προς τιμήν του Κοπέρνικου και της επετείου των 500ων χρόνων από την γέννησή του.

<u>Σημείωση</u>

Τα πολυπληθή πειράματα που έκανε ο διάσημος πατέρας της σύγχρονης νευροχειρουργικής, Dr. Wilder Penfield, Γουάιλντερ Πένφιλντ (1891-1976), για να αποδείξει ότι ο εγκέφαλος είναι ένας υπολογιστής, αλλά προγραμματίζεται από κάτι, έξω από τον εαυτό του (“The brain is a computer, but it is programmed by something outside of itself”), αναφέρονται στο βιβλίο του, Mystery of the Mind (το Μυστήριο του Μυαλού), A Critical Study of Consciousness and the Human Brain, by Princeton Legacy Library που εκδόθηκε το 1974 και μπορείτε να το προμηθευτείτε από τον ιστό.

"Πώς, 1,3 κιλά από κρέας, ο εγκέφαλος, δημιουργεί, αγάπη, μίσος…"

Οι θέσεις του Γιώργου Παξινού, στο θέμα της αυτο-συνείδησης του ανθρώπου

Ο διεθνούς φήμης Έλληνας νευροεπιστήμων Καθηγητής Γιώργος Παξινός, ασχολείται με το θέμα της αυτοσυνείδησης του ανθρώπου.

Ο Γιώργος Παξινός, δηλώνει άθεος και δεν δέχεται την ύπαρξη ψυχής και ελεύθερης βούλησης στον άνθρωπο.

Αρέσκεται να αναφέρεται συχνά στον Χριστό και στα λόγια Του προς τους σταυρωτές Του, «Ουκ οίδασι τι ποιούσιν», προς απόδειξη της διαμόρφωσης του ανθρώπου από το περιβάλλον του και της έλλειψης ελεύθερης βούλησης.

Παρά ταύτα είναι ειλικρινής, διατυπώνει αυτός την εισαγωγική φράση του παρόντος άρθρου, ήτοι:

"*πώς 1,3 κιλά από κρέας, ο εγκέφαλος, δημιουργεί αγάπη, μίσος…*"

και ομολογεί, όπως μπορείτε να δείτε στο σχετικό βίντεο (δείτε Βιβλιογραφία), ότι η επιστήμη αδυνατεί να εξηγήσει τα εξής:

-Πως δημιουργήθηκε η συνείδηση ύπαρξης στον άνθρωπο, δηλαδή η αυτοσυνείδηση; και επομένως,

-Πως ο άνθρωπος γνωρίζει ότι υπάρχει ο ίδιος και το Σύμπαν;

-Ποιός στον άνθρωπο λέγει τη λέξη «ΕΓΩ» και γνωρίζει ότι «αυτός» είναι «ένας» και «μοναδικός», στο

σώμα «του»; Τέτοιο κέντρο στον εγκέφαλο, που να λέγει «ΕΓΩ», ΔΕΝ υπάρχει.

Επομένως ερωτάται, με ποιανού την ελεύθερη βούληση, ο Λογγίνος ο Εκατόνταρχος (ο Κεντυρίων), ο επί κεφαλής των σταυρωτών του Χριστού, ο οποίος ήταν μεταξύ αυτών, για τους οποίους ο Χριστός είπε «… άφησέ τους πατέρα, δεν ξέρουν τι κάνουν», μαζί με δύο στρατιώτες του, άλλαξαν γνώμη, παρ' όλο που τους βάρυνε το περιβάλλον μέσα στο οποίο είχαν διαμορφωθεί και έγιναν Χριστιανοί! Ο Λογγίνος μάλιστα, παραιτήθηκε από το στράτευμα και αρνήθηκε! να διαψεύσει τα θαυμαστά γεγονότα που έγιναν κατά την σταύρωση και την ανάσταση του Χριστού, που ήταν αυτόπτης μάρτυρας!, και προτίμησε να αποκεφαλιστεί για αυτό!, κατά διαταγή του Αυτοκράτορα Τιβέριου και αγιάστηκε! Τον εορτάζει η Ορθόδοξη Εκκλησία στις 16 Οκτωβρίου. Είναι ο αδιαμφισβήτητος μάρτυρας της Ανάστασης του Χριστού, γιατί έδωσε τη ζωή του για αυτό και δεν δέχτηκε να διαψεύσει το γεγονός! Το ίδιο άλλαξε και ο Απόστολος Παύλος, (ήταν ο Σαούλ που εδίωκε τους Χριστιανούς) και η Μαρία η Αιγυπτία, η προστάτιδα των μετανοούντων και οι χιλιάδες των πρώτων Χριστιανών που πήγαν κόντρα στην Εβραϊκή, ειδωλολατρική, ή δωδεκαθεϊστική τους διαμόρφωση, άλλαξαν γνώμη και μαρτύρησαν στις Ρωμαϊκές αρένες. Και όλα αυτά είναι ιστορικά γεγονότα και γι' αυτό τα αναφέρω.

Αλλαγή γνώμης, την οποία η Ορθοδοξία την ονομάζει Μετάνοια, ο άνθρωπος δηλαδή πηγαίνει «μετά τον νου», αλλάζει νου, κάνει στροφή 180 μοιρών και αυτό ΔΕΝ αποφασίζεται από τους νευρώνες του, που είναι διαμορφωμένοι, όπως πολύ σωστά λέγει ο κύριος Καθη-

γητής, από το περιβάλλον του, αλλά από την ψυχή του, η οποία αντιτάσσεται σ΄ αυτή την βαριά διαμόρφωση των νευρώνων, αλλά το κάνει γιατί έχει ελεύθερη βούληση.

Η ψυχή είναι ο «καπετάνιος» του καραβιού, ο «πιλότος» του αεροπλάνου, ο «οδηγός» του αυτοκινήτου, ο «πρωθυπουργός» της Κυβέρνησης, που είχε αναφέρει κάποτε ο Γιώργος Παξινός παρομοιάζοντας τους νευρώνες με τους βουλευτές της Βουλής των Ελλήνων.

Γι΄ αυτό υπάρχει και η λέξη «Συγγνώμη», που βέβαια δεν την λένε οι νευρώνες, αλλά η ψυχή!

Υπάρχουν όμως κι΄ άλλα παραδείγματα, οι μεγάλες επαναστάσεις των λαών, οι ήρωες που θυσιάζονται για τους άλλους, όλοι όσοι, με την ελεύθερη βούλησή τους, πάνε κόντρα στο κατεστημένο, παρ΄ όλο που αυτό τους έχει διαμορφώσει.

Αν δεν υπήρχαν αυτοί να αλλάζουν την κοινωνία, τότε οι λαοί θα βούλιαζαν στη μηχανική διαμόρφωση των νευρώνων τους από το περιβάλλον και δεν θα άλλαζε τίποτε σ΄ αυτό, το περιβάλλον θα έμενε αμετάβλητο και απίστευτα βαρετό…

Ποιος είναι αυτός, μέσα στον άνθρωπο, που αποφασίζει και δημιουργεί, Ιστορία, Πολιτισμό, Τέχνη, Ζωγραφική, Γλυπτική, Μουσική, Λογοτεχνία, Ποίηση, Σινεμά, Αθλητισμό, Ιδέες, Δημοκρατία, Φιλανθρωπία, Αγάπη; *«Ποιός είναι ο Δημιουργός όλων αυτών»;*

το 1,3 κιλά κρέας του εγκεφάλου, δηλαδή η «Ύλη»,
που λειτουργεί βάσει της τυφλής αναγκαιότητας;
ή,
η «Ψυχή» που είναι ανεξάρτητη από τους άλογους
φυσικούς νόμους και την ύλη και έχει συνείδηση
ύπαρξης και λογική, δηλαδή ελεύθερη βούληση;

Παρατίθενται ακολούθως μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα από την ομιλία «γνώθι σ΄ αυτόν» του Γιώργου Παξινού το 2017 στην Αθήνα (δείτε Βιβλιογραφία), τα οποία, με την ειλικρίνεια και την εντιμότητα που τον διακρίνει, δεν παρέλειψε να τα αναφέρει, παρ΄ όλο που δημιουργούν αμφισβητήσεις και ερωτηματικά, επί των υπαρχουσών θεωριών, συμπεριλαμβανομένων και των δικών του:

Τρία είναι τα μεγάλα αναπάντητα ερωτήματα που αφορούν το Σύμπαν:
-Πως έγινε το Big Bang;
-Πως δημιουργήθηκε το πρώτο κύτταρο;
-Πως η ύλη απέκτησε συνείδηση ύπαρξης;

Πως δηλαδή αυτό το τραπέζι κατάλαβε ότι υπάρχει
και άρχισε να ερωτεύεται…κ.λπ.;

-Η επιστήμη ποτέ δεν θα αποδείξει ότι δεν υπάρχει ψυχή.

Εάν ο νους κυβερνά τον εγκέφαλο, τότε υπάρχει ελευθερία βούλησης και κατά συνέπεια, αξιοπρέπεια και ευθύνη. Αν αντιστρόφως ο εγκέφαλος κυβερνά τον νου, τότε ένα θυελλώδες πόρισμα ακολουθεί, δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση, ούτε έπαινος, ούτε μομφή, ούτε κόλαση.

Για το «γνώθι σ΄ αυτόν» αξίζει να γνωρίζουμε αν είμαστε σκλάβοι των γονιδίων μας και του περιβάλλοντός μας, σκλάβοι του χθες ή, αντίστροφα, αρχιτέκτονες του πεπρωμένου μας.

Ο καλύτερος όρος για να περιγράψεις τους νευροεπιστήμονες που μελετούν την συνείδηση, τον νου και την ελεύθερη βούληση, είναι «μπερδεμένοι», δεν ξέρουν τι συμβαίνει με την συνείδηση.

Για αυτά που θα σας πω, οι περισσότεροι επιστήμονες τα ασπάζονται, δεν αποκλείεται όμως η μειονότητα να έχει δίκιο. Στην επιστήμη δεν αποδεικνύεται σχεδόν ποτέ τίποτε…

(και ακολουθεί η ομιλία του, δείτε: Βιβλιογραφία)

Πως το τραπέζι αυτό κατάλαβε ότι υπάρχει και άρχισε να ερωτεύεται…;

Ο Καθηγητής Γιώργος Παξινός απευθύνεται προς τον συγγραφέα του βιβλίου και ομιλεί για την κριτική που έχει γίνει στις θέσεις του περί ελεύθερης βούλησης του ανθρώπου

Ζήτησα από τον διακεκριμένο Έλληνα νευροεπιστήμονα Καθηγητή Γιώργο Παξινό, με τον οποίο έχουμε γνωριμία και άριστες σχέσεις (έχουμε κοινούς αγαπητούς φίλους), να μου διατυπώσει τις απόψεις του για την κριτική που γίνεται στο βιβλίο αυτό στις θέσεις του περί έλλειψης ελεύθερης βούλησης στον άνθρωπο. Μου απέστειλε το παρακάτω κείμενο, το οποίο ευχαρίστως συμπεριέλαβα, σε ιδιαίτερο κεφάλαιο, για να τον τιμήσω και να είμαι δίκαιος απέναντί του και συγχρόνως για να δώσω, πέραν των θέσεων του βιβλίου, και μία σφαιρική εικόνα, πάνω σ΄ αυτό το τόσο σοβαρό θέμα.

Εκφράζω τις ευχαριστίες μου προς τον Καθηγητή Γιώργο Παξινό, τον οποίο εκτιμώ και θαυμάζω για το σοβαρότατο έργο που κάνει στην «χαρτογράφηση» του εγκεφάλου, για την άμεση ανταπόκρισή του στο αίτημά μου, παρά το βαρύτατο πρόγραμμα που έχει στο ερευνητικό κέντρο που διευθύνει στην Αυστραλία.

Η διατύπωση που μου έστειλε είναι στα Αγγλικά και ακολουθεί η Ελληνική μετάφραση:

Marie,

Neuroscientist who seem by en large to believe there is no free will are not more prone to kill than the religious people who believe in free will. Voltaire dealt with the problem of absence of free will and μη αφεση αμαρτιων. Voltaire (and I think he is correct) says that society has every right to imprison a murderer to (a) prevent him from killing someone else and (b) to give an example of what will happen to me if I go and kill someone (go to prison) (punishment can act as deterrent).

Marie, today more murders are committed in the name of God than in the name of the Devil. Can

you say that? Just look christians being killed by muslims and Muslims killing muslims.

Your analysis and ex-cathedral statements of what is dangerous to say in pubic is not based on science but on your guess, which I think is erroneous. Remember there is no evidence those who do not believe in free will (such as Einstein, Voltaire) commit more crimes. I suggest you put this in your book, unless you wish to present only your biases.

Μάριε,

Οι νευροεπιστήμονες που φαίνεται, σε γενικές γραμμές, να πιστεύουν ότι δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση, δεν είναι πιο επιρρεπείς να σκοτώνουν, από τους θρησκευόμενους ανθρώπους που πιστεύουν στην ελεύθερη βούληση. Ο Βολταίρος ασχολήθηκε με το πρόβλημα της απουσίας ελεύθερης βούλησης και μη άφεσης αμαρτιών. Ο Βολταίρος (και νομίζω ότι έχει δίκιο) λέει ότι η κοινωνία έχει κάθε δικαίωμα να φυλακίσει έναν δολοφόνο για (α) να τον εμποδίσει να σκοτώσει κάποιον άλλο και (β) να δώσει ένα παράδειγμα για το τι θα συμβεί σε μένα αν πάω και σκοτώσω κάποιον (πηγαίνω στη φυλακή) (η τιμωρία μπορεί να λειτουργήσει αποτρεπτικά).

Μάριε, σήμερα γίνονται περισσότεροι φόνοι στο όνομα του Θεού, παρά στο όνομα του Διαβόλου. Μπορείς να το πεις αυτό; Κοίταξε απλώς χριστιανούς να σκοτώνονται από μουσουλμάνους και Μουσουλμάνους να σκοτώνουν μουσουλμάνους.

Η ανάλυσή σου και οι αναρμόδιες δηλώσεις για το τι είναι επικίνδυνο να πει κανείς στο κοινό, δεν βασίζονται στην επιστήμη αλλά στην εικασία σου, που νομίζω ότι είναι εσφαλμένη. Θυμήσου ότι δεν υπάρχουν στοιχεία πως, όσοι δεν πιστεύουν στην ελεύθερη βούληση (όπως ο Αϊνστάιν, ο Βολταίρος) να διαπράττουν περισσότερα εγκλήματα. Σου προτείνω να το βάλεις στο βιβλίο σου, εκτός αν θέλεις να παρουσιάσεις μόνο τις προκαταλήψεις σου.

Τι Πιστεύετε;

Σκεφθείτε μυστικά και απαντήστε στον εαυτό σας:

Τι πιστεύετε;

Υπάρχει Θεός και ψυχή; Είστε δηλαδή «εσείς» η ψυχή, που λέγει τη λέξη «ΕΓΩ» και με την ελεύθερη βούλησή της καθοδηγείτε τον εγκέφαλο, ο οποίος είναι μία κρεάτινη μηχανή, ένα κομπιούτερ και τίποτε άλλο… και επομένως,

αισθάνεστε «υπεύθυνοι έναντι Θεού», για τις κακές
πράξεις που κάνετε για το συμφέρον σας;
ή,

Δεν υπάρχει, ούτε ψυχή, ούτε Θεός; Είναι δηλαδή ο εγκέφαλός σας μία κρεάτινη μηχανή, ένα κομπιούτερ χωρίς ελεύθερη βούληση και χωρίς τις έννοιες του Καλού, του Κακού, της Αξιοπρέπειας, της Ευθύνης του Επαίνου, της Μομφής και της Κόλασης… και επομένως,

αισθάνεστε «ανεύθυνοι έναντι ανθρώπων»
για τις κακές πράξεις που κάνετε, εις βάρος τους;

και για εσάς υπάρχει μόνο η υπακοή στους Νόμους και οι έννοιες του «ωφέλιμου» και του «βλαβερού» για τον άνθρωπο, όπως τις ερμηνεύετε εκάστοτε;

Επειδή η επιστήμη δεν έχει απαντήσει ακόμη στο ερώτημα αν υπάρχει Θεός και ψυχή, οι ανωτέρω δύο αντιδιαμετρικές πίστεις, είναι ισοβαρείς και εξ΄ ίσου αποδεκτές, και μαρτυρούν την ειλικρίνεια και εντιμότητα αυτών που τις εκφράζουν ελεύθερα!

Ενδιάμεση πίστη όμως δεν υπάρχει. Δεν μπορούμε δηλαδή, με ιδεολογικά τεχνάσματα, να τα έχουμε καλά και με τον Θεό (υπάρχει Θεός και τον σέβομαι) και με τον εαυτό μας (αν και υπάρχει Θεός, δεν υπάρχει ψυχή και ελεύθερη βούληση, ή δεν φταίω εγώ αν ο Θεός μου έδωσε κακιά ψυχή κ.λπ., για να είμαστε ανεύθυνοι για τις πράξεις μας). Δηλαδή να τα έχουμε καλά και με τον Θεό, μήπως και υπάρχει, και με τον εαυτό μας, για ό,τι κακό κάνουμε…!

Πρέπει να μη το αναβάλουμε, να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας και το προσωπικό μας συμφέρον και να ερευνήσουμε όλα τα δεδομένα της Επιστήμης, σχετικά με τις ενδείξεις που έχει για την ύπαρξη ή μη Θεού και ψυχής και να αποφασίσουμε με ποιά από τις δύο αντιδιαμετρικές πίστεις συμφωνούμε, με όλες τις αλλαγές που θα πρέπει να κάνουμε στο εξής, οι οποίες αλλαγές, θα μας βοηθήσουν να συνεχίσουμε τη ζωή μας, πλήρως προετοιμασμένοι ψυχολογικά, για όλα τα ενδεχόμενα που μπορεί να μας συμβούν, ανά πάσα στιγμή…!

Το χειρότερο όμως είναι ή να αποφεύγουμε να ασχοληθούμε και να απαντήσουμε, επειδή ΔΕΝ έχουμε αληθή κοσμοθεωρία ζωής, βάσει δηλαδή των υπαρχουσών ενδείξεων της Επιστήμης ή, η κοσμοθεωρία μας να είναι υποκειμενική, να είναι δηλαδή ένα ψευδές τέχνασμα που να αποβλέπει αποκλειστικά στη δικαίωση των κακών πράξεών μας. Έτσι κάποια στιγμή, όταν βρεθούμε στην έσχατη ανάγκη του τέλους, χωρίς την ανωτέρω έντιμη προετοιμασία πίστεως, θα μας καταλάβει είτε, η απελπισία της επερχόμενης πλήρους εξαφάνισής μας ή, ο φόβος Θεού για την εξαπάτηση του ονόματός Του…!

Εδώ πρέπει να κάνουμε μία διευκρίνιση σχετικά με την έννοια του «προσωπικού συμφέροντος» για όσους πιστεύουν στην ύπαρξη Θεού και ψυχής.

Η πίστη στον Θεό είναι *ΑΛΗΘΗΣ* μόνο εάν στηρίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια που είναι για τον Χριστιανισμό, η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Ιησού Χριστού, και περιγράφεται στο Σύμβολο της Πίστεως, και για τις άλλες θρησκείες, οτιδήποτε είναι γραπτό για αυτές και στηρίζει την ύπαρξη Θεού, και *ΨΕΥΔΗΣ* αν βασίζεται στο προσωπικό μας συμφέρον, δηλαδή πιστεύω στον Θεό για να επιζήσω μετά θάνατο, να πάω στον Παράδεισο κ.λπ., και έτσι καθιστώ τις θρησκείες αντικείμενο εκμετάλλευσης και «όπιο του λαού», όπως τις είχε χαρακτηρίσει το 1844 ο Μαρξ…

Κατόπιν τούτων λοιπόν, σκόπιμο είναι να υπερβούμε τον εαυτό μας, να ερευνήσουμε τις ενδείξεις της Επιστήμης περί ύπαρξης ή μη, Θεού και να λάβουμε σαφή θέση έναντι των ανωτέρω…! Το θέμα είναι σοβαρό και αφορά αυτήν την ίδια μας τη ζωή!

Ελεύθερη Βούληση

Σχόλιο επί του ανωτέρω άρθρου, της κ. Ειρήνης Χριστινάκη, Καθηγήτριας του Πανεπιστημίου Αθηνών

Η πίστη στον Θεό, στην ύπαρξη Του, είναι αστήρικτη γιατί αλλιώς δεν θα ήταν πίστη, αλλά γνώση.

Γι αυτό εκείνος που πιστεύει, δεν έχει κανένα βάρος απόδειξης, όσον αφορά την ύπαρξη του Θεού. Η αλήθεια της πίστης υπάρχει στον εξωοντολογικό χώρο, εκεί δηλαδή που ερωτάται.

Το μόνο βάρος απόδειξης που φέρει ο πιστεύων, είναι, η απόδειξη της αυθεντικότητας της πίστης του. Ανάλογο βάρος φέρει και ο μη πιστεύων, για την αυθεντικότητα της απιστίας του.

Αν θελήσουμε να απαντήσουμε στο ερώτημα περί πίστης, θα καταλάβουμε, ότι στο μόνο που μπορούμε να απαντήσουμε είναι, στο κατά πόσον είμαστε πηγαίοι, αυθεντικοί και ορθολογικά αστήρικτοι, στην από ορισμό και εκ φύσεως ορθολογικά αστήρικτη πίστη μας και όχι στο αν, ή αν, το περιεχόμενο της πίστης μας, απηχεί στην Αυθεντική Αλήθεια.

Ερώτημα: Έχουμε τη δυνατότητα να μπορούμε να απαντήσουμε η, να μην απαντήσουμε στο ερώτημα της αυθεντικότητας της πίστης η, της απιστίας μας ; Στο κατά πόσον δηλαδή είμαστε αυθεντικοί, ειλικρινείς και πηγαίοι, στην πίστη, ή την απιστία μας η, στο κατά πό-

σον αντιφάσκουμε, κατά πόσον υποκρινόμαστε, κατά πόσον αμφιβάλλουμε;

Απάντηση στο παραπάνω Ερώτημα:
Ναι, έχουμε αυτή τη δυνατότητα.

Συνεπώς, έχουμε ελεύθερη βούληση επειδή μπορούμε να απαντήσουμε στο κατά πόσον είμαστε αυθεντικοί και αψευδείς, ως προς την ομολογία της πίστης, ή, της απιστίας μας. Μπορούμε και να μην απαντήσουμε σε όλα τα παραπάνω, όχι όμως επειδή δεν μπορούμε να απαντήσουμε. Επειδή δεν θέλουμε. Όλα τα άλλα μπορούν να λάβουν κάποτε μία επιστημονική εξήγηση, που να ανατρέπει την ιδέα της ελευθερίας μας, αλλά τίποτε και κανένας δεν μπορεί να ανατρέψει την ελευθερία μας, να θέτουμε το ερώτημα της πίστης στον εαυτό μας και να τον ρωτάμε, αν θέλει να απαντήσει τώρα, σήμερα, αύριο, οποτεδήποτε.

Η αστήρικτη πίστη ή, απιστία, μπορεί να αποδειχθεί μόνο μέσω της ελευθερίας, γιατί η αστήρικτη πίστη ή, απιστία, δεν επιβάλλεται.

Όλα τα παραπάνω είναι ασύνδετα με το περί ψυχής και Θεού ερώτημα, στην οντολογική του βάση. Αυτό είναι και το μεγαλείο της ανθρώπινης ύπαρξης. Έχει ελεύθερη βούληση αποδεδειγμένα, χωρίς να υπάρχει απόδειξη για την ύπαρξη Θεού, και ψυχής.

Ελεύθερη Βούληση
Επεξεργασία του προηγούμενου άρθρου

Το άρθρο μου αυτό έλαβε αφορμή και περιέχει πολλές θέσεις από την εκτενέστατη και πλήρως τεκμηριωμένη ανάλυση που έκανε στο θέμα η κ. Ειρήνη Χριστινάκη, Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η πίστη στην ύπαρξη ή μη, του Θεού, είναι «αστήρικτη», γιατί αλλιώς δεν θα ήταν πίστη αλλά γνώση.

«Αστήρικτη» πίστη είναι η πίστη ή, η απιστία σε κάτι, το οποίο ΔΕΝ έχει αποδειχθεί επιστημονικά, δηλαδή δια του πειράματος. Είναι η «αληθής» πίστη ή απιστία, η οποία ΔΕΝ επιβάλλεται στον άνθρωπο, διότι δεν είναι γνώση.

Πλην όμως η ανωτέρω «καθαρή» πίστη ή, απιστία του ανθρώπου, «νοθεύεται» όταν το περιβάλλον, οι συνήθειες, τα γονίδια, οι νευρώνες και όλοι οι παράγοντες που επηρεάζουν και διαμορφώνουν τον χαρακτήρα του, τον πείσουν, χωρίς να το έχει αντιληφθεί, ότι η ανωτέρω πίστη ή απιστία του, είναι γνώση, ψευδής βέβαια. Άρα, ως γνώση, τού είναι «επιβεβλημένη».

Όταν όμως συνειδητοποιήσει ότι η πίστη, ή, η απιστία του είναι αστήρικτη, επομένως ελεύθερης επιλογής, αμέσως χάνεται κάθε επίδραση και παρεμβολή επάνω του, αντιλαμβάνεται την διαμόρφωση του χαρακτήρα του από το περιβάλλον του, αντιτάσσεται και απορρίπτει όλες τις «ψευδείς γνώσεις» που είχαν αντικαταστήσει την πίστη ή απιστία του, και οι οποίες του είχαν επιβληθεί μέχρι τώρα, χωρίς να το έχει αντιληφθεί.

Και είναι η ελεύθερη βούλησή του που υπάρχει και του αποκαλύπτει όλα τα ανωτέρω, πράγμα που μπορεί να συμβεί σε κάθε άνθρωπο, αρκεί να το θέλει…

Με άλλα λόγια, τώρα έχει συνειδητοποιήσει βαθιά μέσα του ότι αυτό στο οποίο πιστεύει ή δεν πιστεύει, ΔΕΝ είναι αποδεδειγμένο ότι υπάρχει ή, δεν υπάρχει, άρα ΔΕΝ είναι γνώση, επομένως δεν του είναι επιβεβλημένο και λειτουργεί πλέον ελεύθερα, η βούλησή του, για την επιλογή εκ μέρους του της αληθούς πίστης ή, απιστίας του, αναθεωρώντας τις προηγούμενες απόψεις του. Δηλαδή, αποδεσμεύεται από κάθε είδους ανάσχεση, από τις εμπειρίες του, το περιβάλλον, τους τυφλούς φυσικοχημικούς νόμους που κατευθύνουν ενστικτωδώς τον εγκέφαλο, τη λειτουργία των γονιδίων του, των νευρώνων του κ.λπ. κ.λπ. που του μετατρέπουν την πίστη σε ψευδή γνώση και λειτουργεί μέσα του μόνο η υπάρχουσα ελεύθερη βούλησή του, για να αντιληφθεί πάντα τα ανωτέρω και να επιλέξει, με την θέλησή του, την πίστη ή απιστία του!

Δεν νοείται πίστη, ή, απιστία, με οποιαδήποτε διαμόρφωση, γίνεται ψευδής γνώση, αν δεν το αντιληφθούμε εγκαίρως…

Πίστη, ή, απιστία, υπάρχει, επειδή υπάρχει ελεύθερη βούληση. Και το βιώνεις αυτό την στιγμή που συνηδειτοποιείς ότι αυτό στο οποίο πιστεύεις ή όχι, είναι αναπόδεικτο, διότι διαφορετικά θα ήταν Γνώση και όχι Πίστη. Λες πιστεύω ότι υπάρχει ή, δεν υπάρχει Θεός, δεν λες όμως ότι, «πιστεύω» ότι υπάρχει η Νέα Υόρκη, αλλά «γνωρίζω» ότι υπάρχει η Νέα Υόρκη, διότι είναι αποδεδειγμένο ότι υπάρχει και επομένως είναι ΓΝΩΣΗ και όχι ΠΙΣΤΗ!

Επομένως όταν καταλάβεις ότι αυτό στο οποίο πιστεύεις ή δεν πιστεύεις, δεν είναι αποδεδειγμένο ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει, απορρίπτεις εκείνη τη στιγμή, όλες τις ψευδείς γνώσεις που σου είχαν συσσωρεύσει μέσα σου όλα τα προηγούμενα χρόνια, το περιβάλλον σου, οι εμπειρίες σου, η οικογένειά σου και ότι άλλο έχει σμιλεύσει μέχρι τώρα τον χαρακτήρα σου. Όλα αυτά χάνονται όταν βλέπεις καθαρά αυτό το γεγονός της αστήρικτης πίστης ή, απιστίας. Και τότε εξαφανίζονται όλα και μένεις ΜΟΝΟΣ σου, με το αντικείμενο της πίστης ή απιστίας σου και με την ελεύθερη βούλησή σου που την άφησες να λειτουργήσει, να ελέγξει τον εαυτό σου και να σου αποκαλύψει όλα τα ανωτέρω. Και είναι η στιγμή που αναφωνείς και λέγεις, «πιστεύω» ή, «δεν πιστεύω». Και.όταν σου πούνε ΓΙΑΤΙ; απαντάς με έμφαση:

ΕΠΕΙΔΗ ΕΤΣΙ ΘΕΛΩ!

Και αυτό το «ΘΕΛΩ» είναι ο θρίαμβος της Ελεύθερης Θέλησης (Βούλησης) του ανθρώπου!

Επιγραμματικά λοιπόν θα μπορούσαμε να πούμε ότι η Πίστη ή, Απιστία, αποδεικνύει την ύπαρξη Ελεύθερης Βούλησης στον άνθρωπο, διότι είναι ΑΣΤΗΡΙΚΤΗ και επομένως ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ επιλογής!

Αυτό είναι το μεγαλείο της ανθρώπινης ύπαρξης. Έχει ελεύθερη βούληση αποδεδειγμένα, χωρίς να υπάρχει απόδειξη για την ύπαρξη Θεού.

Σημείωση

Βέβαια στην επιστήμη, μεταξύ πίστης και γνώσης, παρεμβάλλονται δύο ακόμη στάδια, το στάδιο της «υπό-

θεσης», όταν υπάρχουν ενδείξεις για κάτι ότι υπάρχει και το στάδιο της «θεωρίας», όταν οι Μαθηματικοί επεξεργάζονται την υπόθεση και την επιβεβαιώνουν. Οπότε, στη συνέχεια, αναμένεται η πειραματική επαλήθευση της θεωρίας, για να γίνει αυτή «γνώση».

Γνωστά παραδείγματα: το Big Bang, που επαληθεύτηκε το 1965 από τον Άρνο Πενζίας και Ρόμπερτ Γουίλσον, το Μποζόνιο Higgs, που προέβλεψε την ύπαρξή του το 1964 ο Πίτερ Χιγκς και ανακαλύφθηκε πειραματικά στις 4 Ιουλίου του 2012 από τον Μεγάλο Επιταχυντή Αδρονίων του CERN και τόσα άλλα στην ιστορία της Επιστήμης.

Συγκεκριμένα όμως, όσον αφορά στην ύπαρξη του Θεού, παρ᾽ όλο που υπάρχουν επιστημονικές ενδείξεις για αυτό, που είναι το Big Bang, που απέδειξε ότι το Σύμπαν δημιουργήθηκε, άρα θα πρέπει να υπάρχει Δημιουργός και το Μποζόνιο Χίγκς ή, «Σωματίδιο του Θεού», όπως ονομάστηκε, όπου οι τέλεια ρυθμισμένες τιμές του πεδίου του για να δημιουργηθεί ύλη και επομένως το Σύμπαν, έχουν καταπλήξει τους επιστήμονες, παρ᾽ όλα αυτά δεν υπάρχει «θεωρία» για την ύπαρξη Δημιουργού που δημιούργησε το Σύμπαν. Και τούτο διότι αυτό αφορά στην προ του Big Bang περίοδο, στην «ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ» άχρονη κατάσταση, που αναφέρει με Θεία Έμπνευση το Σύμβολο της Πίστεως, όπου δεν υπήρχαν Φυσικοί Νόμοι, ούτε Χώρος, ούτε Χρόνος και είναι αδύνατον να μελετηθεί δια των Μαθηματικών και του πειράματος,.

Αντίθετα όμως, έχει διατυπωθεί στην Φυσική, η «Ανθρωπική Αρχή», που υποστηρίζει ότι το Σύμπαν δημι-

ουργήθηκε με τελικό σκοπό την εμφάνιση ζωής για να αποκτήσει την δυνατότητα να συνειδητοποιήσει και να γνωρίσει την ύπαρξη του Σύμπαντος με τον άνθρωπο παρατηρητή, ο οποίος απέκτεισε συνείδηση ύπαρξης και λογική.

Παρ' όλα αυτά το θέμα της ύπαρξης του Θεού, παρά τις υπάρχουσες ενδείξεις, παραμένει πέραν των δυνατοτήτων της Επιστήμης προς απόδειξη. Θα είναι πάντοτε αντικείμενο «αστήρικτης πίστης».

Η Ψυχή

είναι η υποκειμενική σου εμπειρία ότι «υπάρχεις», το «εγώ» που λες, ο «εαυτός» σου. Είναι η ύπαρξη που αισθάνεται και ζει την ζωή, είναι «εσύ»

Η ψυχή υπάρχει; Οι επιστήμονες λένε πλέον, ΝΑΙ

Μια σειρά από νέα επιστημονικά πειράματα, βοηθά να απαντήσουμε σε αυτό το αρχαίο πνευματικό και υπαρξιακό ερώτημα.

Η ιδέα της ψυχής συνδέεται με την ιδέα μίας μελλοντικής ζωής και την πίστη μας στη συνέχιση της ύπαρξής μας, μετά τον θάνατο. Πράγματι, τα μυστήρια της γέννησης και του θανάτου, το παιχνίδι της συνείδησης, τα όνειρα και άλλες ακόμη ψυχικές λειτουργίες, όπως η φαντασία και η μνήμη, υποδηλώνουν την ύπαρξη μίας ζωτικής δύναμης, που σχετίζεται με τη ζωή, μία φλόγα ζωτικής σημασίας, που υφίσταται και ανεξάρτητα από το σώμα.

Ωστόσο, η επιστημονική κοινότητα έως σήμερα, δεν αναγνώριζε αυτήν την πνευματική διάσταση της ζωής. Μας έλεγε ότι είμαστε μόνο η δραστηριότητα του άνθρακα και ορισμένων πρωτεϊνών, ότι ζούμε για λίγο και πεθαίνουμε. Και το Σύμπαν; Έχει κάποιο νόημα; Έχουν όλα προκύψει μέσα από εξισώσεις, και δεν υπάρχει ανάγκη από ψυχή ή Θεό; Αλλά να που ήρθε ο Βιοκεντρισμός, η «θεωρία του Όλου», ένα νέο γεμάτο προκλήσεις και αντίθετο στο παραδοσιακό, υλιστικό μοντέλο της πραγματικότητας. Αλλά μόνο η γνώση είναι προοίμιο για τη σοφία και σύντομα μέσω

των κοσμοθεωριών, θα ανακαλύψουμε την αλήθεια. Φυσικά, οι περισσότεροι πνευματικοί άνθρωποι αντιμετωπίζουν την ψυχή εμφατικά, ως πιο ουσιαστική και σύνθετη, από την επιστημονική έννοια. Θεωρείται η ασώματη ουσία ενός προσώπου και λέγεται ότι είναι αθάνατη, υπερβατική και πέρα από την υλική ύπαρξη. Αλλά, όταν οι επιστήμονες μιλούν για την ψυχή, (αν μιλούν καθόλου), το κάνουν συνήθως μέσα σε ένα υλιστικό πλαίσιο ή, αντιμετωπίζοντάς την σαν ένα ποιητικό συνώνυμο. Θεωρούν πως δύνανται να γίνουν όλα γνωστά για την «ψυχή», μόνο με τη μελέτη της λειτουργίας του εγκεφάλου. Κατά την άποψή τους, οι νευροεπιστήμες είναι οι μόνοι κλάδοι της επιστημονικής μελέτης, που κατανοούν ενδεχομένως την ψυχή…

Παραδοσιακά, η επιστήμη έχει απορρίψει την ψυχή σαν αντικείμενο της ανθρώπινης πίστης ή, ως ψυχολογική ανάγκη. Πράγματι, μία ψυχή δεν έχει βρεθεί ποτέ κάτω από το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο, ούτε σε περιδίνηση στο εργαστήριο, σε έναν δοκιμαστικό σωλήνα. Σύμφωνα λοιπόν με τα τρέχοντα επιστημονικά βιβλία, τίποτα δεν φαίνεται να επιβιώνει από το ανθρώπινο σώμα, μετά τον θάνατο.

Ενώ η νευροεπιστήμη έχει σημειώσει τεράστια πρόοδο και φωτίζει τη λειτουργία του εγκεφάλου, έχουμε όμως μια υποκειμενική εμπειρία, που παραμένει μυστηριώδης.

Το πρόβλημα της ψυχής, βρίσκεται ακριβώς εδώ,

στην κατανόηση της φύσης του εαυτού, στο «ΕΓΩ»,
στην ύπαρξη που αισθάνεται και ζει τη ζωή!

Αλλά αυτό δεν είναι απλώς ένα πρόβλημα για τη Βιολογία και τη Γνωστική Επιστήμη, αλλά για το σύνολο της δυτικής φιλοσοφίας. Η τρέχουσα κοσμοθεωρία μας, —ο κόσμος της αντικειμενικότητας και του αφελούς ρεαλισμού—, έχει αρχίσει να εμφανίζει σοβαρά ρήγματα. Φυσικά, αυτό δεν εκπλήσσει πολλούς από τους φιλοσόφους και τους άλλους αναγνώστες για τους οποίους τα έργα ανδρών, όπως του Πλάτωνα, του Σωκράτη, του Καντ, και άλλων μεγάλων πνευματικών δασκάλων, διατηρούνται αναλλοίωτα και συνεχίζουν να αναρωτιούνται σχετικά με τη σχέση μεταξύ του Σύμπαντος και του ανθρώπου.

Έτσι πρόσφατα, ο Βιοκεντρισμός και άλλες επιστημονικές θεωρίες, έχουν αρχίσει να αμφισβητούν τις παλιές υλιστικές φυσικοχημικές θεωρίες και θέτουν κάποιες από τις πιο δύσκολες ερωτήσεις για τη ζωή. Υπάρχει μια ψυχή εκεί έξω; Μήπως κάτι αντέχει στη φθορά του χρόνου;

Η ζωή και η συνείδηση είναι κεντρικής σημασίας για αυτήν τη νέα άποψη των επιστημόνων, σχετικά με τις έννοιες της ύπαρξης, της πραγματικότητας και του σύμπαντος.

Παρά το γεγονός ότι τα τρέχοντα επιστημονικά βιβλία, βασίζονται στην πεποίθηση ότι ο κόσμος είναι κάτι αντικειμενικό για κάθε παρατηρητή, νέα πειράματα δείχνουν ακριβώς το αντίθετο. Μέχρι τώρα πιστεύαμε ότι η ζωή είναι μόνο η δραστηριότητα των ατόμων και των σωματιδίων, τα οποία περιστρέφονται γύρω για μια στιγμή και στη συνέχεια θα διαλυθούν στο τίποτα. Αλλά πλέον προσθέτουμε νέα κομμάτια

σε μερικά από τα σημαντικότερα παζλ της σύγχρονης επιστήμης, συμπεριλαμβανομένης της αρχής της αβεβαιότητας και της τελειοποίησης των νομοθεσιών που διαμορφώνουν το Σύμπαν.

Σκεφτείτε το περίφημο πείραμα με τις δύο σχισμές. Όταν παρακολουθείτε ένα σωματίδιο να περνά από τις τρύπες, περιμένετε να συμπεριφέρεται σαν μια σφαίρα, περνώντας μέσα από τη μία σχισμή ή, την άλλη. Αλλά, αν κανείς παρατηρήσει το σωματίδιο, εμφανίζει τη συμπεριφορά ενός κύματος και μπορεί να περάσει μέσω των δύο σχισμών, ταυτόχρονα. Αυτό και άλλα πειράματα μας λένε, ότι υπάρχουν απαρατήρητα «κύματα πιθανότητας», μία θέση του μεγάλου Νομπελίστα Max Born. Παράλληλα, πειράματα, καθιστούν όλο και πιο σαφές ότι ακόμη και η απλή γνώση στο μυαλό του ερευνητή, είναι αρκετή για να μετατρέψει τη δυνατότητα, σε πραγματικότητα.

Πολλοί επιστήμονες απορρίπτουν τα συμπεράσματα αυτών των πειραμάτων αλλά μια ομάδα φυσικών, (Nature Communications 2011), έδειξε ότι η κβαντική αυτή «παραξενιά» εμφανίζεται επίσης στον άνθρωπο, παγκοσμίως.

Όπως επεσήμανε ο Καντ, πάνω από 200 χρόνια πριν, όλες οι εμπειρίες, όπως τα χρώματα, οι αισθήσεις και τα αντικείμενα που αντιλαμβανόμαστε, δεν είναι τίποτα άλλο παρά, παραστάσεις στο μυαλό μας. Χώρος και χρόνος είναι απλώς εργαλεία του μυαλού, για τη συνοχή του όλου. Τώρα, για τη διασκέδαση των ιδεαλιστών, οι επιστήμονες έχουν αρχίσει αμυδρά να ανα-

γνωρίζουν, ότι οι κανόνες αυτοί καθιστούν δυνατή την ίδια την ύπαρξη.

Τα αποτελέσματα της Κβαντικής Φυσικής και όχι μόνο, δείχνουν ότι ένα μέρος του μυαλού, η ψυχή, είναι αθάνατο και υπάρχει έξω από τον χώρο και τον χρόνο.

ΠΗΓΗ αποσπασμάτων: Psychology Today & medicalland.gr https://www.medicalland.gr/psychiki-ygia/2049/η-ψυχή-υπάρχει-οι-επιστήμονες-λένε-πλέ/

Η ψυχή «εντυπώνεται» το «ωραίο» και το κάνει αθάνατο!

Η Κβαντική ψυχή
Η θεωρία των Roger Penrose και Stuart Hameroff
και των Dr.Hans-Peter Dürr
και Dr.Christian Helwig

Μπορεί η επιστήμη να βεβαιώσει την ύπαρξη ψυχής;

Εξέχοντες ερευνητές από διακεκριμένα πανεπιστημιακά ιδρύματα, όπως αυτά του Κέιμπριτζ, του Πρίνστον και του Μαξ-Πλανκ, υποστηρίζουν ότι η κβαντική μηχανική, προβλέπει ένα είδος μετά θάνατο ζωής.

Εξηγούν ότι ένας άνθρωπος μπορεί να έχει διπλή υπόσταση, σωματική και ψυχική, όπως και τα υποατομικά σωματίδια (φωτόνια και ηλεκτρόνια), τα οποία, εκτός από σωματίδια, είναι και κύματα, είναι δηλαδή ταυτόχρονα, ύλη και ενέργεια.

Αυτοί οι φυσικοί πιστεύουν ότι η επέκταση αυτού του φαινομένου στη φύση, της ψυχοσωματικής διχοτομίας, είναι εφικτή και λογική, αφού ο μακρόκοσμος είναι μια προέκταση του μικρόκοσμου, ο οποίος διέπεται από τις αρχές της κβαντικής μηχανικής.

Ο Δόκτωρ Χανς-Πίτερ Ντουρ, πρώην διευθυντής του Ινστιτούτου Φυσικής Μαξ-Πλανκ, στο Μόναχο, εξηγεί ότι όπως ένα σωματίδιο καταγράφει όλες τις πληροφορίες του στην κυματική, ενεργειακή του κατάσταση έτσι και ο ανθρώπινος εγκέφαλος λειτουργεί ακριβώς όπως λειτουργεί. ένας σκληρός δίσκος,

συνδεδεμένος στο διαδίκτυο, ο οποίος καταγράφει αρχικά όλες τις πληροφορίες και αμέσως μετά τις μεταφορτώνει στο «σύννεφο» (cloud), το οποίο σε αυτή την περίπτωση είναι το κβαντικό, ενεργειακό, πνευματικό πεδίο.

Συνεχίζοντας με αυτήν την αναλογία, ο καθηγητής εξηγεί ότι μετά το θάνατο, δηλαδή μετά την καταστροφή του φυσικού σκληρού δίσκου, οι συγκεκριμένες πληροφορίες (το σύνολο των οποίων το ονομάζει ψυχή), δεν χάνονται, αλλά συνεχίζουν να βρίσκονται αποθηκευμένες στο σύμπαν.

Ο Δόκτωρ Christian Hellwig, του Τμήματος Βιοφυσικής Χημείας στο Ινστιτούτο Max-Planck στο Göttingen, ανακάλυψε στοιχεία ότι οι πληροφορίες στο κεντρικό μας νευρικό σύστημα παρουσιάζουν κωδικοποίηση φάσης, που είναι ένας τύπος κωδικοποίησης που επιτρέπει σε διαφορετικά δεδομένα να καταλάβουν τον ίδιο χώρο, στον ίδιο χρόνο.

Ο Δόκτωρ Hellwig δηλώνει ότι αυτού του είδους τα δεδομένα, τα οποία δεν αλληλεπιδρούν άμεσα με τον υλικό κόσμο και αντιστοιχούν στις σκέψεις και τα συναισθήματά μας, παρουσιάζουν ακριβώς τις ιδιότητες που διακρίνουν τα θαυμάσια φαινόμενα στον κβαντικό κόσμο.

Σε συμφωνία με τη σύνδεση των πνευματικών χαρακτηριστικών του ανθρώπου με την κβαντική μηχανική, ο Στιούαρτ Χάμεροφ, ομότιμος καθηγητής στο Τμήμα Αναισθησιολογίας και Ψυ-

χολογίας και Διευθυντής του Κέντρου Μελετών Συνειδητότητας στο Πανεπιστήμιο της Αριζόνα, και ο Σερ Ρόντζερ Πενρόζ, μαθηματικός και φυσικός Μαθηματικών του Γουάντχαμ Κόλετζ του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, είχαν, πριν από περίπου 30 χρόνια, (το 1996), προτείνει μία θεωρία σύμφωνα με την οποία, η συνολική λειτουργία του εγκεφάλου προέρχεται από κβαντικές δονήσεις που λαμβάνουν χώρα μέσα στους μικροσωληνίσκους των νευρικών κυττάρων του εγκεφάλου (Orchestrated objective reduction or Orch OR theory δείτε Βιβλιογραφία).

Οι μικροσωληνίσκοι αποτελούν βασικό δομικό στοιχείο του κυτταρικού σκελετού και βρίσκονται σε όλο το κυτταρόπλασμα. Αυτοί οι σωληνοειδείς σχηματισμοί, που μπορεί να φτάσουν μέχρι και 50μm μήκος παίζουν μεγάλο ρόλο σε μια πληθώρα κυτταρικών διαδικασιών, όπως στη διατήρηση της δομής του κυττάρου, στην ενδοκυτταρική μεταφορά, στην ρύθμιση της κίνησης των εκκριτικών κυστιδίων, και οργανιδίων, καθώς και στο διαχωρισμό των χρωμοσωμάτων κατά τη διάρκεια της κυτταρικής διαίρεσης.

Αυτό που σε τελική ανάλυση οι δύο διακεκριμένοι επιστήμονες πρότειναν στην επιστημονική κοινότητα, (η οποία αντέδρασε με φοβερή αρνητικότητα), ήταν η ιδέα του ότι, αυτό που ονομάζουμε συνείδηση, (και οι Χριστιανοί ψυχή), είναι στην πραγματικότητα ένας κβαντικός υπολογιστής, φτιαγμένος από τα πρωτογενή “νήματα” μίας άφθαρτης δημιουργίας και πως ο εγκέφαλος δεν είναι τίποτε άλλο από ένα όργανο που δρα απλά ως ενισχυτής του κβαντικού, “αθάνατου”, αυτού υπολογιστή.

Όταν δε ο εγκέφαλος καταστραφεί με το θάνατο, το σύνολο της πληροφορίας και υπόστασης του κβαντι-

κού αυτού υπολογιστή, δεν χάνεται, αλλά παραμένει ενσωματωμένο στο άφθαρτο Σύμπαν, από το οποίο προήλθε και του οποίου είναι αναπόσπαστο μέρος.

Το 2013 η ομάδα του Ανιρμπάν Μπαντϊόπαντχέϊα Anirban Bandyopadhyay στο Εθνικό Ινστιτούτο Επιστήμης Υλικών, στην Τσουκούμπα της Ιαπωνίας, πράγματι,

ανίχνευσε κβαντικές δονήσεις μέσα σε μικροσωληνίσκους του εγκεφάλου επαληθεύοντας, κατ' αρχήν, την θεωρία των Χάμεροφ και Πενροζ

(Βιβλιογραφία)

και επαναφέροντάς την στο προσκήνιο προς έκπληξη της επιστημονικής κοινότητας που εξακολουθούσε να παραμένει πεισματικά στην άρνηση, χωρίς απόδειξη.

Αυτή η ιστορία έρχεται προς απάντηση όλων εκείνων των επιστημόνων, που υποστηρίζουν ότι είμαστε μόνο ύλη και ότι δεν υπάρχει ψυχή, που είναι βέβαιοι πως, ότι δεν βλέπουν και δεν μπορούν να μετρήσουν, δεν υπάρχει.

Κάθε φορά επαναλαμβάνεται το ίδιο σενάριο, ο Θεός αποκαλύπτει, η "επιστήμη" αρνείται και τελικά, πάντα η όντως Επιστήμη, επαληθεύει αυτό που ο Θεός, από την αρχή, απεκάλυψε!

Κώστας Βουγάς
Μοριακός Βιολόγος
πηγή: agnikolaos.gr
https://www.agnikolaos.gr/articles/485-i-kvantiki-psyxi

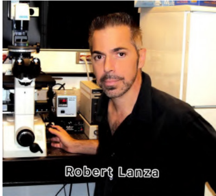

Βιοκεντρισμός, η θεωρία του Robert Lanza

Επιστήμονες υποστηρίζουν πως ο θάνατος δεν είναι το τέλος

Η καινούργια προσέγγιση στο μεγαλύτερο φόβο του ανθρώπου, λέγεται «Βιοκεντρισμός» και προέρχεται τόσο από το χώρο της Κβαντοφυσικής και της Θεωρίας των Παράλληλων Συμπάντων, όσο και από τον ίδιο τον Αϊνστάιν. Προτάθηκε το 2007 από τον Αμερικανό Robert Lanza, Ρόμπερτ Λάντζα.

Σύμφωνα με ένα από τα θεμελιώδη αξιώματα της επιστήμης, κανένα είδος ενέργειας δεν χάνεται.

Δεν δημιουργείται και δεν καταστρέφεται απλά υπάρχει.

Ξεκινώντας από αυτό, και με δεδομένο ότι ο εγκέφαλος, είναι μια τεράστια γεννήτρια ενέργειας, οι επιστήμονες καλούνται να απαντήσουν στο τι γίνεται αυτή η ποσότητα ενέργειας, όταν ο εγκέφαλος σταματήσει λόγω θανάτου να λειτουργεί. Είναι πιθανόν να μεταβιβάζεται σε ένα παράλληλο σύμπαν;

Για τους μελετητές, η θεωρία των παράλληλων συμπάντων, είναι μια πραγματικότητα πολύ πιο αντικειμενική από αυτό που θεωρούμε πραγματικότητα, δεδομένου ότι έννοιες όπως ο χώρος και ο χρόνος, θεμελιώδεις όσον αφορά την προσέγγιση μας απέναντι στην πραγματικότητα, δεν υφίστανται όπως τις αντιλαμβανόμαστε.

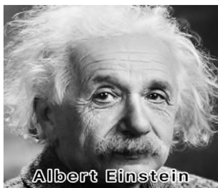

Οτιδήποτε επεξεργάζεται ο εγκέφαλος και χρησιμοποιεί σαν πληροφορία, είναι απλά ένα εργαλείο κατανόησης ενός συγκεκριμένου χωροχρόνου, μίας συγκεκριμένης πραγματικότητας.

Κάτι που αποδεικνύεται από την ανικανότητα του εγκεφάλου να κατανοήσει την ύπαρξη του συμπαντικού απείρου, εφόσον ο προγραμματισμός του καθιστά σε αυτόν κατανοητά μόνο τα πεπερασμένα σύνολα.

Σε ένα σύμπαν χωρίς χώρο και χρόνο (με τις έννοιες που εμείς τους δίνουμε), όπως στην ουσία έχει αποδειχτεί ότι είναι το Σύμπαν, η έννοια του θανάτου, του τέλους, πολύ απλά δεν υφίσταται λένε οι ειδικοί.

Υφίσταται η εμπειρία του θανάτου, όπως τον βιώνουμε με τον συγκεκριμένης λειτουργίας εγκέφαλό μας, αλλά κατά πόσο αυτή η εμπειρία, ανταποκρίνεται σε μια αντικειμενική πραγματικότητα, για την οποία δεν έχουμε εργαλεία κατανόησης;

Ο ίδιος ο Αϊνστάιν είχε παραδεχτεί με αφορμή το θάνατο ενός φίλου του, του Μπέσο:

«Ο Μπέσο έφυγε από αυτόν τον παράξενο κόσμο, λίγο πριν από μένα. Αλλά αυτό δε σημαίνει τίποτα. Άνθρωποι σαν κι εμάς, γνωρίζουμε ότι ο διαχωρισμός ανάμεσα στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, είναι απλά και μόνο μια πεισματάρικη ψευδαίσθηση».

Σύμφωνα με τη μελέτη των επιστημόνων, η αθανασία δεν είναι μία διαρκής ύπαρξη σε έναν κόσμο δίχως τέλος, γιατί πολύ απλά σαν έννοια, κατοικεί έξω από την έννοια του χρόνου όπως τον ξέρουμε. Σε έναν κόσμο έξω από την αντιληπτική μας ικανότητα, κι απ' ότι θεωρούμε πραγματικό και μη.

Όσο δεδομένη είναι η περιορισμένη μας ικανότητα στον προσδιορισμό της πραγματικότητας, άλλο τόσο είναι και η ικανότητά μας στον προσδιορισμό της μη πραγματικότητας. Αυτής που δεν περιορίζεται από το χώρο, το χρόνο και τους νόμους ενός χιλιοστού του σύμπαντος, αλλά επεκτείνεται σε ολόκληρη την δημιουργία και τις παράλληλες άπειρες μορφές της, όπως και ο χωροχρόνος.

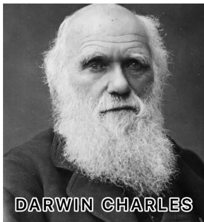
Πηγή: iefimerida.gr
https://www.iefimerida.gr/news/46742/«ο-θάνατος-δεν-είναι-το-τέλος»-λένε-οι-επιστήμονες-σύμφωνα-με-τον-ανστάιν

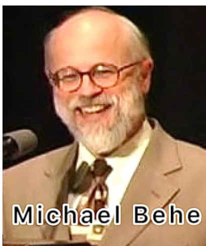

Η δημιουργία της λογικής ζωής
Πως η ύλη απέκτεισε συνείδηση ύπαρξης

Το μέγα ερώτημα που μένει αναπάντητο και είναι καθαρά **θέμα πίστεως**, είναι πως η ύλη απέκτεισε συνείδηση ύπαρξης και δημιούργησε την λογική ζωή, τον άνθρωπο; Βάσει ύψιστης αυτοοργάνωσής της και φυσικής επιλογής, που προβλέπει η θεωρία της εξέλιξης των

ειδών, του Άγγλου Φυσιοδίφη Κάρολου Δαρβίνου και μετά από άπειρες δοκιμές που έγιναν σε πολλαπλά σύμπαντα; (Εξελικτικοί επιστήμονες) ή, βάσει ευφυούς σχεδιασμού, κατόπιν Ανωτέρας παρέμβασης; (Δημιουργιστές); Και τούτο διότι τα τελευταία χρόνια άρχισε να αμφισβητείται η θεωρία της εξέλιξης των ειδών του Δαρβίνου, λόγω του ότι, υποστηρίζεται από ορισμένους επιστήμονες, ότι υπάρχουν πολύπλοκα όργανα, όπως ο οφθαλμός, που δεν λειτουργούν εάν τους λείπει έστω και ο παραμικρός μηχανισμός. Άρα σε προηγούμενο στάδιό τους θα είχαν απορριφθεί, λόγω φυσικής επιλογής… Επομένως τα όργανα αυτά δεν μπορεί να έχουν προκύψει ως αποτέλεσμα φυσικής επιλογής. Το θέμα αυτό ετέθη για πρώτη φορά το 1996, από τον Michael Behe,

καθηγητή Βιοχημείας στό Πανεπιστήμιο Lehigh της Πενσυλβανίας, με το βιβλίο του "Darwin's Black Box" και το ονόμασε, μη απλοποιήσιμη πολυπλοκότητα ("irreducible complexity"), πλην όμως χαρακτηρίστηκε, από πολλούς επιστήμονες, ως ψευδοεπιστημονική αρχή του ευφυούς σχεδιασμού, τον οποίο απορρίπτει η

επιστήμη, ως μη επιδεχόμενο πειραματικής επαλήθευσης…

Παρά ταύτα όμως, το «ΣΥΜΠΑΝ» και η ζωή δεν είναι πιθανό να έχουν δημιουργηθεί από μόνα τους, τυχαία και κατά σύμπτωση, με αυτή την ομορφιά, την αρμονία, την τελειότητα και με μία λογική οντότητα που να έχει συνείδηση ύπαρξης, τον άνθρωπο,
ώστε να υπάρχει κάποιος παρατηρητής που να γνωρίζει ότι,

ΤΟ «ΣΥΜΠΑΝ» ΥΠΑΡΧΕΙ!

Δηλαδή δεν είναι δυνατό να έχουν συμβεί από μόνα τους αυτά τα πλέον απίθανα και μυστηριώδη γεγονότα στο Σύμπαν, όπως είναι η ΥΛΗ που απέκτεισε συνείδηση ύπαρξης του εαυτού της, με αποτέλεσμα την δημιουργία της λογικής ζωής!!!

Είναι σαν να απλώσουμε τα χιλιάδες εξαρτήματα ενός Boeing 747 σε μία μεγάλη πλατεία, να φυσήξει ένας πολύ δυνατός άνεμος και να τα συναρμολογήσει σε ένα τέλειο αεροπλάνο, μεταφέροντας στο πιλοτήριο και πιλότο για να το πετάξει,

ΠΡΑΓΜΑ ΑΔΥΝΑΤΟ!

Βέβαια, το ανωτέρω επιχείρημα του Boeing 747 (junkyard tornado), που πρώτος το διατύπωσε ο Άγγλος Αστρονόμος Fred Hoyle (δείτε σελ. 32) και έχει ονομαστεί Hoyle's fallacy (η πλάνη του Hoyle), έχει αμφισβητηθεί από πολλούς που επιμένουν στην εξελικτική Δημιουργία, πλην όμως, τίποτε δεν μπορεί να αλλάξει το γεγονός ότι αυτό που βλέπουμε γύρω μας, θα πρέπει να είναι αδύνατο να έχει προκύψει τυχαία

στο «ΣΥΜΠΑΝ», από την οποιαδήποτε κατάσταση υπήρχε πριν, γνωστή η άγνωστη (ακόμη και προ του Big Bang). Πάντα θα υπάρχει η «ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ» αρχή, που δεν θα υπήρχε τίποτε το γνωστό και θα πρέπει να δημιουργήθηκαν όλα από κάποια «αιτία»…

Εξ άλλου, μετά την αποδεδειγμένη διαπίστωση της Μεγάλης Έκρηξης, διατυπώθηκαν πλείστες όσες θεωρίες για την αιτιολόγησή της, όπως είναι αυτή του ψευδοκενού, του πληθωρισμού, των φυσαλίδων και των άπειρων Συμπάντων και θα διατυπωθούν και άλλες εις το μέλλον, οι οποίες το μόνο που θα κάνουν, είναι να μεταθέτουν προς τα πίσω το πρόβλημα της αρχής της Δημιουργίας του Σύμπαντος ή, των Συμπάντων και επομένως της ύπαρξης Δημιουργού…

Αν υποθετικά κανείς αναγράψει όλα τα γράμματα του αλφαβήτου σε μικρά χαρτάκια, με πολλές γραμματοσειρές, και σε αριθμό όσο μεγάλο επιθυμεί.(ας πούμε 1εκ) και τα πετάξει στον αέρα, πόσες πιθανότητες υπάρχουν αυτά τα χαρτάκια με τα γράμματα, πέφτοντας στο έδαφος να σχηματίσουν λέξεις μοναδικής ομορφιάς και σημασίας, με γράμματα της ίδιας γραμματοσειράς;

Πόσες πιθανότητες υπάρχουν αυτές οι σχηματισμένες λέξεις να σχηματίσουν προτάσεις και οι προτάσεις ένα ποίημα αξεπέραστης δομής και ομορφιάς;

Πόσες πιθανότητες υπάρχουν αυτό το ποίημα να διέπεται από μαθηματικούς κανόνες αρμονίας και τελειότητας; Πόσες πιθανότητες υπάρχουν να φυσάει διαρκώς ένα αεράκι, ανακατεύοντας τα γράμματα και ενώ διαγράφονται μερικές λέξεις, να σχηματίζονται ταυτόχρονα καινούριες με την ίδια ομορφιά ενώ το ποίημα να διατηρεί το αρχικό του νόημα, αρμονία και ομορφιά του;

Αν πιστεύεις λοιπόν πως υπάρχει έστω και 1 πιθανότητα να συμβεί το παραπάνω ίσως να μη σου φτάνει η ηλικία του σύμπαντος προσπαθώντας αδιάκοπα να το πετύχεις.

Αν πιστεύεις πως δεν υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα ξεκίνα να προσεύχεσαι στον Δημιουργό σου ευχαριστώντας Τον για το δώρο της ζωής.

Πηγή: https://choratouaxoritou.gr/?p=98752
Το Κοσμικό ποίημα. Παναγιώτης Νούσιας

Η Αιωνιότητα
Η έννοια του χρόνου

Η έννοια του Χρόνου έχει άμεση σχέση με την αντιληπτικότητα του ανθρώπου όσον αφορά στις τρεις υποδιαιρέσεις του, ήτοι, σε παρελθόν, παρόν και μέλλον, πράγμα όμως που δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Είναι η εσφαλμένη ανθρώπινη αντίληψη του χρόνου που ο Αϊνστάιν, ως γνωστόν, την είχε χαρακτηρίσει ως «πεισματάρικη ψευδαίσθηση» όταν αναφέρθηκε στον θάνατο ενός φίλου του, του Μπέσο (σελ. 73).

Έτσι, επί παραδείγματι, ένας παρατηρητής που βρίσκεται σε ένα κινούμενο αυτοκίνητο βλέπει έξω από το παράθυρό του, να περνούν διαδοχικά 1 δέντρο, μετά 2 δέντρα και μετά 3. Ενώ θα βλέπει τα 2 δέντρα, το 1 που μόλις πέρασε θα είναι για αυτόν «το παρελθόν», τα 2 που βλέπει τώρα είναι «το παρόν» και τα 3 που πρόκειται να ακολουθήσουν θα είναι «το μέλλον». Αυτή όμως η εντύπωσή του σχετίζεται με τον τρόπο παρατήρησης εκ μέρους του των γεγονότων, άρα είναι εσφαλμένη. Και τούτο διότι αν αποκαλυφθεί η οροφή του αυτοκινήτου και το οριζόντιο πεδίο παρατήρησης γίνει 360 μοίρες, τότε θα δει συγχρόνως, την ίδια στιγμή, όχι μόνο όλα τα δέντρα, αλλά και οτιδήποτε άλλο υπάρχει γύρω του και θα χαθούν γιαυτόν οι έννοιες του παρελθόντος, και του μέλλοντος, δηλαδή θα χαθεί η έννοια του χρόνου. Τότε ο παρατηρητής θα εισέλθει σε μία άχρονη κατάσταση που είναι το χαρακτηριστικό της αιωνιότητας…

Είναι η κατάσταση που βρίσκεται η ψυχή του ανθρώπου στο κβαντισμένο περιβάλλον της ύπαρξής της. Εί-

ναι μία κατάσταση που είναι αδύνατο να συλλάβει ο άνθρωπος με την πεπερασμένη αντιληπτικότητά του και που προσπαθήσαμε να περιγράψουμε με το ανωτέρω απλό παράδειγμα, και μόνο με μαθηματικές εξισώσεις θα ήταν δυνατό ίσως να αποδοθεί επακριβώς!

Είναι η πραγματικότητα στην οποία εισέρχεται η ανθρώπινη ψυχή, μετά τον χωρισμό της από το σώμα, και στην οποία αυτή «υπάρχει» βάσει της ηθικής διαμόρφωσης (καλή ή κακή), που ελεύθερα είχε προσδώσει η ίδια στον εαυτό της (στο ΕΓΩ), κατά την διάρκεια της γήϊνης ζωής της, επεξεργαζόμενη τις εμπειρίες του υλικού κόσμου που μετάγραφε από τον ανθρώπινο εγκέφαλο…

(δείτε και ο ΕΑΥΤΟΣ σελ. 86 και ΕΠΙΛΟΓΟΣ σελ. 199)

Τι είναι Συνήθεια, Χαρακτήρας, Δημιουργικότητα

Δεν ζούμε, έχουμε πεθάνει και δεν το γνωρίζουμε

«Συνήθεια», ή «Χαρακτήρας», που είναι το σύνολο των συνηθειών, είναι η αυτοματοποιημένη λειτουργία του σώματος για να διευκολύνεται ο εγκέφαλος και να μη χρησιμοποιεί την ενσυνείδητη λειτουργία του η οποία τον κουράζει. Στην ενσυνείδητη λειτουργία όμως είναι που εκφράζεται η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου, η οποία είναι εκτός συνηθειών και χαρακτήρος. Αν όμως ο εγκέφαλος είναι ελαττωματικός, δυσκολεύεται η ενσυνείδητη λειτουργία του και γι᾽ αυτό πρέπει να αποκτήσει πολλές «καλές» συνήθειες, για να μπορέσει να ζήσει…!

Η ενσυνείδητη λειτουργία κουράζει τον εγκέφαλο ο οποίος θέλει να λειτουργεί αυτόματα σαν ρομπότ και αυτό το κάνει μέσω των χιλιάδων εικόνων που του έχουν συσσωρεύσει οι συνήθειες και ο χαρακτήρας του για να τον βοηθήσουν σ᾽ αυτό. Επιπλέον οι συνήθειες και ο χαρακτήρας δημιουργούν και τις κατηγοριοποιήσεις στον εγκέφαλο, για να «χαρακτηρίζει» αμέσως ότι είναι απέναντί του και να μη χρησιμοποιεί την ελεύθερη βούλησή του για να κρίνει, πράγμα που κουράζει.

Έτσι λέμε, αυτός είναι φασίστας, κομουνιστής, δεξιός, αριστερός, βλάκας, έξυπνος, άθεος, Χριστιανός, Εβραίος, Μουσουλμάνος κ.λπ. και αμέσως του κολλάμε την ταμπέλα που έχει ήδη ετοιμάσει ο χαρακτήρας μας, χωρίς να κουραστούμε και με την ελεύθερη βούλησή μας να δούμε ποιός πραγματικά είναι αυτός που είναι απέναντί μας και κάνουμε σχεδόν πάντα λάθος!

Η προσωπική επανάσταση που κάνει ο άνθρωπος συνήθως γύρω στην ηλικία των 20 ετών, είναι το μόνο λαμπερό στάδιο στη ζωή του που θριαμβεύει η ελεύθερη βούλησή του, που αν τότε δεν καταλάβει αυτά που λέμε τώρα, ακολουθεί το στάδιο της δημιουργίας των συνηθειών και του χαρακτήρα, που καταπιέζουν και εξαφανίζουν την ελεύθερη βούλησή του, όσο περνούν τα χρόνια… Και στο τέλος καταλήγει να είναι ένα ρομπότ, χωρίς θέληση και με πλήρη απουσία της ελεύθερης βούλησής του, καθοδηγούμενο από το σύνολο των αυτοματοποιημένων λειτουργιών του χαρακτήρα του και να επαναλαμβάνει συνεχώς τον εαυτό του. Δεν ζει, έχει πεθάνει και δεν το γνωρίζει.

Το να απαλλαγεί ο άνθρωπος από την αυτοματοποιημένη λειτουργία που του επιβάλλει ο χαρακτήρας του, θέλει έντονη ενέργεια, πράγμα όμως που όταν το καταφέρει, τον ξεκουράζει και του δημιουργεί αγαλλίαση, διότι του προσφέρει μια φρέσκια ματιά σε όλα γύρω του, που είναι σαν να τα βλέπει για πρώτη φορά, διότι τα βλέπει τώρα και όπως ακριβώς είναι. Είναι οι στιγμές όπου θριαμβεύει η ελεύθερη βούληση και που επιλέγουμε πράγματα και καταστάσεις, έξω από τον εαυτό μας, τις εμπειρίες μας και τις προκαταλήψεις μας και ανακαλύπτουμε μεθόδους και τεχνικές που δημιουργούν νέους κόσμους, φέρνουν την πρόοδο, αλλάζουν το περιβάλλον, φτιάχνουν πολιτισμούς, αφήνουν ιστορία… Η λογική με αποτέλεσμα την δημιουργικότητα, υπάρχει διότι έχουμε ελεύθερη βούληση που υπερβαίνει την, βάσει των τυφλών φυσικών νόμων και των εμπειριών του περιβάλλοντος, ενστικτώδη μηχανική λειτουργία του εγκέφαλου και των νευρώνων του,

η οποία οδηγεί στις συνήθειες και την αυτοματοποιημένη επανάληψη του εαυτού μας... Δημιουργικότητα σημαίνει λογική, σημαίνει ελεύθερη βούληση, σημαίνει ύπαρξη ψυχής, σημαίνει ύπαρξη Θεού!

Δημιουργικότητα
Η πρωταρχική συνείδηση ύπαρξης, ο Θεός, μετέφερε την συνείδηση ύπαρξής Του στον άνθρωπο, με τις ιδιότητές της:

Θεός Δημιουργός: Σύμπαν

Άνθρωπος Δημιουργός: Παρθενών

«Εποίησε τον άνθρωπο κατ᾽ εικόνα»

**Σχόλιο της κ. Ειρήνης Χριστινάκη,
Καθηγήτριας του Πανεπιστημίου Αθηνών,
επί του ανωτέρω άρθρου**

Ωστόσο ορισμένοι άνθρωποι με αυτοματοποιημένη καθημερινότητα, ενδέχεται να έχουν έναν πληθωρικό εσωτερικό βίο. Αυτός ο πλούτος της ψυχής δεν επιτυγχάνεται χωρίς το υπό συζήτηση, «εδώ και τώρα». Αντίθετα, κάποιοι αναζητούν τη φρεσκάδα στο αντικείμενο της όρασης και όχι στην υποκειμενική πρόσληψή του. Ο φανερός τους βίος έχει εναλλαγές και πληθωρικότητα νέων παραστάσεων, ενασχολήσεων και εμπειριών. Όμως, ο εσωτερικός τους κόσμος παραμένει αμετακίνητος.

Και οι δυο προσεγγίσεις είναι πολύ ανθρώπινες. Είναι μέθοδοι αντιμετώπισης του υπαρξιακού άγχους, τρόποι για να λησμονήσουμε τη βεβαιότητα του θανάτου, βασιζόμενοι στη λήθη του θανάτου.

Ωστόσο, ο μόνος τρόπος για να παραμείνει κάποιος ζωντανός εαυτός, είναι η διαρκής μνήμη της πρώτης φοράς που συνειδητοποίησε ότι ο θάνατός του είναι ένα βέβαιο γεγονός που πρόκειται να συμβεί. Συνήθως αυτό συμβαίνει στην παιδική ηλικία.

Μνήμη θανάτου, σημαίνει αποδοχή της ιδέας ότι είμαστε ακόμη ζωντανοί… Αν από νεαρή ηλικία μάθουμε να ζούμε την κάθε στιγμή με την αξία που της δίνει ο μελλοθάνατος, η ψυχή μας δεν θα γεράσει… Κι΄ αυτό είναι η μισή διαδρομή να μαθαίνουμε στα παιδιά μας να ακολουθούν ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα. Η άλλη μισή είναι να τα μαθαίνουμε να αποδέχονται ευχάριστα τις παρεκκλίσεις από το πρόγραμμα.

Η απόλαυση μίας στιγμής, να δεχθείς ότι κρατάει μία στιγμή.

Ο ΕΑΥΤΟΣ

Η τελική υπόθεση για την φύση της Ψυχής
«Κατ΄ εικόνα και καθ΄ ομοίωσιν»

Τι είναι ο ΕΑΥΤΟΣ;
Η Wikipedia δίνει τον ακόλουθο ορισμό:

«Εαυτός ονομάζεται μεμονωμένη ανθρώπινη μονάδα ως αντικείμενο έκαστης αντανακλαστικής συνείδησης, το συνειδητό ΕΓΩ. Δεδομένου ότι ο εαυτός είναι μια αναφορά από την ίδια μονάδα στην ίδια μονάδα, αυτή η αναφορά είναι αναγκαστικά υποκειμενική».

Με άλλα λόγια ο Εαυτός είναι η συνειδητότητα του συνόλου των μερών που αποτελούν τον άνθρωπο, (σώμα, εγκέφαλος, μυαλό, αναμνήσεις, συναισθήματα, ιδέες κ.λπ.), από ΜΙΑ συγκεκριμένη οντότητα που εκφράζεται με τη λέξη ΕΓΩ. Είναι η αυτοσυνείδηση ύπαρξης, η υπόσταση, το πρόσωπο με Όνομα και Επίθετο, που «κοινωνεί» αγαπητικά, με τα άλλα πρόσωπα και κατ΄ επέκταση με όλο το έμβιο περιβάλλον και απελευθερώνεται από τον εγωκεντρισμό…

Το ερώτημα όλων των εποχών είναι, που εδράζεται αυτή η οντότητα, ο Εαυτός; Στον εγκέφαλο που τον βλέπουμε και τον μελετούμε ή, σε μία αόρατη υπόστασή του, που ονομάζουμε ψυχή;

Στην πρώτη περίπτωση η απάντηση είναι απλή:
Έχουμε μελετήσει τον εγκέφαλο λεπτομερώς, έχουμε βρει πως λειτουργεί και θέτει σε κίνηση το σώμα, πως αποθηκεύει μνήμες και συναισθήματα και πολλά άλλα. Ένα μόνο δεν έχουμε βρει ακόμη και δεν μπορούμε να δώσουμε απάντηση, ήτοι:

Που εδράζεται μέσα στον εγκέφαλο ο εαυτός, η συνείδηση ύπαρξης, το ΕΓΩ που δίνει τις εντολές στον εγκέφαλο να κινητοποιεί το σώμα; Πως δηλαδή τα οστά και το κρέας του εγκεφάλου κατάλαβαν ότι υπάρχουν και άρχισαν να έχουν συναισθήματα, να κατευθύνουν τον εγκέφαλο και να συμπεριφέρονται ως ΕΝΑ συγκεκριμένο άτομο, δηλαδή ΕΣΥ;

Στην δεύτερη περίπτωση της ύπαρξης ψυχής, θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μία απάντηση, στηριζόμενοι αποκλειστικά και μόνο στις μέχρι τώρα διατυπωμένες επιστημονικές θεωρίες που έχουν αναφερθεί στα προηγούμενα κεφάλαια, αποφεύγοντας πλήρως κάθε θρησκευτική ή, φιλοσοφική επίδραση επ᾽ αυτών.

Διευκρινίζεται εδώ ότι με τον όρο ΕΓΩ, εννοούμε την συνειδητή υπόσταση του ανθρώπου (όχι το «εκείνο», το «εγώ» ή, το «υπέρ εγώ», του Ζίγκμουντ Φρόυντ).

Όπως λοιπόν έχουμε ήδη αναφέρει, ο Στιούαρτ Χάμεροφ, ομότιμος καθηγητής στο Τμήμα Αναισθησιολογίας και Ψυχολογίας και Διευθυντής του Κέντρου Μελετών Συνειδητότητας στο Πανεπιστήμιο της Αριζόνα και ο Σερ Ρόντζερ Πενρόζ, μαθηματικός και φυσικός στο Ινστιτούτο Μαθηματικών του Γουάντχαμ Κόλετζ του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, πρότειναν μία θεωρία, η οποία επαληθεύτηκε κατ᾽ αρχήν το 2013, ότι η συνολική λειτουργία του εγκεφάλου προέρχεται από κβαντικές δονήσεις που λαμβάνουν χώρα μέσα στους μικροσωληνίσκους των νευρικών κυττάρων του εγκεφάλου (Orchestrated objective reduction or Orch OR theory). Αυτό δηλαδή που οι δύο διακεκριμένοι επιστήμονες πρότειναν, ήταν η ιδέα του ότι, εκείνο που ονομάζουμε

συνείδηση, (ψυχή), είναι στην πραγματικότητα ένας κβαντικός υπολογιστής, φτιαγμένος από τα πρωτογενή "νήματα" μίας άφθαρτης δημιουργίας και πως ο εγκέφαλος δεν είναι τίποτε άλλο από ένα όργανο που δρα απλά ως ενισχυτής του κβαντικού, "αθάνατου" αυτού υπολογιστή. Όταν δε ο εγκέφαλος καταστραφεί με τον θάνατο, το σύνολο της πληροφορίας και υπόστασης του κβαντικού αυτού υπολογιστή, δεν χάνεται, αλλά παραμένει ενσωματωμένο στο άφθαρτο Σύμπαν, από το οποίο προήλθε και του οποίου είναι αναπόσπαστο μέρος. Επίσης ο Δόκτωρ Χανς-Πίτερ Ντουρ, πρώην διευθυντής του Ινστιτούτου Φυσικής Μαξ-Πλανκ, στο Μόναχο, εξηγεί ότι όπως ένα σωματίδιο καταγράφει όλες τις πληροφορίες του στην κυματική, ενεργειακή του κατάσταση, έτσι και ο ανθρώπινος εγκέφαλος λειτουργεί ακριβώς όπως λειτουργεί. ένας σκληρός δίσκος συνδεδεμένος στο διαδίκτυο, ο οποίος καταγράφει αρχικά όλες τις πληροφορίες και αμέσως μετά τις μεταφορτώνει στο «σύννεφο» (cloud), το οποίο σε αυτή την περίπτωση είναι το κβαντικό, ενεργειακό, πνευματικό πεδίο (η ψυχή).

Βάσει λοιπόν των ανωτέρω, θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μία εξήγηση για το πως λειτουργεί και συνεργάζεται το δίδυμο Εγκέφαλος - Ψυχή.

Η Ψυχή, για να διαμορφώσει το ΕΓΩ που καθοδηγεί το σώμα, συλλέγει και καταγράφει όλη την δραστηριότητα του Εγκεφάλου που αποτυπώνεται σε αυτόν (μνήμες, συναισθήματα, ιδέες, εμπειρίες κ.λπ.). Επεξεργάζεται, στη συνέχεια, όλα αυτά τα δεδομένα και ακολουθώντας την φύση της, που έχει ως βάση την ελεύθερη βούληση, αυτοδιαμορφώνεται ηθικά (καλή ή κακή), και στη συνέχεια με το ΕΓΩ, ενεργοποιεί ελεύθερα τον εγκέφαλο ώστε να δίνει εντολές

στο σώμα για να το λειτουργεί, κατά την κρίση της. Το χαρακτηριστικό στοιχείο σ' αυτή την διαδικασία είναι ότι, το ήδη διαμορφωμένο ΕΓΩ, δηλαδή ΕΣΥ, για να αποφασίσει, ΔΕΝ αντλεί τις πληροφορίες του από τα αρχεία της ψυχής, όπου είναι καταγεγραμμένα τα πάντα, αλλά από τα εκάστοτε «ενεργά» αρχεία του ανθρώπινου υπολογιστή, δηλαδή του εγκεφάλου, στην λειτουργική κατάσταση που βρίσκεται αυτός κάθε στιγμή. Και τούτο διότι η ψυχή, ΕΣΥ δηλαδή, πρέπει να γνωρίζεις πάντοτε την «παρούσα» κατάσταση του σώματός σου για να παίρνεις τις σωστές αποφάσεις για αυτό. Έτσι όταν κοιμόμαστε δεν έχουμε συνείδηση ύπαρξης (αν δεν ονειρευόμαστε), ομοίως και αν χάσουμε τις αισθήσεις μας ή αν αρρωστήσουμε και χάσουμε την μνήμη μας. Η ψυχή, το ΕΓΩ, εφ' όσον είναι συνδεδεμένη με το σώμα, βιώνει τα γεγονότα του σώματος για να μπορεί να δίνει τις κατάλληλες οδηγίες στον εγκέφαλο προς αντιμετώπιση κάθε προβλήματος.

Δεν συμβαίνει το ίδιο όμως όταν αποχωριστεί η Ψυχή από το σώμα. Τότε η Ψυχή (η συνειδητότητα, το ΕΓΩ), που έχει τις δικές της αισθήσεις, αντλεί τις πληροφορίες της για να «υπάρχει», από τα δικά της αρχεία όπου είναι καταγεγραμμένα τα πάντα που συνέβησαν, όσο αυτή καθοδηγούσε το σώμα. Η κατάσταση αυτή, όπως γνωρίζουμε από πάμπολλες καταγεγραμμένες επισήμως, μαρτυρίες ασθενών που έζησαν για λίγο την εμπειρία του θανάτου και ξαναγύρισαν πίσω, είναι πλήρης μίας υπέρτατης ευφορίας, σε σημείο που αυτοί που την βίωσαν να μη θέλουν να επανέλθουν στη ζωή, όπως δήλωσαν μετά, στους γιατρούς και τους συγγενείς τους…! (δείτε Βιβλιογραφία). Το ενδιαφέρον στοιχείο, σ' αυτές τις εμπειρίες «θανάτου», είναι ότι ο ασθενής έχει επίγνωση του χώρου που ευρίσκεται και μάλιστα έχουν περιγράψει

και καταστάσεις και γεγονότα εκτός του χώρου αυτού, που επαληθεύτηκαν μετά ως αληθή, που σημαίνει ότι πολλές απ' αυτές τις εμπειρίες είναι πραγματικές, νευρολογικά ανεξήγητες, και ΟΧΙ παραισθήσεις, αποτέλεσμα χημικών διεργασιών του εγκεφάλου κατά την στιγμή του θανάτου!

Κατόπιν όλων αυτών, μία τελική υπόθεση που μπορούμε να κάνουμε για την φύση της ψυχής είναι ότι πρόκειται για μία λογική, εξατομικευμένη ενεργειακή κατάσταση (ΕΣΥ, ΕΓΩ, ΕΜΕΙΣ), που συνδέεται άρρηκτα με μία μηχανή, το ανθρώπινο σώμα, και μεταλλάσσει τον υλικό κόσμο, διαμορφώνοντας τον εαυτό της, το ΕΓΩ, δυνητικά, προς το «καλό», βάσει εμπειριών που ανταλλάσσει με τα άλλα έμβια όντα,

ΑΓΝΩΣΤΟ ΓΙΑΤΙ!!!

Και εδώ οι θρησκείες εξηγούν ότι, μετά θάνατον, η ψυχή μετενσαρκώνεται και επανέρχεται στη ζωή, άπειρες φορές, προκειμένου να καθαρθεί πλήρως, (ανατολικές θρησκείες) ή, ζώντας την μία και μοναδική ζωή της στον υλικό κόσμο, ως υποστατική προσωπικότητα, με ένα και «μοναδικό στο Σύμπαν» ΕΓΩ, δηλαδή ΕΣΥ με το συγκεκριμένο όνομά σου, διαμορφώνεται, προκειμένου να επιτύχει το «καθ' ομοίωσιν» με τον Θεό, ο οποίος έχει δημιουργήσει την ψυχή «κατ' εικόνα Του». Δηλαδή ο άνθρωπος έχει πλαστεί με ελευθερία βούλησης και δράσης, ώστε να είναι «δημιουργός», όπως είναι και ο Θεός (κατ' εικόνα), και σκοπός του είναι να αποκτήσει την «αγαθότητά» Του, για να Του μοιάσει (καθ' ομοίωσιν), διαμορφώνοντας, σ' αυτή την ζωή, προς το «καλό», το ΕΓΩ του, ώστε να φθάσει στη θέωση!

(Δείτε και ΕΠΙΛΟΓΟΣ σελ. 199)

Τι είναι Αγάπη

Η αγάπη είναι συναίσθημα έντονης στοργής και προσωπικής αφοσίωσης. Στη φιλοσοφία, η αγάπη είναι αρετή που εκπροσωπεί την ανθρώπινη ευγένεια, συμπόνια και στοργή.

Η αγάπη βρίσκεται στο κέντρο πολλών θρησκειών, σύμφωνα με τη χριστιανική φράση, «ο Θεός είναι αγάπη», ή, επίσης, οι Αγάπες, κοινές εστιάσεις των πρώτων Χριστιανών.

Η αγάπη μπορεί επίσης να περιγραφεί ως δράσεις προς άλλους υποκινούμενες από συμπόνια, ή και ενέργειες προς άλλους βασισμένες στην στοργή.

Η λέξη αγάπη μπορεί να αναφέρεται σε μία πληθώρα διαφορετικών συναισθημάτων, καταστάσεων και συμπεριφορών. Τα συναισθήματα αυτά μπορούν να ποικίλουν από την επιθυμία για ρομαντική αγάπη (έρωτας), την πλατωνική αγάπη που ορίζει τη φιλία, την οικογενειακή αγάπη μεταξύ ατόμων με συγγενικούς δεσμούς, έως και τη θρησκευτική αγάπη και αφοσίωση. Η μεγάλη αυτή ποικιλία των χρήσεων και εννοιών της λέξης, σε συνδυασμό με την πολυπλοκότητα των συναισθημάτων που περιλαμβάνει, καθιστά δύσκολο τον ορισμό της αγάπης συγκριτικά με άλλες συναισθηματικές καταστάσεις.

Η αγάπη, στις διάφορες μορφές της, αποτελεί κίνητρο σύναψης διαπροσωπικών σχέσεων, και λόγω της μεγάλης ψυχολογικής σημασίας της, είναι ένα από τα πιο συχνά θέματα έμπνευσης στις τέχνες.

Πηγή: ΒΙΚΙΠΑΙΔΕΙΑ
https://el.m.wikipedia.org/wiki/Αγάπη

Από Συμπαντικής άποψης η Αγάπη είναι η Δύναμη που ενώνει τα πάντα στο Σύμπαν, εκφραζόμενη στον υλικό κόσμο με τις τέσσερεις μορφές της:

Βαρυτική,

Ασθενής Πυρηνική,

Ηλεκτρομαγνητική,

Ισχυρή Πυρηνική.

Είναι η προσωποποιημένη δύναμη έλξης μεταξύ των οντοτήτων που απέκτεισαν λογική και ελεύθερη βούληση!

Είναι η δύναμη, που απέκτεισε συνείδηση ύπαρξης με βασικό, το χαρακτηριστικό ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ του ανθρώπου, που είναι το μέγα μυστήριο της λογικής ζωής που εμφανίστηκε στο σύμπαν…!

Είναι, στην πρωταρχική της κατάσταση, η δύναμη «κοινωνίας» ψυχών όλου του ζωικού βασιλείου για την διαιώνιση του είδους.

Είναι η «ζωντανή» ελκτική δύναμη της Δημιουργίας!

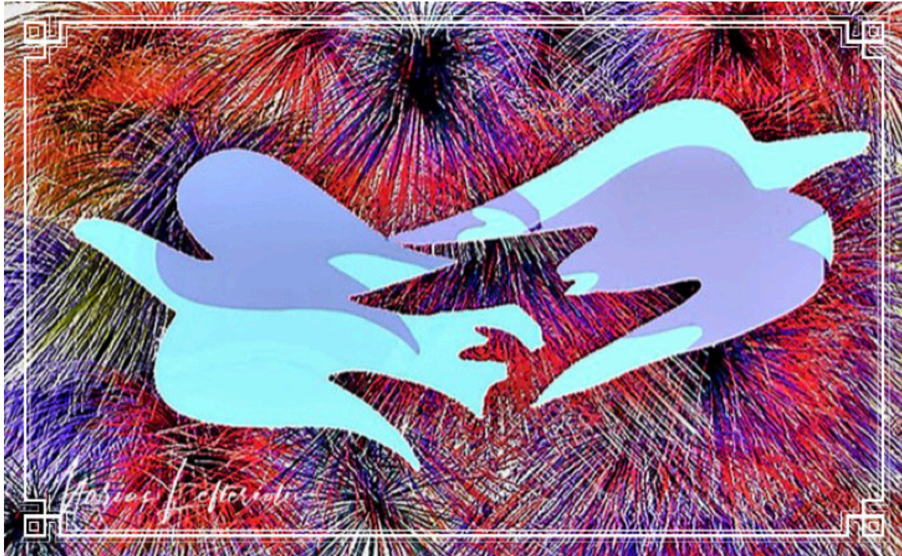
Πολλοί όμως σύγχρονοι νευροεπιστήμονες, παραβλέποντας την πηγή εκπόρευσης της Αγάπης και εστιάζοντας την προσοχή τους στα αποτελέσματα που έχει αυτή στη λειτουργία του εγκεφάλου, (έκκριση ντοπαμίνης, οξυτοκίνης και βαζοπρεσσίνης), λέγουν, εσφαλμένα, ότι η Αγάπη είναι χημεία, (ταιριάζουν οι χημείες μας…!), ενώ η σωστή έκφραση θα ήταν ότι η Αγάπη δημιουργεί χημεία. Και βέβαια ΔΕΝ ισχύει το αντίθετο, ότι η χημεία δημιουργεί Αγάπη (επόμενο κεφάλαιο).

Κατόπιν τούτων
Διαλέξτε τι είναι για εσάς η Αγάπη.

Η Δύναμη κοινωνίας που ενώνει τα πάντα στο Σύμπαν;
ή,
Χημεία του εγκέφαλου;

ΑΓΑΠΗ

Ελληνικά: Αγάπη
Αγγλικά: Love
Γαλλικά: Amour
Γερμανικά: Liebe
Ρώσικα: Любовь
Ιταλικά: Amore
Λατινικά: Amare
Ισπανικά: Amor
Τούρκικα: Sevmek
Πορτογαλέζικα: Amar
Αφρικάνικα: Liefde
Αραβικά: الحب
Κινέζικα: 爱
Ιαπωνικά: 愛
Κορεάτικα: 사랑
Ινδικά: प्रेम
Εβραϊκά: אהבה
Περσικά: عشق
Αλβανικά: Dashuria
Βουλγάρικα: любов
Σέρβικα: Љубав
Δανικά: Elsker
Μαορί: Aroha
Φιλιπινέζικα: Pag-ibig
Αρμένικα: Սեր
Πολωνέζικα: Miłość
Φιλανδικά: Rakkaus
Ολανδικά: Liefde
Χαβανέζικα: Aloha
Μογκόλικα: Хайртай
Νορβηγικά: Kjærlighet
Βιετναμέζικα: Yêu và quý
Εσπεράντο: Amo

«Ο Παράδεισος με ένα χάπι»
Είναι η Αγάπη χημεία;

Ορισμένοι νευροεπιστήμονες, θέλοντας να υπερεκτιμήσουν την αξία του ερευνητικού τους έργου και όχι μόνο, παραβλέπουν την πηγή εκπόρευσης της Αγάπης που είναι η Ψυχή, πιστεύοντας ότι αυτή δεν υπάρχει (βασική θέση του αθεϊσμού) και εστιάζουν την προσοχή τους στα αποτελέσματα που έχει η Αγάπη, στην εκκριτική λειτουργία του εγκεφάλου, (έκκριση ντοπαμίνης, οξυτοκίνης και βαζοπρεσσίνης) και σε ορισμένες αλλαγές που επιφέρει σ' αυτόν, οι οποίες καταγράφονται με την τεχνική της λειτουργικής μαγνητικής τομογραφίας.

Ως εκ τούτων, ισχυρίζονται ότι, η Αγάπη είναι…χημεία! χωρίς βέβαια, ακολουθώντας την αντίστροφη πορεία, να έχουν κατορθώσει, μέχρι τώρα, να «δημιουργήσουν» Αγάπη πειραματικά, προκαλώντας στον εγκέφαλο χημικά, τις ανωτέρω εκκρίσεις και αλλαγές.

Και βέβαια αν είναι δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο, θα ήταν θαυμαστό διότι, με ένα χάπι, θα μπορούσε να αλλάξει ο κόσμος όλος, επειδή θα ήταν δυνατό να αισθανθούν και να εφαρμόσουν όλοι οι άνθρωποι την προτροπή του Χριστού, «Αγαπάτε Αλλήλους» και θα επικρατούσε μόνιμη ειρήνη παγκοσμίως.

Και δεν εννοούμε βέβαια τα ηρεμιστικά και αντικαταθλιπτικά χάπια «ευτυχίας» ή, ακόμη χειρότερα τις ναρκωτικές ουσίες…

Με αυτό το χάπι, θα εξαφανίζονταν όλες οι θρησκείες και τα πολιτικά συστήματα, διότι θα ήταν άχρηστα. Όλοι οι άνθρωποι, αυτομάτως, θα γίνονταν ρομποτικά, «καλοί κ' αγαθοί», χωρίς Θεό, Δημοκρατία και Ελεύθερη Βούληση, και η χημεία θα είχε αντικαταστήσει τα πάντα!

Ο Παράδεισος θα είναι θέμα ενός χαπιού και μόνο!

Εύχομαι αυτή τη φορά να επιτύχουν οι επιστήμονες που τα πιστεύουν όλα αυτά, ποιος άλλωστε δεν θα το ήθελε αυτό, θα μεταβάλλονταν όλος ο πλανήτης σε Παράδεισο!

Χο, όπο νοπόνο

Η πρακτική της αρχαίας Χαβάης για τον πνευματικό καθαρισμό του ανθρώπου

Αντιμετωπίστε κάθε άσχημη συναισθηματική σας κατάσταση, (εγωισμό θυμό, ζήλια, μοναξιά, φόβο, κ.λπ.), αφού πρώτα δεχθείτε μέσα σας, ότι έχετε και εσείς μερίδιο ευθύνης στα προβλήματα που έχετε στις σχέσεις σας με τους άλλους, έστω κι΄ αν δεν το καταλαβαίνετε. Και μετά πείτε, εννοώντας τες, τις τρεις μαγικές λέξεις, αργά, με προσοχή και με πλήρη συνειδητότητα:

Συγγνώμη,
για το μερίδιο ευθύνης μου,

Ευχαριστώ,
που με αυτή την ευκαιρία το κατάλαβα,

Σ΄ Αγαπώ,
που με έκανες καλύτερο άνθρωπο

Δοκιμάστε το!

Θλίψη, Μοναχικότητα, Επιλογή
Jiddu Krishnamurti
Τέλος της θλίψης υπάρχει στη μοναχικότητα.
Μόνο στη μοναχικότητα δεν υπάρχει επιλογή

Επιλογή, οποιουδήποτε είδους, σημαίνει σύγκρουση. Στην επιλογή υπάρχουν αναπόφευκτα αντιθέσεις. Αυτές οι αντιθέσεις, εσωτερικές και εξωτερικές, γεννάνε σύγχυση και δυστυχία. Για να ξεφύγει κανείς από αυτή τη δυστυχία, κάνει να μοιάζουν οι θεοί, τα πιστεύω, ο εθνικισμός και η αφοσίωση σε διάφορα μοντέλα δραστηριότητας, σαν πραγματικές ανάγκες.

Ξεφεύγοντας με αυτές, τις κάνεις να αποκτήσουν πολύ μεγάλη σημασία, αλλά η φυγή είναι ο δρόμος της ψευδαίσθησης και τότε εμφανίζονται ο φόβος και η ανησυχία. Ο δρόμος της επιλογής είναι ο δρόμος της θλίψης, όπου ο πόνος δεν έχει τέλος. Η επιλογή, η εκλογή, θα υπάρχει πάντα όσο υπάρχει εκείνος που επιλέγει, που είναι η συσσωρευμένη μνήμη πόνου, και ευχαρίστησης και κάθε εμπειρία επιλογής, το μόνο που κάνει είναι να δυναμώνει τη μνήμη, που η αντίδρασή της γίνεται σκέψη και συναίσθημα.

Η μνήμη έχει μόνο μερική σημασία, καθώς είναι φτιαγμένη για να αντιδρά μηχανικά, και αυτή η αντίδραση, είναι η επιλογή.

Δεν υπάρχει ελευθερία στην επιλογή. Διαλέγεις σύμφωνα με τον τρόπο που έχεις ανατραφεί, σύμφωνα

με την κοινωνική, οικονομική και θρησκευτική διαμόρφωσή σου. Η επιλογή δυναμώνει, χωρίς εξαίρεση, αυτή τη διαμόρφωση. Δεν υπάρχει φυγή από αυτή τη διαμόρφωση, που μόνο γεννάει όλο και περισσότερα βάσανα.

Η επιλογή γεννάει πάντα δυστυχία. Παρακολούθησέ την και θα δεις να καραδοκεί, να απαιτεί, να επιμένει, να εκλιπαρεί και πριν το καταλάβεις, θα βρίσκεσαι πιασμένος στο δίχτυ των αναπόφευκτων υποχρεώσεων, ευθυνών και απογνώσεων που φέρνει.

Παρακολούθησέ την και θα έχεις επίγνωση αυτού που πραγματικά συμβαίνει. Έχε επίγνωση αυτού που συμβαίνει, δε μπορείς να αλλάξεις αυτό που συμβαίνει, μπορείς να το κουκουλώσεις, να το βάλεις στα πόδια, αλλά δε μπορείς να το αλλάξεις. Είναι εκεί. Αν το αφήσεις ήσυχο χωρίς να παρεμβαίνεις με τις απόψεις σου και τις ελπίδες σου, τους φόβους σου και τις απελπισίες σου, με τις υστερόβουλες και πανούργες κρίσεις σου, θα ανθίσει και θα φανερώσει όλη τη δαιδαλώδη μορφή του, όλες τις λεπτές κινήσεις του, (και υπάρχουν πολλές), τη φαινομενική σημασία και ηθική του, τα κρυμμένα του κίνητρα και τις κρυμμένες φαντασιώσεις του.

Αν αφήσεις εκείνο που πραγματικά συμβαίνει, ήσυχο, θα σου δείξει όλα αυτά και περισσότερα. Αλλά πρέπει να έχεις μια χωρίς επιλογές, επίγνωσή του, περπατώντας ήσυχα. Τότε θα δεις ότι η επιλογή, έχοντας ανθίσει, πεθαίνει και μένει η ελευθερία, όχι ότι είσαι ελεύθερος, αλλά υπάρχει ελευθερία.

Το να πεθαίνεις για το γνωστό, σημαίνει να είσαι μόνος. Κάθε επιλογή βρίσκεται στο πεδίο του γνωστού. Η δράση σε αυτό το πεδίο, φέρνει πάντα θλίψη. Τέλος της θλίψης, υπάρχει στη μοναχικότητα.

Jiddu Krishnamurti.

Στιγμές Ελευθερίας

Όταν οι άνθρωποι ανέμελα γελούν, μοιάζουν μεταξύ τους!

Όταν οι άνθρωποι ξένοιαστα γελούν, χάνεται ο χαρακτήρας τους, εξαφανίζεται η διαμόρφωσή τους, σταματούν να είναι ρομπότ!

Όταν οι άνθρωποι, αθώα γελούν, είναι ελεύθεροι, είναι Συμπαντικές υπάρξεις, φανερώνουν το μυστήριο της Δημιουργίας!

Όταν οι άνθρωποι σαν νήπια γελούν, είναι εικόνες Θεού!

Ο έλλογος άνθρωπος που δεν γελά είναι ή Θεός ή Διάβολος…

Δείτε τον στα μάτια και θα το καταλάβετε!

Όταν οι άνθρωποι ανέμελα γελούν, μοιάζουν μεταξύ τους!

Ποιός είναι υπεύθυνος για οτιδήποτε συμβαίνει στον κόσμο;

Όλες οι εξωτερικές μορφές αλλαγής που επιφέρονται από πολέμους, επαναστάσεις, μεταρρυθμίσεις, νόμους και ιδεολογίες, έχουν αποτύχει εντελώς να αλλάξουν τη βασική φύση του ανθρώπου και επομένως την κοινωνία.

Σαν ανθρώπινα όντα που ζούμε σ' αυτόν τον τερατόμορφο, άσχημο κόσμο, ας ρωτήσουμε τους εαυτούς μας, μπορεί αυτή η κοινωνία που είναι βασισμένη στον ανταγωνισμό, τη βαρβαρότητα και το φόβο, να σταματήσει να είναι έτσι;

Όχι σαν κάτι το θεωρητικό, όχι σαν ελπίδα, αλλά σαν πραγματικό γεγονός, έτσι που το πνεύμα να γίνει φρέσκο, καινούργιο και καθαρό και να μπορεί να δημιουργήσει έναν διαφορετικό κόσμο;

Εγώ νομίζω ότι αυτό μπορεί να συμβεί, μόνο αν ο καθένας από εμάς παραδεχτεί το βασικό γεγονός, ότι εμείς σαν άτομα, σαν ανθρώπινα όντα, σ' όποιο μέρος του κόσμου κι αν τυχαίνει να ζούμε, σε οποιοδήποτε πολιτισμό τυχαίνει να ανήκουμε, Είμαστε Ολοκληρωτικά Υπεύθυνοι για την κατάσταση του κόσμου.

Είμαστε ο καθένας μας, υπεύθυνος για κάθε πόλεμο, εξαιτίας της επιθετικότητας της δικιάς μας ζωής, του εθνικισμού μας, του εγωισμού μας, των θεών μας, των προκαταλήψεων μας, των ιδανικών μας, όλων όσων μας κάνουν να είμαστε διχασμένοι.

Και μόνο όταν παραδεχτούμε, όχι διανοητικά, αλλά πραγματικά, όσο πραγματικά αναγνωρίζουμε ότι πονάμε ή, πεινάμε, ότι εσείς κι εγώ, είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτό το χάος και τη μιζέρια που υπάρχει απ' άκρη σ' άκρη στον κόσμο, γιατί έχουμε συνεισφέρει σ' αυτά στην καθημερινή ζωή μας και είμαστε ένα κομμάτι αυτής της τερατόμορφης κοινωνίας, με τους πολέμους της, τις διχόνοιες, τις ασχήμιες, τις βαρβαρότητες και την απληστία, τότε μόνο θα κάνουμε κάτι.

Μπορούμε λοιπόν, εσείς κι εγώ να προκαλέσουμε στους εαυτούς μας, χωρίς καμία εξωτερική επίδραση, χωρίς πειθώ, χωρίς κάποιο φόβο τιμωρίας, μπορούμε να προκαλέσουμε στην ίδια ουσία της ύπαρξής μας, μια ολική επανάσταση, μια ψυχολογική μεταλλαγή, έτσι ώστε να πάψουμε να είμαστε πλέον βάρβαροι, βίαιοι, ανταγωνιστικοί, αγχώδεις, φοβισμένοι, άπληστοι, φθονεροί, κι όλες τις άλλες εκδηλώσεις της φύσης μας με τις οποίες έχουμε χτίσει τη σάπια κοινωνία στην οποία ζούμε καθημερινά; Τι πρέπει να κάνουμε, ποιο είναι σημαντικό στη ζωή μας;

Αυτό που είναι σημαντικό, είναι το να παρατηρεί κανείς τι πραγματικά συμβαίνει στη καθημερινή του ζωή, μέσα του κι έξω απ' αυτόν. Αν παρατηρήσετε από πολύ κοντά τι είναι αυτό που συμβαίνει και το εξετάσετε, θα δείτε ότι είναι βασισμένο σε κάποια διανοητική αντίληψη και η διανόηση δεν είναι όλο το πεδίο της ύπαρξης. Είναι ένα κομμάτι, κι ένα κομμάτι όσο αριστοτεχνικά κι αν συνδέεται, όσο αρχαίο και παραδοσιακό κι αν είναι, παραμένει ένα μικρό μέρος της ύπαρξης, ενώ πρέπει να ασχοληθούμε με την ολότητα της ζωής.

Δεν χρειάζεσαι κανέναν να σου πει πως να βλέπεις. Απλώς βλέπεις. Μπορείς τότε, κοιτάζοντας την όλη εικόνα, κοιτάζοντάς την όχι λογικά, –επιφανειακά αλλά πραγματικά, μπορείς εύκολα, αυθόρμητα, να μεταμορφώσεις τον εαυτό σου; Αυτό είναι το πραγματικό θέμα. Είναι δυνατό να επιφέρει μια πλήρη επανάσταση στη ψυχή.

Jiddu Krishnamurti

Σημαντικό είναι να «βλέπεις» πραγματικά

Τώρα βλέπεις μέσα από εικόνες, αναμνήσεις, ταμπέλες, χαρακτηρισμούς, διαμορφώσεις και χίλια δυό άλλα φίλτρα που διαστρέφουν την πραγματικότητα. Ουσιαστικά ΔΕΝ βλέπεις, δουλεύεις αυτόματα, χωρίς αυτοσυνείδηση. Πρέπει λοιπόν να κάνεις πέρα όλα αυτά τα «σκουπίδια» που έχεις στο μυαλό σου και να δεις αυτό που πραγματικά υπάρχει απέναντί σου, ώστε να κάνεις το σωστό.

Το ηλιοβασίλεμα, την πρώτη φορά που θα το δεις, θα σε αφήσει άφωνο από την ομορφιά του. Την εικοστή φορά όμως που θα το δεις, δεν θα το προσέξεις καθόλου. Αυτό, δεν θα έχει αλλάξει, θα είναι το ίδιο όμορφο. Εσύ θα έχεις αλλάξει και τα σκουπίδια του μυαλού σου δεν θα σου επιτρέπουν να το δεις. Το συνήθισα θα πεις και αμέσως θα αλλάξεις σκέψη, χωρίς να συνειδητοποιήσεις ότι έχασες την ομορφιά του για πάντα, αν μείνεις έτσι όπως είσαι.

Και η ζωή μας είναι γεμάτη από εκατομμύρια συνήθειες που δεν μας αφήνουν να «δούμε», να «αισθανθούμε», να «αντιληφθούμε» τι συμβαίνει γύρω μας, για να κάνουμε κάτι για αυτό.

Αυτό όμως που είναι το μαγικό, είναι ότι την συγκεκριμένη στιγμή που θα καταλάβεις αυτή τη λειτουργία του μυαλού σου, αυτή την στιγμή, εξαφανίζονται όλα τα σκουπίδια από μέσα σου και βλέπεις την Αλήθεια απέναντί σου, γύρω σου, μέσα σου.

Τα σκουπίδια βέβαια θα ξανάρθουν, εκτός και αν συνεχίσεις να βρίσκεσαι σε εγρήγορση, εδώ και τώρα.

(δείτε και σελ. 215)

Η ομορφιά του ηλιοβασιλέματος που την έχασες για πάντα…

Μεταμέλεια, και Μετάνοια

Έχουν λεχθεί πολλά για αυτές τις δύο λέξεις και θα προσπαθήσω να τους δώσω μια άλλη διάσταση, που αποκαλύπτει το μυστήριο της ζωής, με ένα απλό και άμεσο τρόπο.

«Μεταμέλεια», (μετά - μέλω), σημαίνει ότι καταλαβαίνω εκ των υστέρων ότι έπραξα ένα σφάλμα εις βάρος κάποιου άλλου, το οποίο με έβλαψε και κάνω κάτι για να εξασφαλίσω αυτά που διακινδυνεύω να χάσω, λόγω του σφάλματός μου αυτού. Συνήθως λέγω ένα «συγγνώμη» και αυτό αφού περάσει καιρός και κατορθώσω να υπερνικήσω τον εγωισμό μου, (μα αφού του είπα συγγνώμη, τι άλλο θέλει;)

Η μεταμέλεια μας «τακτοποιεί» κατά κόσμον, ελαφρώνει ίσως λίγο τη συνείδησή μας, αλλά δεν μας οδηγεί στην ανάπαυση και την ειρήνη. Είναι πράξη συμφέροντος. Μεταμελούμαστε για τα σφάλματά μας και προσπαθούμε μ΄ αυτόν τον τρόπο να «τακτοποιήσουμε» το θιγμένο «εγώ» μας.

Η μεταμέλεια, κατά τους υλιστές, είναι καθαρά μία πράξη αυτοσυντήρησης που γίνεται από τους νευρώνες και αφορά αποκλειστικά την, σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους, τυφλή μηχανική λειτουργία του εγκέφαλου. Αφορά αυτό που κάνουμε για να ΜΗ χάσουμε κάτι που το διακινδυνεύουμε, λόγω κάποιας άστοχης ενέργειάς μας.

Και βέβαια με την μεταμέλεια δεν σημαίνει ότι «κάτι άλλαξε μέσα μας» και ότι δεν θα ξανακάνουμε την ίδια

άστοχη πράξη που μας οδήγησε στην μεταμέλεια, απλά αυτή την φορά θα προσέχουμε περισσότερο, ώστε να μη γίνουμε αντιληπτοί από τους άλλους…

Η μεταμέλεια δημιουργεί στον άνθρωπο πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση, κόλαση, όταν βλέπει τι έχασε με αυτό που έκανε και διαπιστώσει ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτε για να το ανακτήσει.

«Ο Ιούδας μεταμεληθείς, επέστρεψε τα τριάκοντα αργύρια και απελθών απήγξατο».

Αντίθετα.

«Μετάνοια» (μετά - νους), σημαίνει ότι μετά από κάποιο σοβαρό σφάλμα που κάναμε, εις βάρος κάποιου άλλου, υπερβαίνουμε τον νου μας, δηλαδή τον αλλάζουμε και αρχίζουμε να σκεπτόμαστε τελείως διαφορετικά από ότι κάναμε πριν, ότι δηλαδή αλλάζουμε ζωή από εδώ και εις το εξής. Αυτό σημαίνει ότι δεν πρόκειται να επαναλάβουμε το σφάλμα που κάναμε, διότι δεν θα υπάρχουν πλέον μέσα μας οι λόγοι συμφέροντος που μας οδήγησαν σε αυτό.

Η «μετάνοια» η οποία είναι καθαρά Ελληνική λέξη, δεν υπάρχει στις λατινογενείς γλώσσες οι οποίες έχουν μόνο την λέξη «μεταμέλεια», μπορεί να εκφρασθεί με τη λέξη, «συγγνώμη», η οποία όμως λέγεται αμέσως μετά την διάπραξη της άδικης πράξης, κυρίως όμως, εκφράζεται διαχρονικά με την αλλαγή τρόπου ζωής, η οποία γίνεται αντιληπτή από όλους.

Η μετάνοια δημιουργεί ανάπαυση και ειρήνη στον άνθρωπο. Είναι η «έμπρακτη μεταμέλεια», όπως είναι η νομική της ορολογία, που αφορά μία συγκεκριμένη άδικο πράξη.

Η μετάνοια είναι καθαρά μία πράξη του «νου», της «ψυχής», και αφορά αποκλειστικά την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τη λειτουργία των νευρώνων και την σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους, τυφλή μηχανική λειτουργία του σώματος.

Συμπέρασμα.

Εάν έστω και μία φορά στη ζωή σας έχετε μετανοήσει για κάτι που κάνατε και έχετε αλλάξει τρόπο ζωής, γνωρίζετε από προσωπική εμπειρία, ότι ο άνθρωπος δεν είναι μία κρεάτινη μηχανή που υπακούει στους τυφλούς νόμους της φύσης, που τυχαία τον διαμορφώνουν, αλλά έχει ψυχή η οποία διαθέτει ελεύθερη βούληση.

Συνέπεια αυτού είναι η ύπαρξη Θεού που, με αυτόν τον τρόπο, έχετε προσωπική εμπειρία!

Είναι ένας πολύ απλός και εύκολος τρόπος, για να δημιουργήσετε την προσωπική σας κοσμοθεωρία ύπαρξης και να προσαρμόσετε ανάλογα τη ζωή σας.

Η ΒΡΟΧΗ
της Φιλαρέτης Λευθεριώτη

Ετοιμαζόμαστε να βγούμε βόλτα και ξαφνικά αρχίζει να βρέχει. Έχουμε 2 επιλογές:

Να αρχίσουμε να βρίζουμε τον καιρό, να θυμώνουμε, να χτυπιόμαστε και να νιώθουμε δυστυχισμένοι κλεισμένοι μέσα στους 4 τοίχους

ή,

Να δεχθούμε την βροχή, να πάρουμε μια ομπρέλα, να βγούμε την βόλτα μας και να είμαστε ευτυχισμένοι, ακόμη κι' αν βραχούμε

Η «βροχή» είμαστε, εγώ, ο άλλος, ο «φίλος», ο «εχθρός», όλος ο κόσμος γύρω μας που μας φταίει επειδή είναι έτσι φτιαγμένος…

Η ομπρέλα είναι ένα μικρό «κλικ» που θα κάνουμε μέσα μας, θα αλλάξουμε κάτι και θα δεχθούμε τους γύρω μας έτσι όπως είναι, γιατί είναι η «βροχή»!

Στα χέρια μας είναι να ζήσουμε με όλα και με όλους μαζί και να είμαστε ευτυχισμένοι και να απομακρυνόμαστε μόνο όταν πραγματικά κινδυνεύουμε να πάθουμε κακό, όταν πέφτουν «κεραυνοί»!

Όλα είναι απλά, πολύ απλά, αρκεί να είμαστε και εμείς απλοί και ταπεινοί. Στο χέρι μας είναι να τα ευχαριστιόμαστε ή όχι. Αυτά ΔΕΝ ΦΤΑΙΝΕ σε τίποτε γιατί είναι η «βροχή», ΕΜΕΙΣ φταίμε που δεν το καταλαβαίνουμε αυτό!

Filareti Lefterioti
1941-2020

A classic Greek beauty. This synthesis
makes us recall our world civilization Greek backround history
and drives us to spot the eternal values of ancient Greek statues
beauty, their simplicity, clean lines and totally true expression,
which reflect a special way of life, driving to the unique
Philosophers of antiquity, the eternal Architectural beauty of
Acropolis and Parthenon and the ultimate Social System of
Democracy ..!
(GuruShots and VIEWBUG photo sites)

ΞΕΧΩΡΙΣΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
Φιλαρέτη Λευθεριώτη
Άρθρο εφημερίδας, σελίς 225, βιβλιογραφία

ΓΙΑΤΙ ΖΩ
;;;
Το βιβλίο αυτό θα μας βοηθήσει να απαντήσουμε

Αν πούμε
Επειδή ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ που μας δημιούργησε και το θέλησε να ζούμε, τότε ο ίδιος ο Θεός θα μας απαντήσει και θα μας πει ποιοι είμαστε, ποιός είναι ο σκοπός μας και τι πρέπει να κάνουμε. Απλά ας έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά, να είμαστε ειλικρινείς με την πίστη μας και να μη παρασυρόμαστε από τα εφήμερα..

Αν πούμε
Επειδή όλα είναι τυχαία και ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ, τότε ας οργανώσουμε τη ζωή μας και την κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε, όσο καλύτερα μπορούμε, σεβόμενοι τους άλλους και έχοντας τα μάτια μας ανοιχτά ώστε να ΜΗ μετατρέπουμε τις ανάγκες μας, σε πάθη, που τελικά μας καταστρέφουν..

Και στις δύο περιπτώσεις,
όταν «*παίρνουμε*», να μάθουμε να «*δίνουμε*»,
ακόμη και ΧΩΡΙΣ να παίρνουμε
!!!

Η Αρμονία της ποικιλίας στο Σύμπαν

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

"Προ πάντων των Αιώνων"

Marios Lefteriotis
PHOTOGRAPHY CINEMATOGRAPHY

2η Ενότητα

Μαθήματα Ζωής

Κλεπτομανία, Φιλαργυρία, Φθόνος, Μανιοκατάθλιψη, Απανθρωπιά, Σαδισμός, Κακία. Επιπτώσεις στους αρνητικούς ανθρώπους και η θεραπεία τους με την Καλοσύνη

Η Κλεπτομανία

Η κλεπτομανία ανήκει στην κατηγορία των διαταραχών ελέγχου της παρόρμησης, (ο πάσχων χάνει τον έλεγχο μιας συγκεκριμένης παρόρμησης), και είναι συχνότερη στις γυναίκες.

Οι κλεπτομανείς δεν έχουν φόβο Θεού, (ου κλέψεις), όπως και οι φιλάργυροι και κλέβουν, βιώνοντας ικανοποίηση ως αποτέλεσμα.

Τα αντικείμενα που έχουν κλαπεί συνήθως έχουν μικρή αξία για το άτομο. Θα μπορούσαν να έχουν πληρώσει γι' αυτά, εκτός και αν πάσχουν και από την ασθένεια της φιλαργυρίας.

Ο κλεπτομανής απολαμβάνει την ένταση που βιώνει πριν από την κλοπή και τα συναισθήματα της ευχαρίστησης, ικανοποίησης και ανακούφισης, όταν διαπράξει την κλοπή.

Παρά το γεγονός ότι κάποιος με αυτή τη διαταραχή, θα αποφύγει εν γένει να κλέψει, όταν μία άμεση σύλληψη είναι πιθανή (όπως μπροστά σε ένα αστυνομικό) ή, όταν βρίσκεται σε περιβάλλον με κάμερες παρακολούθησης, συνήθως όμως δεν λαμβάνει πλήρως υπόψη τις πιθανότητες σύλληψης, ή αποκάλυψής του, θεωρώντας ότι οι άλλοι είναι ανόητοι και δεν πρόκειται να τους αντιληφθούν…

Η κλοπή γίνεται συνήθως χωρίς τη συνεργασία άλλων, εκτός και αν βρίσκονται υπό την επήρεια φιλάρ-

γυρων ατόμων, τα οποία αποδέχονται ευχαρίστως και εκμεταλλεύονται αυτό το ελάττωμά τους και τους ωθούν σε σύσταση συμμορίας μεταξύ τους, καθιστώντας τους επαγγελματίες κλέφτες, προς όφελος και ικανοποίηση του προσωπικού τους συμφέροντος και της φιλαργυρίας τους, μη ενδιαφερόμενοι ποσώς, για τις ψυχολογικές και νομικές ενδεχομένως επιπτώσεις, εις βάρος των κλεπτομανών…

Συχνά, άτομα με κλεπτομανία, υποφέρουν παράλληλα και από άλλη ψυχιατρική διαταραχή, όπως κατάθλιψη, άγχος, ή μανία.

Τα συμπτώματα κλεπτομανίας περιλαμβάνουν:

-Αίσθημα αυξημένης έντασης, ακριβώς πριν από την κλοπή.
-Αίσθημα ικανοποίησης, παραισθήσεων, ψευδαισθήσεων, ή εκδίκησης και θυμού.
-Αίσθημα ευχαρίστησης, αυτοθαυμασμού και ανακούφισης, αμέσως μετά την κλοπή.

Οι κλοπές, μπορεί να είναι έκφραση αντικοινωνικής διαταραχής της προσωπικότητας, διαταραχής συμπεριφοράς, ή μανιακού επεισοδίου και η κλεπτομανία μπορεί να αρχίσει ακόμη και από την παιδική ηλικία. Στην περίπτωση αυτή, σοβαρή ευθύνη έχει η οικογένεια του παιδιού, που ενώ γνωρίζει, ανέχεται αυτή την κατάσταση και το συνηθίζει να θεωρεί δεδομένο το ελάττωμά του αυτό, το οποίο το συνοδεύει πλέον σε όλη του τη ζωή…

Η κλεπτομανία όταν συνυπάρχει με την φιλαργυρία, τον φθόνο και την μανιοκατάθλιψη, αποτελούν τις χειρότερες μορφές ανίατης ψυχασθένειας, οι οποίες οδηγούν τελικά στον αλκοολισμό και την λήψη ψυχοφαρμάκων, με κατάληξη την απώλεια νοητικών λειτουργιών, (άνοια, ψευδαισθήσεις και σύγχυση) ή, την εμφάνιση σοβαρών σωματικών ασθενειών, που οδηγούν σε απόγνωση τον ασθενή, με όλες τις επικίνδυνες συνέπειες αυτής της κατάστασης. Οι ελπίδες σωτηρίας του ασθενή είναι σχεδόν μηδαμινές και μόνο ένα θαύμα μπορεί να τον σώσει, εάν κατορθώσει να «έλθει εις εαυτόν» και να αλλάξει ζωή. Συνήθως όμως, ιδίως εάν υπάρχει και βαρύνουσα κληρονομικότητα, η κατάληξη είναι η ακραία κατάθλιψη, η άνοια και το ψυχιατρείο ή, αν δεν έχει επέλθει η νοητική σύγχυση, ο αυτοκτονικός ιδεασμός, οπότε πρέπει να παρακολουθείται στενά ο κλεπτομανής για την προστασία του…

Πηγή ορισμένων πληροφοριών:
https://blog.doctoranytime.gr/glossary/kleptomania/

Η Φιλαργυρία

Η βαρειά αρρώστια της ψυχής (Φώτης Κόντογλου)

Απ' όλες τις αρρώστιες που παθαίνει η ψυχή του ανθρώπου, η πιο σιχαμερή, κατά την κρίση μου, είναι η φιλαργυρία, η τσιγκουνιά. Από μικρός την απεχθανόμουνα. Και τώρα, μ' όλο που, με την ηλικία, άλλαξα γνώμη για πολλά πράγματα, για την τσιγκουνιά δεν άλλαξα. Προτιμώ νάχω να κάνω και μ' έναν φονιά ακόμα, παρά μ' έναν τσιγκούνη. Γιατί, ο φονιάς μπορεί να σκότωσε σε αναβρασμό ψυχής, απάνω στον θυμό του και να μετάνοιωσε ύστερα, ενώ ο τσιγκούνης είναι ψυχρός υπολογιστής, ως το κόκκαλο χαλασμένος. Στον φονιά μπορεί να βρεις και κάποια αισθήματα, στον τσιγκούνη δεν θα βρεις κανένα. Ο τσιγκούνης, είναι βέβαια πάντα εγωιστής, αγαπά μοναχά τον εαυτό του, αλλά, πολλές φορές, είναι ένα τέρας χειρότερο κι από τον εγωιστή, γιατί μπορεί να μη αγαπάει μήτε τον εαυτό του και να τον αφήσει να πεθάνει από την πείνα. Μ' αυτό δείχνει ο άνθρωπος πώς μπορεί να καταντήσει σε μια κατάσταση που δεν καταντά κανένα από τα άλλα ζώα. Μονάχα αυτός, που ονόμασε τον εαυτό του «βασιλέα των ζώων», φτάνει σε τέτοια σιχαμερή ανοησία, ώστε, από την τσιγκουνιά του, να κρύβει τα λεφτά μέσα στο στρώμα ή στο μαξιλάρι και να πεθαίνει από την πείνα. Είδατε κανένα σκύλο τσιγκούνη; Ή κανέναν γάιδαρο, που νάχει μπόλικον σανό για να φάγει, κι ωστόσο να μην τον τρώγει και να τον βρίσκουνε ψόφιο από την πείνα; Βλέπεις πώς ο τσιγκούνης καταντά τρελός και μάλιστα ο πιο ασυμπάθιστος, ο πιο αντιπαθητικός τρελός.

Αλλά κι εκείνος που είναι συνηθισμένος φιλάργυρος και που δεν φτάνει στο πάθος που είπα και κείνος έχει

απάνω του κάποια κρυάδα. Τον πλησιάζεις διστακτικά. Δεν μπορείς να του φερθείς ελεύθερα γιατί κι εκείνος είναι διπλοκουμπωμένος «σπαγγορραμένος», όπως τον λένε. Γιατί, η τσιγκουνιά τον κάνει υποκριτή και καχύποπτον.

Τα λεφτά είναι επικίνδυνα πράγματα και πολύ φαρμακερά για την ψυχή. Πολλοί αρχίζουνε από οικονομία και σιγά-σιγά, γίνουνται φιλάργυροι, στο τέλος τους καβαλικεύει ο Μαμωνάς. Με τη φιλαργυρία, στενεύει η καρδιά του ανθρώπου, όπως με την ανοιχτοχεριά πλαταίνει. Ο τσιγκούνης είναι τσιγγούνης και στα αισθήματα, δε μπορεί νάχει μέσα του τίποτα γενναίο. Πώς να κάνει θυσία για τον άλλον ένας τέτοιος άνθρωπος;

Η αγάπη των λεφτών φέρνει τις μεγαλύτερες συμφορές στην ανθρωπότητα. Ο Ιούδας ο φιλάργυρος παράδωσε τον Χριστό. Κι οι περισσότεροι καυγάδες ανάμεσα στους ανθρώπους, οι γκρίνιες μέσα στις οικογένειες, οι πόλεμοι που ρημάζουνε τον κόσμο και τον γεμίζουν αίματα, τα καταραμένα λεφτά έχουνε για αιτία. Τα συμφέροντα.

Η Εκκλησία, τη Μεγάλη Βδομάδα, ψέλνει πολλά τροπάρια που κατακρίνουνε τη φιλαργυρία. Τον Ιούδα τον λέγει «γέννημα εχιδνών, δόλιο, προδότη, παράνομο» και μας ξορκίζει να διώξουμε από πάνω μας τη φιλαργυρία.

Τούτη η κακή αρρώστια είναι σήμερα πολύ ξαπλωμένη και πολύ βαριά, πάθος παγκόσμιο που τρώγει τις καρδιές σαν σκούληκας, σ' Ανατολή και Δύση. Ποτέ οι άνθρωποι δεν αγαπήσανε το χρήμα τόσο πολύ, όσο σήμερα. Γιατί, ο σημερινός άνθρωπος είναι υλιστής, δεν πιστεύει σε άλλη ζωή, επειδή δεν πιστεύει σε Θεό και ρίχνεται με τα μούτρα ν' απολάψει τούτη τη ζωή. Τούτη τη

ζωή που, ως να προφτάσεις να τη δεις, φεύγει και χάνεται, σαν ίσκιος. Αυτόν λοιπόν τον ίσκιο κυνηγά ο δύστυχος άνθρωπος σήμερα και παιδεύεται και σκοτώνεται γι' αυτόν τον ίσκιο, θαρρώντας πως με τα λεφτά κάνει κάτι.

Γνώρισα κάμποσους από κείνους, που έχουνε πολλά πλούτη κι είδα την αγωνία τους και τη δυστυχισμένη ευτυχία τους. Δεν μιλώ για όσους μποδίζουνται ν' απολάψουνε τη ζωή γιατί έχουνε αρρώστιες ή άλλες συμφορές, αλλά μιλώ για κείνους που έχουν Υγεία και κάθε μέσο για να ζήσουνε καλά.

Όλα τα έχουνε, παρεκτός της ευτυχίας. Η ευτυχία, η αληθινή ευτυχία, βρίσκεται πολύ μακρυά τους, κατά πρώτο γιατί η ζωή είναι ένα πράγμα άστατο, σαν τη βελόνα του Ναστραντίν – Χότζα, που στεκότανε απάνω σ' ένα αυγό. Ευτυχία δίχως σιγουριά, δε μπορεί να γίνει. Ο πλούσιος είναι ολοένα ανήσυχος, φοβάται τι θα του έρθει αύριο, τι θα ξημερώσει. Ύστερα, τα πλούτη φέρνουνε ταραχή, μπερδέματα, φροντίδες, κι όποιος είναι πολυμέριμνος δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος, γιατί δεν βρίσκεται ποτέ μοναχός με τον εαυτό του. Κι όποιος δεν μένει ποτέ με τον εαυτό του, δεν γνωρίζει τι λογής είναι η ευτυχία. Η πηγή που αναβλύζει η ευτυχία, δεν είναι η Τράπεζα, μήτε ο μπεζαχτάς, αλλά η ανθρώπινη καρδιά.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Μυστικά Ανθη», Εκδόσεις Παπαδημητρίου).

Ουσία και Περί-ουσία (περιουσία) του ανθρώπου.

Είμαστε προσκολλημένοι όχι στην «ουσία» της ύπαρξής μας, αλλά σ' αυτά που την «περιβάλλουν» και τα οποία νομίζουμε ότι τα κατέχουμε (την περιουσία μας), χάνοντας έτσι την Αλήθεια της Ζωής…!

Ο Φθόνος, η Ζήλεια

Από την ψυχολόγο Πουλίδη Παυλίνα

Ο φθόνος είναι το έντονο συναίσθημα δυσαρέσκειας που βιώνει το άτομο για την ευτυχία, τα αγαθά, την επιτυχία και την κοινωνική θέση του άλλου. Είναι η ζήλεια που συνοδεύεται από αίσθημα μίσους και κακίας για τους γύρω μας. Σύμφωνα με το Αγγλικό λεξικό της Οξφόρδης, το συναίσθημα περιγράφεται ως, "οποιαδήποτε αναταραχή ή, αναστάτωση του νου, αίσθημα πάθους. Οποιαδήποτε σφοδρή ή, εξημμένη ψυχική κατάσταση", έτσι και ο φθόνος ο οποίος συγκαταλέγεται στα πιο σφοδρά και έντονα συναισθήματα. Ουσιαστικά ο φθόνος είναι η άρνηση αλλά και η δυσκολία αναγνώρισης θετικών χαρακτηριστικών στους άλλους.

Μπορεί να κρύβει από πίσω οργή, αγανάκτηση, πικρία, ενόχληση, εχθρότητα και σε ακραίες καταστάσεις ακόμα και παθολογικό μίσος. Συνήθως τα άτομα που εκδηλώνουν συμπεριφορές και συναισθήματα φθόνου, έχουν χαμηλή αυτοεκτίμηση και έλλειψη ενδιαφερόντων. Επιθυμούν να αποκτήσουν κάτι καλύτερο που διαθέτει ο συνάνθρωπός τους και αισθάνονται ευχαρίστηση με την αποτυχία των άλλων. Νιώθουν δυσαρέσκεια απέναντι στα άτομα που υπερέχουν και προσπαθούν με κάθε τρόπο να τα υποβαθμίζουν και να υποτιμήσουν τα επιτεύγματά τους. Σε περίπτωση που δεν τα καταφέρουν, εστιάζουν στα αρνητικά τους στοιχεία, που όπως είναι λογικό υπάρχουν σε όλους μας. Τα άτομα που φθονούν ζηλεύουν την επιτυχία,

την εξυπνάδα, τις ικανότητες, τα επιτεύγματα και τα φυσικά χαρίσματα που διαθέτουν οι άλλοι σε αντίθεση με αυτούς. Όπως γίνεται αντιληπτό εκδηλώνουν μία συμπεριφορά υπερενασχόλησης με τους άλλους και καταναλώνουν πολύ χρόνο σκεπτόμενοι τρόπους που θα μπορούσαν να παρεμποδίσουν ή, να διαβάλουν τις επιτυχίες τους.

Σίγουρα ένας βασικός παράγοντας που επηρεάζει την συμπεριφορά του «φθονερού» ατόμου, είναι η ένταση του συναισθήματος. Σε μία ήπια μορφή ο φθόνος θα μπορούσε να λειτουργήσει και ως κίνητρο για προσωπική ανέλιξη, ενώ σε μια ακραία μορφή θα μπορούσε να εκδηλωθεί με επιθετικότητα και ακραίες συμπεριφορές ζήλειας. Οι άνθρωποι που φθονούν δυσκολεύονται να αποδεχθούν τα θετικά γνωρίσματα των άλλων και ανακουφίζονται βλέποντας την αποτυχία τους. Είναι δυστυχισμένοι και δεν μπορούν να χαρούν την ζωή τους, διότι πάντοτε θέλουν αυτά που έχουν οι άλλοι και αυτές οι σκέψεις ακτινοβολούν, με αποτέλεσμα να μην μπορεί κανείς να τους αντέξει.

Σημαντικό είναι λοιπόν να φυλαγόμαστε από τέτοια άτομα. Ένας αποτελεσματικός τρόπος αποφυγής τους είναι η απόσταση. Αδιαφορώντας, δημιουργούμε μία απόσταση από τα άτομα αυτά, και αυτομάτως μειώνονται οι αρνητικές αλληλεπιδράσεις που θα μπορούσαμε να έχουμε. Προσπαθούμε να μην προκαλούμε την εκδήλωση των αρνητικών τους συναισθημάτων, κρατώντας μια ευγενική στάση απέναντι τους, χωρίς να μοιραζόμαστε τα επιτεύγματά μας. Θα πρέπει να σκεφτείτε καλά, πριν προβάλετε πράγματα που προ-

καλούν ζήλεια και φθόνο. Επίσης καλό είναι να διατηρείτε την ταπεινότητα και την μετριοφροσύνη σας, έτσι ώστε να μην πυροδοτούνται αισθήματα φθόνου σε αυτά τα άτομα.

Πολλές φορές, ακόμα και εμείς οι ίδιοι, έχουμε παρατηρήσει στους εαυτούς μας συμπεριφορές ή, σκέψεις που εκδηλώνουν φθόνο. Όταν συμβεί αυτό, δεν πρέπει να το περιφρονήσουμε δικαιολογώντας το, αντιθέτως πρέπει να προσπαθούμε, και να «δουλεύψουμε» με τον εαυτό μας, έτσι ώστε να μην διαιωνιστούν τέτοια συναισθήματα και δημιουργηθούν φαύλοι κύκλοι με περιεχόμενο το φθόνο. Ένας καλός τρόπος εξόντωσης του φθόνου, είναι η εστίαση στον εαυτό μας και η ανασυγκρότηση στόχων. Θέτοντας προσωπικούς στόχους και επιτυγχάνοντάς τους, αισθανόμαστε ικανοποιημένοι με τον εαυτό μας και αυτό έχει ως αποτέλεσμα να αυξάνεται η αυτοεκτίμησή μας. Έτσι δεν έχουμε πλέον την ανάγκη να επιθυμούμε και να προσμένουμε την αποτυχία των άλλων, για να επιβεβαιωθούμε εμείς οι ίδιοι.

Πηγή: epsychologos.wordpress.com

Η Μανιοκατάθλιψη

Είναι η διπολική διαταραχή όπου κάποιος παρουσιάζει μανία η οποία ακολουθείται από κατάθλιψη.

Μανία είναι η κατάσταση στην οποία ο άνθρωπος που τη βιώνει, έχει μόνο υποκειμενική αντίληψη του εαυτού του. Δηλαδή έχει μια εικόνα ψευδή για τον εαυτό του και τους άλλους, με ροπή προς την καταστροφή και εξαφάνισή τους. Πιστεύει ότι για όλα φταίνε οι άλλοι και ως εκ τούτου προβαίνει σε μανιώδεις και ασυλλόγιστες πράξεις εναντίον τους. Κατά διαστήματα εμφανίζει έντονες εκρήξεις θυμού, και κυκλοθυμία (σύντομες και έντονες εναλλαγές του συναισθήματος, από χαρά σε λύπη και το αντίθετο). Έχει βαθύτατο σύμπλεγμα κατωτερότητας, απέραντο εγωισμό, δεν ομολογεί ποτέ τα σφάλματά του και ως εκ τούτου, δεν ζητά ποτέ «συγγνώμη» και δεν λέγει «ευχαριστώ» για τα καλά που του κάνουν. Έχει ως κύριο σκοπό της ζωής του το κέρδος, από την ασύστολη εκμετάλλευση των άλλων, είναι φιλάργυρος μέχρι βλακείας και όλες οι πράξεις του, κατατείνουν στην μείωση των άλλων για να αισθανθεί ο ίδιος ανώτερος. Δεν γελά ποτέ με την καρδιά του, δεν χαίρεται καμία στιγμή της ζωής του και δεν βοηθά ποτέ τους άλλους…

Κατάθλιψη, είναι η κατάσταση όπου κάποιος έχει αρνητικές σκέψεις για τον εαυτό του, την κοινωνία και το περιβάλλον του. Τα βασικά συμπτώματά της είναι αίσθημα κατωτερότητας, αίσθημα χαμηλής αυτοεκτίμησης, λύπης και μελαγχολίας, που μπορεί να εκφραστεί με κλάματα, απομόνωση, διαταραχή στον ύπνο,

αίσθημα ενοχής για όλα όσα συμβαίνουν, εκνευρισμού και ενδεχομένως, αίσθημα θυμού και επιθετικότητας… Η ακραία μορφή της κατάθλιψης οδηγεί κάποιον σε φοβερά αδιέξοδα για το μέλλον της ζωής του, φοβούμενος ότι θα του συμβούν τα πάντα (τι θα κάνω τώρα;) και μπορεί να του δημιουργούν ακόμη και σκέψεις αυτοκτονικού ιδεασμού.

Η μανιοκατάθλιψη είναι μία από τις χειρότερες ψυχικές ασθένειες και δεν υπάρχει θεραπεία, εκτός και αν ο ίδιος ο μανιοκαταθλιπτικός αντιληφθεί την κατάστασή του και κατανοήσει ότι η βασική αιτία της αρρώστιας του είναι ο «απέραντος εγωισμός» του που τον φυλακίζει ερμητικά στον εαυτό του και δεν του επιτρέπει να σπάσει τα δεσμά της φοβερής κατάστασης στην οποία βρίσκεται, ώστε να αρχίσει να επικοινωνεί ήρεμα και ειρηνικά με τους άλλους, «δίνοντας» και όχι «παίρνοντας»…!

Δυστυχώς όμως ο μανιοκαταθλιπτικός ελάχιστες φορές «έρχεται εις εαυτόν», αλλάζει και αυτοθεραπεύεται. Τις περισσότερες φορές, διαβάζει το κείμενο αυτό, αναγνωρίζει την αλήθεια που του μεταφέρει και την επόμενη στιγμή τα ξεχνάει όλα και συνεχίζει να βυθίζεται, λόγω συνήθειας, στην κατάσταση που βρίσκεται. Και τότε προσφεύγει στους «ψυχοθεραπευτές» και αρχίζει τα ηρεμιστικά χάπια και σε λίγο στο οινόπνευμα και γίνεται αλκοολικός ή, στην ακραία λύση των ουσιών, που θα τον κάνουν ναρκομανή, αν μέχρι τότε δεν έχει χάσει το μυαλό του ή, δεν έχει δώσει ήδη ο ίδιος τέλος στη ζωή του.

Απανθρωπιά, Σαδισμός
Άνθρωποι κακόψυχοι

Πολλές φορές ακόμη και ένα μικρό και ασήμαντο γεγονός, μπορεί να μας αποκαλύψει έναν τοξικό άνθρωπο με μαύρη ψυχή…

Είναι αυτοί που φέρονται απάνθρωπα, υποτιμούν τη ζωή και δεν έχουν κανένα συναίσθημα μέσα τους, εκτός από κακία και μίσος για τους άλλους. Δαιμονίζονται όταν βλέπουν γύρω τους ανθρώπους που νοιάζονται και βοηθούν τους άλλους, χωρίς βέβαια αυτό να τους εμποδίζει να τους εκμεταλλεύονται.

Είναι οι κακόψυχοι άνθρωποι που έχουν δηλητήριο μέσα τους. Έτσι ένας τέτοιος άνθρωπος:

1. Περπατά στον δρόμο και βλέπει μία γυναίκα μεγάλης ηλικίας, πεσμένη κάτω, μόνη και αβοήθητη, η οποία απλώνει το χέρι της προς αυτόν, λέγοντάς του, με παρακλητικό τόνο,

«μπορείτε να με βοηθήσετε να σηκωθώ;"

και εισπράτει την κοφτή απάντηση από αυτόν,

«όχι τώρα, βιάζομαι»,

και απομακρύνεται, χωρίς δεύτερη κουβέντα, με βήμα ταχύ, αφήνοντας στην τύχη της τη δύστυχη γυναίκα, που αγωνίζεται να σηκωθεί από εκεί που έπεσε…

2. Γνωρίζει ότι ο γονιός του ή, ο συγγενής του από τον οποίο μάλιστα έχει ευεργετηθεί επανειλημμένως, έχουν

άμεση ανάγκη βοηθείας. Κάνει όμως πως δεν καταλαβαίνει και τους εγκαταλείπει αβοήθητους, με αστείες προφάσεις ή, και έτσι, ψυχρά, χωρίς καμία δικαιολογία…

3. Έχουν «γλώσσα»

Εντοπίζουν αδυναμίες, ανάγκες, άσχημες ψυχολογικές καταστάσεις, βαριές ασθένειες των άλλων κ.λπ. και σε κάθε περίσταση, τούς τις εκτοξεύουν, μιλώντας μαζί τους, όπως η έχιδνα το δηλητήριό της, για να τους κάνουν κακό και να ικανοποιήσουν το δαιμόνιο που έχουν μέσα τους. Έτσι μπορεί να κάνουν τους άλλους ακόμη και να αποπειραθούν να αυτοκτονήσουν ή, να προκαλέσουν κλάματα και απελπισία σε κάποιον βαριά άρρωστο και να τον οδηγήσουν πρόωρα στον θάνατο, απολαμβάνοντας την κακία τους…

Είμαι βέβαιος ότι αυτός ο κατάλογος μπορεί να συμπληρωθεί με δεκάδες άλλες περιπτώσεις, από όσους έχουν συναντήσει τέτοιους ανθρώπους στη ζωή τους, και είναι ευκαιρία για αυτούς τους ανθρώπους, αν διαβάσουν το κείμενο αυτό, να αντιληφθούν την κατάστασή τους αυτή, να ξεχάσουν ότι, «…για όλα φταίνε οι άλλοι», να κάνουν μία βαθιά ενδοσκόπηση και να αλλάξουν τρόπο ζωής, οριστικά και αμετάκλητα. Διαφορετικά το μέλλον τους θα είναι να τους εγκαταλείψουν οι άλλοι, για να μη τους κάνουν κακό, με αποτέλεσμα να απελπιστούν τελείως από τη ζωή τους και να καταλήξουν τελικά στο αλκοόλ, στις ουσίες και τα ναρκωτικά, στις νευρολογικές κλινικές, στην παράβαση του Νόμου και την φυλακή ή, στην αυτοκτονία, όταν τους καταλάβουν οι τύψεις για το κακό που έκαναν στους άλλους και αρχίσει να τους ελέγχει ο φόβος Θεού!

Η Κακία

Σημάδια ότι ο άνθρωπος που έχεις απέναντί σου, είναι κακόψυχος

Συνήθως ένα βλέμμα ή μία κουβέντα είναι αρκετή. Ωστόσο αν δεις κάποιο από τα παρακάτω σημάδια σε κάποιον, αυτό σημαίνει ότι έχει αφήσει καιρό πίσω του την καλοσύνη. Δεν χρειάζεται καν να πω ότι τέτοιους ανθρώπους πρέπει να τους αποφεύγεις, όπως αποφεύγει ο διάολος το λιβάνι. Δεν έχουν τίποτα καλό να σου προσφέρουν, οπότε κράτα τους μακριά από τη ζωή σου, την οικογένειά σου και τις παρέες σου.

Η κακία είναι κάτι που δύσκολα μπορεί να οριστεί, αλλά πολύ εύκολα γίνεται αντιληπτή. Κακός είναι κάποιος όταν έχει κακοήθη, ή κακόβουλη συμπεριφορά. Τους αποκαλούν με πολλές λέξεις: ανήθικους, άρρωστους, ανώμαλους, κατεστραμμένους και άλλες πολλές λέξεις. Έχουν την συμπεριφορά που οι καλοί άνθρωποι αποφεύγουν όσο μπορούν.

Αν συναντήσεις κάποια στιγμή στη ζωή σου έναν πραγματικά κακό άνθρωπο, ούτε οι ορισμοί έχουν σημασία ούτε τίποτα. Θα τον καταλάβεις αμέσως μόλις τον δεις. Θα τον συναντήσεις παντού: στο σούπερ μάρκετ, στην εκκλησία, στο σινεμά, σε κάποια θεατρική παράσταση ή, στο σπίτι κάποιου φίλου σου.

Τα προειδοποιητικά σημάδια ότι ένα άτομο είναι κακόβουλο, είναι πολλά.

Απολαμβάνει τη δυστυχία των άλλων.

Η ατυχία σου είναι τύχη του. Η αποτυχία σου, επιτυχία του. Η δυστυχία σου, η απόλυτη ευτυχία του. Τέτοιοι άνθρωποι απολαμβάνουν να σε βλέπουν να υποφέρεις και να πονάς. Ηδονίζονται από το κακό που μπορεί να τύχει στο συνάνθρωπό τους και ζουν χάρη στις δικές σου ατυχίες. Τέτοιοι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι γιατί είναι ικανοί να σου κάνουν κακό, μόνο και μόνο για την απόλαυση που απομυζούν από αυτό. Είναι σημαντικό αυτούς τους ανθρώπους να τους ξεχωρίζεις και να τους απομακρύνεις από τη ζωή σου, πριν φρικτά πράγματα αρχίζουν να συμβαίνουν σε σένα και τους γύρω σου.

Έχει σοβαρά θέματα ελέγχου.

Οι κακοί άνθρωποι έχουν το εξής κοινό: θέλουν να ελέγχουν τους άλλους. Δεν μπορούν να ελέγξουν τη δική τους ζωή, γι΄ αυτό προσπαθούν να ελέγξουν τους άλλους. Δεν εμπιστεύονται κανέναν, είναι εμμονικοί και ψεύτες. Στην αρχή φορούν το προσωπείο του ευγενικού και του καλού ανθρώπου, αλλά αν κάνεις λάθος και τους αφήσεις να σε πλησιάσουν, θα δεις ότι σύντομα θα προσπαθήσουν να ελέγξουν τη ζωή σου και να σε κάνουν σαν τα μούτρα τους.

Συνήθως είναι ανέντιμος και ψεύτης.

Ο ψεύτης, ή μάλλον ο παθολογικός ψεύτης, ανήκει σε μία ειδική κατηγορία από μόνος του. Από ένα σημείο και μετά λέει ψέματα χωρίς να το καταλαβαίνει, γιατί έχει γίνει ένα με το πετσί του. Είναι άτιμος και λέει ψέματα για τα πάντα, έτσι για να «φουσκώσει» κάπως τα πράγματα και να φανεί πιο έξυπνος ή καλύτερος από κάποιον άλλον. Ένας κακός άνθρωπος μπορεί να πει ψέματα για τον εαυτό του, για σένα, ή για όλους τους

άλλους. Το μόνο σίγουρο είναι ότι είναι ψεύτης και ανέντιμος και έτσι θα παραμείνει. Το ψέμα είναι για εκείνον ένα εργαλείο χειρισμού της πραγματικότητας, η οποία δεν τον εξυπηρετεί πάντα με τον τρόπο που θέλει. Αν πιαστεί επ' αυτοφώρω να λέει ψέματα θα βρει τρόπο να ξεγλιστρήσει. Είναι τόσο θρασύς που πιθανότατα θα σε προκαλέσει να αποδείξεις το ψέμα του. Παίρνει δύναμη από αυτό που κάνει. Λέει ψέματα για τα πάντα και προσπαθεί να βγάζει όλους τους άλλους τρελούς.

Αισθάνεσαι περίεργα όταν είσαι κοντά του.

Έχει αποδειχθεί ότι το σώμα μας εκπέμπει ένα ενεργειακό πεδίο, το οποίο χρησιμεύει ως ένα διαισθητικό αμυντικό σύστημα. Είναι όπως όταν τρως κάτι και σε πειράζει στο στομάχι. Δεν ήξερες από πριν αν είναι καλό, ή όχι, όταν το έφαγες, όμως το στομάχι σου ή, καμιά φορά το δέρμα σου, σου δείχνει ότι τελικά αυτό που έφαγες δεν ήταν και τόσο καλό. Έτσι τον κακό μπορεί να μην τον καταλάβεις από κάτι που θα κάνει, αλλά θα τον νιώσεις. Είσαι κοντά του και ανατριχιάζεις. Είναι λες και αν τον ακουμπήσεις, θα πάθεις ηλεκτροπληξία. Μπορεί να σου ακούγεται τρελό, αλλά ισχύει. Να εμπιστεύεσαι πάντα το ένστικτό σου, γιατί ποτέ δεν πρόκειται να σε προδώσει. Αν κάνεις λάθος, μπορείς πάντα να ζητήσεις συγνώμη, αλλά καλύτερα να είσαι καχύποπτος, παρά να πέσεις στην παγίδα του.

Μπορεί εύκολα να σε ξεγελάσει.

Είναι παραπλανητικός και μπορεί εύκολα να σε ξεγελάσει, ότι είναι κάτι άλλο από αυτό που δείχνει. Μπορεί εύκολα να επηρεάσει τον τρόπο που σκέφτεσαι για αυτόν και να σε κάνει να συμφωνήσεις με τα «θέλω»

και τις επιθυμίες του. Τα «μαγειρεύει» όλα όπως εκείνος θέλει και φτιάχνει ένα κόσμο που δυσκολεύεσαι να καταλάβεις ή, να πιστέψεις. Μπορείς εύκολα να καταλάβεις τον κακό, τον πονηρό άνθρωπο, αρκεί να παρατηρήσεις πώς λειτουργεί. Μόλις υποψιαστείς ότι προσπαθεί να σε οδηγήσει σε μία διαφορετική κατεύθυνση, άλλαξε εσύ κατεύθυνση και φύγε.

Δεν νιώθει τύψεις.

Κάνει ότι κάνει, αλλά τύψεις δεν νιώθει. Η λέξη «τύψεις» είναι μία λέξη άγνωστη στο λεξιλόγιό του. Δεν στεναχωριέται, ούτε καν λυπάται για το κακό που προκαλεί στους άλλους, αντίθετα θα κοιτάξει να ρίξει το φταίξιμο πάνω σου και να σε κάνει να πιστέψεις ότι η πραγματικότητα που βλέπεις δεν είναι αληθινή. Θέλει να σε στείλει ντουγρού στη φρενίτιδα. Θέλει να σε παίζει στα δάχτυλα και ουδέποτε πρόκειται να αποδεχτεί το σφάλμα του, για να μη χαλάσει την εικόνα που τόσο προσεκτικά έχει φτιάξει.

Είναι θρασύτατος.

Μέχρι στιγμής, έχουμε μιλήσει για εκείνους που προσπαθούν εμμέσως και με ύπουλους τρόπους να κάνουν κακό στον άλλον. Δεν είναι όμως όλοι πονηροί και υποχθόνιοι. Υπάρχουν και εκείνοι που βγάζουν το κακό τους εαυτό ανοιχτά προς όλους, χωρίς να τους νοιάζει η κακή γνώμη που οι άλλοι θα σχηματίσουν για αυτούς. Τσακώνονται εύκολα, πληγώνουν τους αγαπημένους τους ανθρώπους και είναι θύματα της φυλακής, που οι ίδιοι έχτισαν για τον εαυτό τους, γι’ αυτό και παίρνουν τόση χαρά από την ατυχία και τον πόνο του άλλου. Αν συναναστρέφεσαι κάποιον που

τόσο ανοιχτά βγάζει τον κακό του εαυτό προς τα έξω, βρες τρόπους να απαλλαγείς όσο πιο γρήγορα μπορείς. Η κακία και η σκληρότητα ενός τέτοιου ανθρώπου, μπορεί να σου προκαλέσει σοβαρή ζημιά κάποτε.

Είναι ανεύθυνοι.

Είναι ανήθικοι και θα κάνουν ότι θέλουν και όποτε το θέλουν χωρίς να δώσουν λογαριασμό σε κανέναν. Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν θα νιώσει ποτέ υπεύθυνος για το πόνο που προκαλεί στους άλλους. Ξέρει ότι το φταίξιμο είναι δικό του και δεν θα κάνει τίποτα για να το διορθώσει. Του αρέσει να πετάει το μπαλάκι των ευθυνών στους άλλους και δεν ξέρει τι σημαίνει η λέξη «συγνώμη» ή, μάλλον ξέρει, αλλά πιστεύει ότι η συγγνώμη είναι για τους αδύναμους. Το πιο πιθανό είναι ότι θα κάνει εσένα να ζητήσεις συγγνώμη για τα δικά του λάθη.

Τέτοια άτομα δεν υπολογίζουν τη φιλία σου.

Θα κοιτάξει να πάρει από εσένα ότι μπορεί χωρίς να νοιάζεται πώς αισθάνεσαι. Ότι κάνει, το κάνει επί σκοπού και όχι για άλλο λόγο. Αν σου συμβεί κάτι, μην περιμένεις να είναι δίπλα σου.

Μισεί τα ζώα και τους κάνει κακό.

Η κακία δεν φαίνεται μόνο προς τους ανθρώπους, αλλά και προς τα ζώα. Ένας άνθρωπος που είναι αντικειμενικά κακός, δεν θα διστάσει να κάνει κακό σε ένα ανυπεράσπιστο ζωάκι. Έτσι ξεκινούν και οι μελλοντικοί εγκληματίες. Αν κάνεις κακό σε ζωάκι επίτηδες, πολύ πιθανό να κάνεις και σε έναν άνθρωπο μελλοντικά. Ποτέ να μην εμπιστεύεσαι ανθρώπους που μισούν ή, κάνουν κακό στα ζώα.

Είναι ρατσιστής και σεξιστής.

Το κακό παραμονεύει εκεί που το καλό απουσιάζει. Ο υπέρμετρος φανατισμός, ο ρατσισμός και ο σεξισμός, μεγάλωσαν γενιές και γενιές κακών ανθρώπων στον κόσμο. Δεν υπάρχουν λόγια. Τέτοιοι άνθρωποι εκτός από κακοί, είναι και επικίνδυνοι.

Είναι χειριστικός.

Είναι διπρόσωποι με διχασμένες προσωπικότητες. Το ένα λεπτό μπορεί να είναι μέσα στην ευγένεια και την καλοσύνη και το επόμενο, μες στην κακία και το μίσος. Τέτοιοι άνθρωποι είναι ευγενικοί μόνο όταν θέλουν να πάρουν κάτι από σένα. Ξέρουν να σε χειραγωγούν και να σε κάνουν να πιστέψεις ότι θα σου επιστρέψουν το καλό που τους κάνεις.

Σε υποτιμά.

Μία από τις χειρότερες χειριστικές συμπεριφορές ενός κακού ανθρώπου, είναι ο συναισθηματικός χειρισμός, ο οποίος συχνά προκύπτει υπό τη μορφή της υπονόμευσης και της υποτίμησης. Μπορείς να υποτιμήσεις κάποιον με πάρα πολλούς τρόπους. Ένας από αυτούς είναι να το παίξεις θύμα χωρίς να έχει συμβεί κάτι, να κοροϊδέψεις κάποιον για την εμφάνιση του, το σώμα του, τα ενδιαφέροντά του, το σπίτι του ή, τα όνειρά του. Ένας κακός άνθρωπος μπορεί να υποτιμήσει τα πάντα. Μην αφήσεις τέτοιους ανθρώπους να αλλάξουν τη γνώμη που έχεις για τον εαυτό σου ή, τις αποφάσεις που έχεις πάρει. Μπορείς απλά να πεις, «Λυπάμαι που δεν σου αρέσει η ζωή μου, αλλά αυτή είναι και αρέσει σε μένα», και μετά, γεια σας.

Προσπαθεί να σε μπερδέψει και να σε βάλει να

τσακωθείς με τους άλλους.

Έχουν μία ιδιαίτερη τακτική και ένα περίεργο ταλέντο να βάζουν τους ανθρώπους να τσακώνονται. Τους αρέσει η σύγχυση και η σύγκρουση γενικά, ειδικά όταν είναι προς όφελός τους. Όσο πιο πολλές αμφιβολίες σου γεννάνε και όσο πιο πολλές σπιουνιές βάζουν, για να σε κάνουν να σφαχτείς με τους άλλους, τόση περισσότερη δύναμη παίρνουν. Μην πέσεις στην παγίδα αυτή και να μην έχεις εμπιστοσύνη. Κράτα πάντα αποστάσεις και να προσπαθείς να διασταυρώνεις ότι ακούς.

Δεν έχει ούτε ιερό ούτε όσιο.

Είναι επίμονοι, σαρκαστικοί, κολλημένοι στο δικό τους κόσμο και ψεύτες μέχρι αηδίας. Ανεξάρτητα από το πόσο άσχημα σου φερθούν, πάντα θα γυρίσουν σε σένα, γιατί δεν έχουν πού αλλού να πάνε, αλλά μόνο αν τους το επιτρέψεις. Με γλύκες και γαλιφιές θα προσπαθήσουν να σε τουμπάρουν να τους δεχτείς πίσω. Αν το κάνεις να ξέρεις ότι οι συνέπειες θα είναι τραγικές.

Πάντα να θυμάσαι ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν αλλάζουν. Όσο καλοί και αν το παίζουν, μέσα τους είναι σάπιοι. Δεν μπορείς να τους αλλάξεις. Είναι και θα παραμείνουν σκάρτοι. Θέλει πολλή δουλειά, αλλά πρέπει να το θέλουν πρώτα εκείνοι να αλλάξουν, και να αναγνωρίσουν το πρόβλημά τους.

Πηγή: singlewoman.gr

https://www.singlewoman.gr/exypni/psychologia/15-simadia-oti-exeis-na-kaneis-me-enan-poly-kako-anthropo/

ή

https://rb.gy/bmk1ly

Επιπτώσεις επάνω τους, της αρνητικής συμπεριφοράς των φθονερών ανθρώπων

Είναι Νόμος της Φύσης, καμία ενέργεια ΔΕΝ χάνεται και ο φθόνος, η κακία, είναι έντονη, κατευθυνόμενη ψυχική αρνητική ενέργεια προς κάποιον άνθρωπο.

Αν η ενέργεια αυτή δεν απορροφηθεί από αυτόν, (δεν τον πιάσει το μάτι, η γλωσσοφαγιά ή, το μίσος και τόσα άλλα), τότε αυτή ανακλάται, επιστρέφει και πέφτει επάνω σ΄ αυτόν που την έστειλε, που την απορροφά αμέσως γιατί είναι δική του ενέργεια…

Και τότε διερωτάται αυτός: γιατί να μου συμβεί εμένα αυτό; γιατί δεν είμαι καλά; γιατί έπαθα καρκίνο; και τόσα άλλα.

Το κακό επιστρέφει πάντοτε σε αυτόν που το έστειλε όταν δεν πέσει επάνω στον άλλο, επειδή ο άλλος έχει καλοσύνη μέσα του που λειτουργεί σαν ασπίδα!

Το κακό φοβάται την αγάπη, την αισιοδοξία, τη γαλήνη, την αφοσίωση, την προσφορά!

Ας προσέξουν λοιπόν αυτοί, που εξακολουθούν να σκέφτονται με αυτόν τον τρόπο και δεν αλλάζουν ώστε να πλησιάσουν αγαπητικά τους άλλους γύρω τους, παίζουν με την φωτιά…!

…και να μη ξεχνούν ότι:

Οι πέτρες που έριξες και τα λόγια που είπες, ΔΕΝ γυρνούν πίσω με τίποτε, σε συνοδεύουν όλη σου τη ζωή…!

Η κακία γίνεται μπούμεραγκ και σε καταστρέφει…

Ο άνθρωπος έχει πραγματικά, μόνο αυτά που ξοδεύει, τα υπόλοιπα είναι σκόνη…

Ξέρεις πόσα χρήματα έχεις, αλλά δεν ξέρεις πόσο χρόνο έχεις…

Θέλεις να γίνεις ζητιάνος; αποθήκευε…

Οι ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ, πετρωμένες από τον εγωισμό και την ανοησία, τελικά καταστρέφουν αυτούς που τις έχουν…

Οι ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ μαλακώνουν και αλλάζουν μόνο με την «καλοσύνη» που διώχνει το θηρίο που λέγεται «εγωισμός»…

Η θεραπεία με την Καλοσύνη

Η καλοσύνη είναι η μεγαλύτερη δύναμη του ανθρώπου!

Το να «δίνεις» και όχι να «παίρνεις» είναι η εξυπνότερη συμπεριφορά του ανθρώπου στη ζωή!

Το να φέρεσαι με αυτό τον τρόπο και να το απολαμβάνεις, χωρίς να περιμένεις κανένα αντάλλαγμα, είναι αυτό που λένε «ευτυχία», «πληρότητα», «αγαλλίαση»!

Τότε χαίρεσαι πραγματικά τη ζωή και αυτά που χρειάζεσαι για να ζήσεις, θα σε βρίσκουν μόνα τους!

Τότε θα κοιμάσαι το βράδυ ήσυχος και γαλήνιος, χωρίς χάπια και υπνωτικά, γιατί θα έχεις εξαφανίσει από μέσα σου όλους τους λογισμούς κατάκρισης προς τους άλλους!

Τότε δεν θα έχεις καμία ανησυχία για το μέλλον γιατί δεν θα περιμένεις να πάρεις τίποτε!

Τότε όλες οι συμφορές σου στη ζωή θα παίρνουν την πραγματική τους διάσταση, θα διαρκούν όσο το γεγονός και δεν θα έχεις αυτολύπηση!

Τότε θα έχεις νικήσει μέσα σου, το μεγαλύτερο θηρίο που κατατρώγει και καταστρέφει τον άνθρωπο, τον «εγωισμό» και θα έχεις γίνει απλός και ταπεινός…

Τότε θα δέχεσαι όλους τους ανθρώπους όπως είναι και θα απολαμβάνεις την ζωή σου!

Η «αρχή» δεν αλλάζει, είναι πίσω μας,
μπορούμε όμως να αλλάξουμε το «τέλος»,
είναι μπροστά μας!

μλ

Ερχόμαστε γυμνοί,
φεύγουμε
γυμνοί, με αποσκευές
τα καλά που κάναμε,
ή το κακό που
σπείραμε

μλ

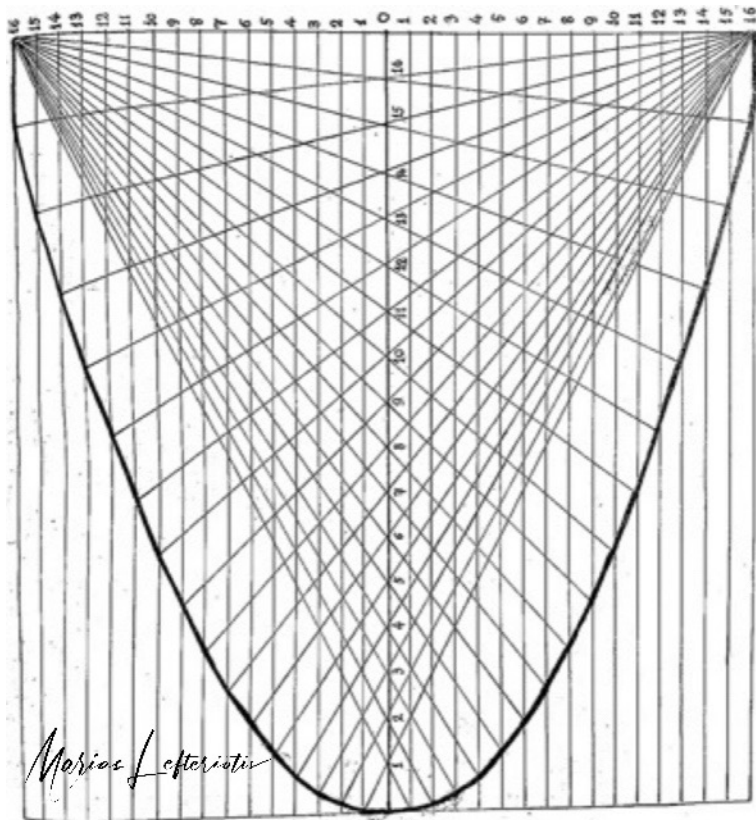

Ένας κόσμος όμορφος, με τάξη και αρμονία

Marios Lefteriotis

3η ΕΝΟΤΗΤΑ

Οι Μεγάλοι Επιστήμονες μιλούν για το Θεό
Πηγή: sostis.gr

Οι Μεγάλοι Επιστήμονες μιλούν για το Θεό

Πλάτων

«Ο Θεός πάντα γεωμετρεί»

«Ο Θεός έπλασε τον κόσμο κατά θεία αρμονία, όπως αυτή εκφράζεται με την μουσική κλίμακα»

Νικόλαος Κοπέρνικος, 1473 έως 1543
(ιερέας, υποστηρικτής του ηλιοκεντρικού συστήματος)

«Η αστρονομία είναι η κορυφή όλων των πνευματικών τεχνών και πρέπει να θεωρείται η περισσότερο ευγενής ενασχόληση του ελεύθερου ανθρώπου, από όλους τους κλάδους των μαθηματικών. Όπως είναι ίδιον όλων των ευγενών τεχνών να προφυλαχτούν από την κακία, το δε ανθρώπινο πνεύμα να ασχολείται με καλύτερα πράγματα, αυτό η αστρονομία πρέπει να το πραγματοποιήσει σε μεγαλύτερο βαθμό. Και τούτο διότι δίδει μεγάλη απόλαυση στο πνεύμα. Διότι ποιος δεν διαβλέπει την εσωτερική και πληρεστάτη τάξη, που κατευθύνεται από τη θεία σοφία και δεν ωθείται προς τα υψηλά και δεν οφείλει να θαυμάζει τον Αρχιτέκτονα όλων των πραγμάτων, στον οποίο υπάρχει η ύψιστη μακαριότης και κάθε καλό;»

Σερ Φράνσις Μπέικον, 1561 έως 1626

«μικρή μόνον πόσις από το ποτήριο της φιλοσοφίας οδηγεί ίσως στην αθεΐα· ισχυρότερες όμως ροφήσεις επανάγουν στη θρησκεία»

«Μόνον η ημιμάθεια απομακρύνει από το Θεό, ενώ η αληθής επιστήμη οδηγεί εις Αυτόν»

«Ο Θεός δεν κάνει θαύματα για να πείσει τους αθέους, γιατί και τα συνηθισμένα έργα του, μπορούν να πείσουν»

«Ότι υπάρχει Θεός και κυβερνά πάντα, ότι είναι παντοδύναμος και σοφός και αγαθός πάντων προνοητής, ότι αμείβει τις πράξεις εκάστου και προσήκει να λατρεύεται, όλα αυτά εννοούνται από τον φυσικό νου και αποτελούν το περιεχόμενο της φυσικής θεολογίας»

«Του όλου βίου πρέπει να δεσπόζει η αγάπη, η μετά προθυμίας αφοσίωση στο κοινό αγαθό, που επιτάσσεται και από το φυσικό νόμο και από το Ευαγγέλιο, αυτή ανυψώνει τον άνθρωπο στο Θεό και πορίζει στην ψυχή την υπέρτατη ευγένεια»

«Οι ανακαλύψεις είναι κατά κάποιο τρόπο νέες δημιουργίες και απομιμήσεις των θείων έργων».

Κέπλερ Ιωάννης, 1571 έως 1630
(ονομάστηκε ο «Νομοθέτης του Ουρανού»)

«Θεωρώ ως διάταξη της θείας Πρόνοιας το ότι ακριβώς κατά την άφιξή μου (πλησίον του Τύχωνος Μπράχε) είχε ερευνηθεί ο Άρης. Δια της κινήσεως του αστέρος τούτου οφείλουμε να φθάσουμε στα απόρρητα της αστρονομίας ή, να μείνουμε σε διαρκή άγνοια» (έγραψε το 1609).

«Θεωρώ ως δικαίωμα, μάλιστα ως καθήκον να ερευνώ κατά τρόπο προσεκτικό τους αριθμούς, τις μάζες, τα βάρη και τον κανόνα, κατά τον οποίο ο πάνσοφος Δημιουργός δημιούργησε τα πάντα. Διότι τα μυστικά του σχεδίου του δεν είναι τέτοια, ώστε να είναι απαγορευμένη η έρευνά τους, αλλά πολύ περισσότερο μας παρουσιάζονται ως ένα κάτοπτρο εμπρός στους οφθαλμούς μας, εις τρόπον ώστε, όταν τα εξετάζουμε, να διαβλέπουμε κάπως την καλοσύνη και την σοφία του Δημιουργού».

«Έχασα πολύ χρόνο σ᾽ αυτή την αναζήτηση, σ᾽ αυτό το παιχνίδι με τους αριθμούς, αλλά δεν μπορούσα να βρω μία τάξη ούτε στις αριθμητικές αναλογίες ούτε στις αποκλίσεις αυτών των αναλογιών. Τελικά σε μία τελείως ασήμαντη ευκαιρία πλησίασα στην πραγματικότητα. Προσευχόμουν πάντοτε στο Θεό να κάνει να πετύχουν τα σχέδιά μου, αν αυτό που είχε πει ο Κοπέρνικος ήταν αληθινό» (στον Πρόλογο του Mysterium Cosmographicum 1597).

«Μέγας ο Κύριος ημών και μεγάλη η ισχύς αυτού και της συνέσεως αυτού ουκ έστιν αριθμός. Αινείτε αυτόν οι ουρανοί, αινείτε αυτόν ήλιος, σελήνη και πλανήται,

εν πάση αισθήση προς το κατανοείν, εν πάση γλώσση προς το προσφωνείν τον Δημιουργόν σας. Αινείτε αυτόν ουράνιαι αρμονίαι, αινείτε αυτόν οι αυτήκοοι των εξαιρέτων αρμονιών. Αίνει και συ ψυχή μου, Κύριον τον Δημιουργόν σου, έως υπάρχω. Ότι εξ' Αυτού και δι' Αυτού και εις Αυτόν τα πάντα, και τα αισθητά και τα νοερά· τόσο εκείνα τα οποία αγνοούμε, όσο και εκείνα τα οποία γνωρίζουμε-ελαχίστη μερίς εκείνων. Διότι μέχρι τώρα τα περισσότερα είναι επέκεινα. Αυτώ ο αίνος, η τιμή και η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων. Αμην» (επίλογος στο έργο του «Αρμονία του Κόσμου»).

«Οι ουράνιες κινήσεις δεν είναι τίποτα άλλο από ένα αιώνιο τραγούδι για πολλές φωνές. Δεν πρέπει να απορούμε λοιπόν αν ο άνθρωπος, μιμούμενος τον Δημιουργό του, ανακάλυψε επί τέλους την τέχνη του άσματος, που δεν γνώριζαν οι αρχαίοι» (στο βιβλίο η αρμονία του Κόσμου 1618).

«Μέχρις εδώ φθάνει ότι μπόρεσα να νοήσω περί του δημιουργικού έργου του Θεού. Τώρα δε έχω καθήκον να απομακρύνω οφθαλμούς και χείρας από το χειρόγραφον, να τα υψώσω εις τον ουρανόν για να ικετεύσω ευλαβώς και ταπεινώς τον Πατέρα των ουρανίων φώτων. Εσύ, ο οποίος διεγείρεις εις ημάς τον πόθο προς το φυσικό φως της γνώσεως·

Συ, ο οποίος στρέφεις ημάς προς το φως των αστέρων, για να μας βοηθήσεις και οδηγήσεις εις το κράτος της δόξης σου. Σε ευχαριστώ, Κύριε Θεέ μου, διότι με αναζωογονείς δια των θαυμασίων έργων σου και διότι αγάλλομαι από τα έργα των χειρών σου».

«Είμαι Χριστιανός· διδάχτηκα την πίστη από τους γονείς μου. Την ενστερνίστηκα ερευνώντας συνεχώς και με καθημερινά ερωτήματα τα θεμέλιά της και κρατώ σ΄ αυτήν. Δεν έμαθα ποτέ να υποκρίνομαι. Παίρνω την πίστη στα σοβαρά και δεν παίζω μαζί της» (επιστολή του 1598).

«Όλοι είμεθα (και μάλιστα εγώ) εφήμεροι. Εγώ, πράγματι, σπεύδω δια να δημοσιεύονται αυτά όσο το δυνατόν ταχύτερα, προς δόξαν Θεού, δι όποιον θέλει εκ του βιβλίου της φύσεως να γνωρίζει τον εαυτό του. Όσο περισσότερο μετά ταύτα οι άλλοι ήθελον οικοδομήσει επ΄ αυτών, τοσούτω μάλλον θα χαίρω· διόλου δεν θα φθονώ. Αυτά ηυχήθην εις τον Θεόν. Αυτήν την βεβαίαν γνώμην έχω. Ήθελον να ήμην θεολόγος. Επί πολύ ελυπούμην δι΄ αυτό. Ιδού όμως ότι ο Θεός δοξάζεται πλέον εις την αστρονομίαν δι΄ εμού. Τέλος δε μετά του Πέτρου αναφωνώ:»Έξελθε απ΄ εμού, ότι ανήρ αμαρτωλός ειμί εγώ»» (επιστολή στον Μαίστλιν)

«(να πετύχω) ώστε η πίστη περί της δημιουργίας των πραγμάτων στερεώνεται με αυτό το εξωτερικό στήριγμα, ώστε να γίνεται γνωστή η φύση του δημιουργικού νου και αποδεικνύεται σε μας καθημερινά μεγαλύτερη η ανεξάντλητη Εκείνου σοφία. Εις τρόπον ώστε ο άνθρωπος να μετρά τις δυνάμεις του νου του και να νοεί με τον ακριβή κανόνα, αφού ο Θεός έχει κτίσει τα πάντα εις όλον τον κόσμο με γνώμονας ποσότητας, και αυτόν ακόμη τον νου, ο οποίος εδόθη εις τον άνθρωπον και ο οποίος τοιαύτα συλλαμβάνει» (επιστολή).

«Όταν εργάζομαι μέσα στην δημιουργία, είναι σαν να αγγίζω τον Θεό με τα χέρια μου».

«Οι αστρονόμοι ως ιερείς του Θεού εις το βιβλίον της επιστήμης, πρέπει να έχουν σταθερώς στο νου τους όχι τη δόξα του δικού τους λογικού, αλλά πέρα από κάθε τι άλλο την δόξα του Θεού» (επιστολή στον Herwart)

«Εάν ο νους γυμνωθεί από τις ιδέες των θείων πραγμάτων, καταλήγει σε απλές αρνήσεις».

«Η επιθυμία μου είναι να δυνηθώ να διακρίνω το Θεό, τον οποίο ευρίσκω παντού εις τον εξωτερικόν κόσμον, κατά τον ίδιο τρόπο και εντός του εαυτού μου» (στο Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού, W.Durant τόμος Ζ σελίς 658 έως 659).

«Η αστρονομία έχει μία νόθο θυγατέρα, την αστρολογία, αλλά αυτή οφείλει να τρέφει τη μητέρα της!». «(η αστρολογία) είναι το μωρόν (ανόητο) θυγάτριον της ευϋπολήπτου και γνωστικής μητρός αστρονομίας».

«Όταν ζούσα μετρούσα τα ουράνια, τώρα τα έρημα σκοτάδια»

«Από το Θεό ήλθε το πνεύμα, δεν το σκιάζει η μαύρη γη»

(επίγραμμα στον τάφο του, το οποίο συνέταξε ο ίδιος)

Γαλιλαίος, 1564 έως 1642

«Ο θείος αρχιτέκτων εδημιούργησε πρώτον τον Ήλιον και επόρισε σε αυτόν θέση πάγια, έπειτα δε εσχημάτισε πόρρω εν τω χώρω τους πλανήτες και αφήκεν αυτούς από της θέσεώς τους εκείνης να φέρωνται περί τον έλκοντα Ήλιον… Ούτω πίπτοντας τους πλανήτας απεμάκρυνεν εν τινί στιγμή ο Θεός, έκαστον αυτών, από της τοιαύτης κινήσεως και έδωκε τροχιά κυκλική»

«Πρέπει να σας πω κάτι, το οποίο άκουσα από έναν διάσημο εκκλησιαστικό άνδρα της εποχής μου, τον Καρδινάλιο Βαρόνιο: «Πρόθεση του Αγίου Πνεύματος είναι να μας διδάξει πώς πηγαίνει ένας προς τον ουρανό, και όχι πώς κινούνται οι ουρανοί»

«Η φιλοσοφία είναι γραμμένη σε αυτό το μεγάλο βιβλίο, το οποίο βρίσκεται αδιαλείπτως μπροστά στα μάτια μας (εννοώ το Σύμπαν), αλλά δεν μπορούμε να το κατανοήσουμε, αν δεν μάθουμε πρώτα τη γλώσσα και αν δεν συλλάβουμε τους χαρακτήρες, με τους οποίους είναι γραμμένο. Είναι γραμμένο στη γλώσσα των μαθηματικών και οι χαρακτήρες είναι τρίγωνα, κύκλοι και άλλα γεωμετρικά σχήματα, χωρίς τα οποία είναι ανθρωπίνως αδύνατον να κατανοήσουμε έστω και μια λέξη από αυτό και χωρίς αυτά κάποιος περιπλανιέται άσκοπα μέσα σε έναν σκοτεινό λαβύρινθο» (στο έργο του Il Saggiatore 1623)

«Τείνω να πιστεύω πως η αυθεντία της Αγίας Γραφής έχει στόχο να πείσει τους ανθρώπους για αυτές τις αλήθειες, που είναι απαραίτητες για τη σωτηρία τους και οι οποίες, απέχοντας πολύ από το να κατανοηθούν από τον

άνθρωπο, δεν μπορούν να γίνουν αξιόπιστες με κάθε μάθηση ή, οποιοδήποτε άλλο μέσο, παρά με την αποκάλυψη από το άγιο Πνεύμα. Όμως το να λένε πως ο Θεός, που μας προίκισε με αισθήσεις, λογική και κατανόηση, δεν μας επιτρέπει να τα χρησιμοποιήσουμε και επιθυμεί να μας γνωστοποιήσει με οποιονδήποτε άλλο τρόπο τούτη τη γνώση, την οποία είμαστε σε θέση να αποκτήσουμε από μόνοι μας μέσω αυτών των δυνατοτήτων, αυτό μου φαίνεται αδύνατο να το πιστέψω, ιδιαίτερα όσον αφορά εκείνες τις επιστήμες, για τις οποίες η Αγία Γραφή περιέχει ελάχιστα αποσπάσματα και ποικίλα συμπεράσματα. Και αυτό ακριβώς συμβαίνει με την αστρονομία, για την οποία αναφέρονται τόσο λίγα, που ακόμη και οι πλανήτες δεν απαριθμούνται όλοι» (Επιστολή προς τον Καστέλι)

«Δεν αισθάνομαι υποχρεωμένος να πιστεύω ότι, ο ίδιος εκείνος Θεός, ο οποίος μας επροίκισε με νόηση, λογική και διάνοια θέλησε να παραιτηθούμε από τη χρήση του». (Παγκόσμιος Ιστορία Πολιτισμού, Will Durant τόμος Ζ σελίς 666)

«Η Αγία Γραφή και τα φαινόμενα της φύσης προχωρούν ομοίως από τον ιερό Λόγο, η πρώτη ως υπαγόρευση του Αγίου Πνεύματος και τα δεύτερα ως ο παρατηρητικός εκτελεστής των εντολών του Θεού» (Letter to the Grand Duchess)

(μετά την καταστροφή της όρασής του το 1638):
Αυτό το σύμπαν, το οποίο έχω διατρέξει χίλιες φορές,… έχει περιοριστεί τώρα στον ελάχιστο χώρο του σώματός μου. Έτσι το θέλησε ο Θεός· για αυτό πρέπει να το αποδεχτώ και εγώ»

(Παγκόσμιος Ιστορία Πολιτισμού, Will Durant τόμος Ζ σελίς 671).

Καρτέσιος, 1596 έως 1650
(μαθηματικός, φυσικός και φιλόσοφος)

«Εκ του ότι υπάρχω και έχω την παράστασιν όντος τελειοτάτου, συνάγω εναργέστατα (=ξεκάθαρα) την ύπαρξη του Θεού».

«Σκέπτομαι, άρα υπάρχω»

«Σκέπτομαι, άρα υπάρχει Θεός»

«Εάν υπάρχουν ακόμη άνθρωποι, που δεν είναι αρκετά πεπεισμένοι για την ύπαρξη του Θεού και της ψυχής τους, ας μάθουν ότι όλα τα άλλα πράγματα, για τα οποία νομίζουν ίσως ότι είναι βεβαιότεροι, όπως ότι έχουν σώμα και ότι υπάρχει η Γη και οι αστέρες και τα παρόμοια, είναι λιγότερο βέβαια».

«Ο Θεός όταν με δημιούργησε έθεσε μέσα μου αυτήν την ιδέα, για να είναι αυτή, ωσάν το σήμα του Δημιουργού, χαραγμένη επί του έργου του… Θέλω να εξετάσω, εάν εγώ ο ίδιος που έχω αυτήν την ιδέα του Θεού, θα μπορούσα να υπάρχω, εάν δεν υπήρχε Θεός. Και διερωτώμαι, πόθεν θα είχα την ύπαρξή μου; Είναι φανερό ότι δεν οφείλω την ύπαρξή μου εις τον εαυτόν μου, διότι εάν ήμουν ικανός να δώσω εις τον εαυτόν μου ύπαρξιν, θα έδινα ταυτόχρονα όλες τις τελειότητες που μου λείπουν… Μήπως προέρχομαι από τους γονείς μου; Αλλά δεν είναι αυτοί που με διατηρούν ή με καθιστούν ον σκεπτόμενο. Εάν εξακολουθήσω έτσι σκεπτόμενος, από αιτίας εις αιτίαν, θα βρω την τελευταία αιτία· και η αιτία αυτή είναι ο Θεός»

«Το γενικό αίτιο της κινήσεως δεν δύναται να είναι κανένα άλλο προφανώς, παρά ο Θεός, ο οποίος εις την αρχή εδημιούργησε ταυτοχρόνως ύλη και κίνηση και ηρεμία αυτής, ώστε να διατηρούνται εις τον κόσμον τόσο πολλές καταστάσεις κινήσεως και ηρεμίας, όπως αρχικώς τις είχε δημιουργήσει».

«Ο Θεός υπάρχει· και το συμπέρασμα αυτό δεν είναι λιγότερο σαφές και προφανές από το ότι ο αριθμός δύο είναι άρτιος. Αλλά εις την περίπτωσιν αυτήν πρέπει να είμαστε απαλλαγμένοι από κάθε προκατάληψη, να έχουμε τη δύναμη να αποσπάσουμε το πνεύμα μας από τις αισθήσεις μας, και την δύναμη να απαλλαγούμε από την αλαζονεία και από το πνεύμα της αντιφάσεως»

«Η ύπαρξη δεν μπορεί πλέον να διαχωρίζεται από την έννοια του Θεού, όπως δεν μπορεί να διαχωριστεί από την έννοια του τριγώνου το γεγονός, πως οι γωνίες του τριγώνου ισούνται με δύο ορθές γωνίες»

Πασκάλ Βλάσιος, Blaise Pascal 1623 έως 1662
(μέγας μαθηματικός και φιλόσοφος)

«Όχι μόνο δεν γνωρίζουμε το Θεό παρά μόνο δια του Ιησού Χριστού, αλλά ούτε και τον εαυτό μας γνωρίζουμε χωρίς τον Ιησού. Δεν γνωρίζουμε τη ζωή, τον θάνατο, παρά μόνο δια του Ιησού. Μακράν του Ιησού δεν γνωρίζουμε ούτε τι είναι η ζωή μας, ούτε ο θάνατος, ούτε ο Θεός, ούτε ο εαυτός μας. Χωρίς την Γραφή, η οποία έχει τον Ιησού Χριστό ως αντικείμενο, δεν γνωρίζουμε τίποτα και δεν βλέπουμε παρά σκότος και σύγχυση εις την φύσιν του Θεού και εις την ιδίαν μας φύσιν».

«Κανείς δεν είναι ευτυχής σαν τον αληθινό Χριστιανό, ούτε λογικός, ούτε ενάρετος, ούτε αγαπητός»

«Υψώνω τα χέρια προς τον ελευθερωτή μου, ο οποίος αφού προφητεύτηκε επί τέσσερις χιλιάδες χρόνια, ήλθε να πεθάνει και να πεθάνει για μένα στη γη, στο χρόνο και υπό τις συνθήκες που είχαν προφητευτεί· και με την χάρη Του περιμένω τον θάνατο με ειρήνη, με την ελπίδα ότι θα ενωθώ μαζί Του αιωνίως. Αλλά και ζω παρόλ' αυτά με χαρά, είτε μέσα στα αγαθά που ευαρεστείται να μου δίνει, είτε μέσα στα δυσάρεστα που μου στέλνει για το καλό μου και που με έμαθε να υποφέρω με το παράδειγμά Του»

«Η φύση παρουσιάζει τελειότητες, για να δείξει ότι είναι εικόνα Θεού, και ελαττώματα, για να δείξει ότι δεν είναι παρά μονάχα εικόνα του»

(Σκέψεις (416) σελίς 162, εκδόσεις Καστανιώτη).

Μπόϋλε, R. Boyle, 1627 έως 1691
(ο πατήρ της αναλυτικής χημείας)
«Το Ευαγγέλιο περιλαμβάνει πράγματι και αναπτύσσει ολόκληρο το μυστήριο της λυτρώσεως του ανθρώπου, τόσο, όσο είναι αναγκαίο να γνωρίσουμε για να σωθούμε».

«Όλα τα βιβλία του κόσμου, ακόμη και τα άριστα μεταξύ αυτών, συγκρινόμενα με την Αγία Γραφή, δεν είναι παρά πλανήτες, που έχουν όλο το φως και όλη την αίγλη τους από τον Ήλιο».

«Η γενικότερη θεώρηση των πραγμάτων γίνεται με το φως της φύσεως και τελειοποιείται από την πληροφορία των Γραφών»

«Όση θαυμαστή καλλιτεχνία και αν έχει επιδείξει ο Θεός ανά το σύμπαν, δεν μπορούν να την κατανοήσουν τα μάτια που κλείνουν πεισμόνως και την προσβάλλουν με το να μην κρίνουν αξίως αυτό που βλέπουν. Τα ζώα κατοικούν εις τον κόσμον και τον απολαμβάνουν · ο άνθρωπος, να θέλει να κάνει κάτι περισσότερο, οφείλει να τον μελετά και να τον αποπνευματώνει»

«Ο Θεός έχοντας άπειρη γνώση και δημιουργός όντας του λογικού μας είναι αδύνατον να υποθέσουμε ότι μας αναγκάζει να παραδεχτούμε αντιφάσεις»

«Είναι δύσκολο να δώσουμε μία ικανοποιητική έκθεση των φυσικών φαινομένων, χωρίς να παραδεχτούμε έναν Δημιουργό Νουν»

«Η θεώρηση του μεγέθους, του κάλλους και των κανονικών κινήσεων των ουρανίων σωμάτων · η εξαιρετική κατασκευή των ζώων και των φυτών · προς τούτοις ένα πλήθος άλλων φαινομένων της φύσεως και η υποταγή των περισσοτέρων εξ' αυτών εις τον άνθρωπον οδηγούν αυτόν ως λογικό πλάσμα να συμπεράνει ότι αυτό το μεγάλο, ωραίο, κανονικό και από πολλών απόψεων θαυμαστόν σύστημα πραγμάτων, το οποίο ονομάζουμε κόσμο, κατασκευάστηκε από έναν Δημιουργό εις ύψιστον βαθμόν ισχυρόν, σοφόν και αγαθόν · αυτό δύσκολα μπορεί να το αρνηθεί ένας νοήμων και απροκατάληπτος μελετητής».

Λάϊμπνιτς, 1646 έως 1716
(φυσικομαθηματικός και φιλόσοφος)

«Ο Θεός ευχαριστείται εις τους περιττούς αριθμούς»

«Ο Ιησούς Χριστός, ο θείος Ιδρυτής της καθαροτέρας και φωτισμένης θρησκείας… τελειώνων εκείνο το οποίο είχε αρχίσει ο Μωϋσής, θέλησε να μην είναι η θεότης το αντικείμενο μόνο του φόβου και του σεβασμού μας, αλλά ακόμη της αγάπης μας και της στοργής μας. Έτσι έκανε τους ανθρώπους ευτυχείς εκ των προτέρων και τους έδινε εδώ, εις την γη μία πρόγευση της μελλούσης μακαριότητας. Διότι δεν υπάρχει τίποτα τόσο ευχάριστο, όσο το να αγαπά κανείς κάτι που είναι άξιο αγάπης. Αγάπη είναι η ψυχική διάθεση, που μας κάνει να βρίσκουμε ευχαρίστηση στις τελειότητες εκείνου που αγαπάμε. Δεν υπάρχει δε τίποτα τελειότερο από τον Θεόν, τίποτε πλέον αξιαγάπητο. Για να τον αγαπήσεις, αρκεί να ατενίζεις τις τελειότητές του· πράγμα εύκολο, διότι βρίσκουμε μέσα μας τις ιδέες εκείνου. Οι τελειότητες του Θεού είναι εκείνες της ψυχής μας, αλλά εκείνος τις κατέχει χωρίς όρια. Είναι ένας ωκεανός, από τον οποίο δεν έχουμε πάρει παρά σταγόνες. Υπάρχει μέσα μας κάποια δύναμη, κάποια γνώση, κάποια αγαθότης· αλλά υπάρχουν αυτές ολόκληρες στο Θεό. Η τάξις, οι αναλογίες, η αρμονία μάς ενθουσιάζουν· δείγματα αυτών είναι η ζωγραφική και η μουσική· ο Θεός είναι η πάσα τάξις, τηρεί πάντοτε την ακρίβεια των αναλογιών, κάνει την παγκόσμια αρμονία· όλη η ωραιότης είναι μία έκχυσις των ακτίνων του» (Πρόλογος στο Δοκίμιον Θεοδικίας)

«Λόγος περί συμφωνίας πίστεως και λογικής. Την διάκρισιν μεταξύ εκείνου που είναι υπέρ λόγον, (υπέρλογο) και εκείνου που είναι παρά λόγον (παράλογο)… Διότι εκείνο που είναι παρά λόγον είναι εναντίον προς τις αλήθειες τις απολύτως βέβαιες και αναγκαίες· και εκείνο που είναι υπέρ λόγον είναι αντίθετο μόνο με τα συνήθη δεδομένα της πείρας ή της αντίληψης. Δια τούτο εκπλήσσομαι ότι υπάρχουν άνθρωποι του πνεύματος, οι οποίοι πολεμούν αυτήν την διάκριση… Είναι ασφαλώς πολύ καλά θεμελιωμένη. Μία αλήθεια είναι υπέρ λόγον, όταν ο νους μας (ή και κάθε νους δημιουργημένος) δεν μπορεί να την κατανοήσει· και τέτοια είναι κατά τη γνώμη μου, η Αγία Τριάς, τέτοια είναι τα θαύματα που είναι έργα μόνου του Θεού, όπως επί παραδείγματι η Δημιουργία… Αλλά μία αλήθεια δεν θα μπορούσε να είναι ποτέ αντίθετη με τη λογική… Δεν υπάρχουν λόγοι, όσο και αν φαίνονται τέτοιοι, οι οποίοι να αντιτίθενται κατά της πίστεως, δηλαδή κατά της βεβαιότητος ή εναντίον της εμπιστοσύνης εις τον Θεόν, με την οποία μπορούμε και πρέπει να πούμε ότι ο Θεός έπλασε τα πάντα όπως πρέπει. Οι ενστάσεις δεν είναι διόλου άλυτες. Δεν περιέχουν παρά προκαταλήψεις και αληθοφάνειες, οι οποίες αναιρούνται από λόγους ασυγκρίτως ισχυρότερους… Δεν έχουμε ανάγκη να απαρνηθούμε τη λογική για να ακούσουμε την πίστη, ούτε να βγάλουμε τα μάτια μας για να δούμε καθαρά, όπως έλεγε η βασίλισσα Χριστίνα· αρκεί να απορρίψουμε τις συνήθεις επιπόλαιες και επιφανειακές γνώσεις μας, όταν αυτές είναι αντίθετες προς τα μυστήρια. Μία τέτοια απόρριψη δεν είναι διόλου αντίθετη στη λογική, εφόσον και εις τα φυσικά ακόμη πράγματα βγαίνουμε πολύ συχνά από την απάτη των εξωτερικών δια της εμπειρίας ή δια λόγων ανωτέρων…

Η πίστη θριαμβεύει εναντίον των ψευδών λόγων με λόγους ισχυρούς και ανώτερους, οι οποίοι μας κάνουν να την εγκολπωθούμε»

«Από την υπέρτατη τελειότητα του Θεού συνάγεται ότι, όταν δημιούργησε το σύμπαν, διάλεξε το καλύτερο δυνατό σχέδιο, που περιλάμβανε την μεγαλύτερη ποικιλία, σε συνδυασμό με την μεγαλύτερη δυνατή τάξη · την καλύτερη ρύθμιση ως προς την κατάσταση, τον τόπο και τον χρόνο · το μεγαλύτερο δυνατό αποτέλεσμα με τα απλούστερα μέσα · την περισσότερη δύναμη, γνώση, ευτυχία και καλοσύνη στα δημιουργήματα, που ήταν δυνατόν να χωρέσει το σύμπαν. Διότι, αφού όλα τα δυνατά πράγματα έχουν δικαίωμα στην κατανόηση του Θεού να υπάρχουν, αναλόγως του βαθμού τελειότητάς τους, αποτέλεσμα όλων αυτών των δικαιωμάτων πρέπει να είναι αυτός ο τελειότερος δυνατός υπάρχων κόσμος». Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού, Will Durant τόμος Η σελ. 753)

«Αρχίζω πάντοτε ως φιλόσοφος, αλλά τελειώνω πάντοτε ως θεολόγος»

«Πιστεύω ότι ακριβώς εκεί πρέπει να αναζητήσουμε την αρχή όλων των υπάρξεων και των νόμων της φύσης · επειδή ο Θεός μας προτείνει πάντα το καλύτερο και το πιο τέλειο. Εκείνος δεν κάνει τίποτα τυχαία και δεν μοιάζει με μας, στους οποίους μερικές φορές διαφεύγει αυτό που είναι το καλύτερο. Όλοι εκείνοι που βλέπουν τη θαυμαστή δομή των ζώων καταλήγουν να γνωρίσουν τη σοφία του δημιουργού των πραγμάτων · και εκείνους που έχουν κάποιο συναίσθημα ελέους και μια κάποια ευαισθησία για την αληθινή φιλοσοφία, εγώ τους συμβουλεύω να μην ακούνε τις θεωρίες κάποιων υποτιθέ-

μενων δυνατών πνευμάτων, σύμφωνα με τα οποία βλέπουμε γιατί έχουμε μάτια, χωρίς τα μάτια να έχουν γίνει για να βλέπουμε» (στο «Μεταφυσικός Διάλογος»)

«Και ο Θεός είναι ένας τεχνίτης, ο οποίος διαθέτει επαρκείς ικανότητες για να δημιουργήσει μια μηχανή χίλιες φορές πιο ευφυή από εκείνη του σώματός μας, χωρίς να χρησιμοποιήσει τίποτα άλλο παρά κάποιο αρκετά απλό υγρό, το οποίο θα έχει δημιουργηθεί έτσι ώστε να αρκούν οι συνήθεις νόμοι της φύσεως για να το αναπτύξουν όπως πρέπει, με σκοπό να παράγουν ένα αποτέλεσμα τόσο θαυμαστό· αλλά είναι αλήθεια, επίσης, ότι αυτό δεν θα συνέβαινε αν ο δημιουργός της φύσης δεν ήταν Θεός».

«Έτσι το σύμπαν είναι με κάποιο τρόπο πολλαπλασιασμένο τόσες φορές όσες είναι και οι ουσίες και η δόξα του Θεού που πολλαπλασιάζεται και αυτή με τον ίδιο τρόπο από τις τόσες παραστάσεις —όλες διαφορετικές— του έργου του. Μπορούμε επίσης να πούμε ότι κάθε ουσία με κάποιο τρόπο φέρει μέσα της τον χαρακτήρα της άπειρης σοφίας και της παντοδυναμίας του Θεού και ότι τον μιμείται όσο μπορεί».

Νεύτων Ισαάκ, 1643 έως 1727
(ο «πατήρ της φυσικής και της ουρανίου μηχανικής»)

«Είναι τυφλός εκείνος που δεν βλέπει αμέσως στην αρίστη και σοφοτάτη διάταξη των όντων, την άπειρη σοφία και αγαθότητα του παντοδυνάμου Δημιουργού, μωρός δε (=ανόητος) εκείνος που δεν τον ομολογεί»

«Ο Θεός κυβερνά όλα τα πράγματα και γνωρίζει όλα τα πράγματα, που υπάρχουν και εκείνα που μπορεί να υπάρξουν… Είναι παρών σε όλους τους τόπους, είναι περισσότερο ικανός με τη θέλησή του να κινήσει τα σώματα δια του απεριορίστου και ομοιομόρφου αισθητηρίου του και δια του τρόπου αυτού να διαμορφώσει και αναμορφώσει τα μέρη του σύμπαντος, παρ᾽ όσον εμείς με τη θέλησή μας μπορούμε να κινούμε τα μέρη του δικού μας σώματος» (στο έργο του Οπτικά)

«Γιατί εκείνος ήταν [ο Θεός], που τα δημιούργησε [τα άτομα] για να τα θέσει σε τάξη. Και, εφ᾽ όσον το έκανε αυτό, δεν είναι φιλοσοφικό να αναζητούμε οποιαδήποτε άλλη Προέλευση του Κόσμου ή, να παριστάνουμε πως προέκυψε από το Χάος με τους Νόμους της Φύσης μόνο» (στο έργο του Οπτικά)

«Το εξαιρετικώς ωραίο αυτό σύστημα του Ηλίου, των πλανητών και των κομητών, είναι δυνατόν να προέλθει μόνο από τη σκέψη και την κυριαρχία μίας σκεπτομένης και παντοδυνάμου ύπαρξης. Και αν τα σταθερά άστρα αποτελούν κέντρα άλλων, παρόμοιων συστημάτων, τότε πρέπει όλα αυτά, αφού δημιουργήθηκαν από έναν σοφό συμβουλάτορα, να υπόκεινται στην κυρι-

αρχία του Ενός…Το Ον αυτό κυβερνά τα πάντα, όχι ως ψυχή του κόσμου, αλλά ως Κύριος επί πάντων… Ο Θεός είναι παντοδύναμος και πανταχού παρών και δια της υπάρξεώς του παντού και πάντοτε δημιουργεί τον χρόνο και τον χώρο» (στο έργο Principia)

«Σίγουρα ανήκει στη φυσική φιλοσοφία, το να πραγματευόμαστε το Θεό από τα φαινόμενα της φύσης» (στο έργο Principia)

«Το Σύμπαν υπάρχει. Δια της υπάρξεως αυτής παρουσιάζεται ως γεγονός θαυμαστόν, το οποίο προϋποθέτει μίαν άπειρον δύναμιν μέσα εις αυτό. Μία ολότητα μεγαλύτερη οποιουδήποτε μέρους. Μία ενότητα διατηρούσα και συνθέτουσα όλους τους κόσμους εις ένα. Το θαύμα δεν συνίσταται εις την έλλειψιν συνδετικών κρίκων από αιτίου εις αίτιον, αλλ΄ εις αυτήν ταύτην την ύπαρξη της αλυσίδας των φαινομένων. Αυτή αποτελεί το απύθμενο μυστήριο, το αδιαμφισβήτητο θαύμα που γνωρίζουμε, το οποίο μας ανάγει στις ιδιότητες του Θεού» (στο έργο του «Principia» Αρχαί)

«Εις την κανονικήν κίνηση των πλανητών και των δορυφόρων τους, εις την κατεύθυνση αυτών, εις το σχέδιό τους, εις τον βαθμόν της ταχύτητας ενός εκάστου εξ΄ αυτών υπάρχει η σφραγίδα κάποιου σκοπού η μαρτυρία της ενεργείας μίας αιτίας, η οποία δεν είναι ούτε τυφλή ούτε τυχαία, αλλά εξόχως επιδέξια στην μηχανική και την γεωμετρία Μη αμφιβάλλετε περί τούτου. Είναι παράλογο να υποθέσει κανείς ότι η τυφλή ανάγκη δεσπόζει εις το σύμπαν, διότι η τυφλή ανάγκη, πάντοτε η ίδια, δεν είναι δυνατόν να παραγάγει την ποικιλία

των πραγμάτων, την οποία βλέπουμε. Είναι βέβαιο ότι οι παρούσαι κινήσεις των πλανητών δεν είναι δυνατόν να προέρχονται εκ μόνης της ενεργείας της έλξεως. Δια να λάβουν κίνησην περιστροφικήν περί τον ήλιον, χρειάζεται θείος βραχίων να ωθήσει αυτούς επί της εφαπτομένης της τροχιάς τους» (επιστολή στον Bentley)

«Υπό την άποψιν αυτήν, δύναται κανείς να πει ότι ο Θεός κατά τη δημιουργία του κόσμου ήταν πάντοτε παρών και του έδωσε μία ορισμένη διάταξη. Πράγματι ο Θεός εξέλεξε τον τελειότερον κόσμο, δηλαδή εκείνον ο οποίος συγχρόνως παρουσίαζε την μεγαλυτέρα απλότητα και με τις προϋποθέσεις πλουσιοτέρων εν αυτώ φαινομένων, όπως θα είχε μία γεωμετρική γραμμή, την οποία ευκόλως θα κατασκεύαζε και της οποίας οι ιδιότητες θα ήταν πολλές και αξιοθαύμαστες. Με την παρομοίωση αυτή δεν θέλω να παρουσιάσω μία εικόνα της θείας σοφίας, η οποία δεν μπορεί να περιγραφεί πλήρως και να υποδείξω, τι δύναται να προσφέρει το πνεύμα μας εις την μεγάλη αυτήν αλήθεια».

«Η αντίληψη ότι ο κόσμος είναι μία γιγάντια μηχανή, που προχωρεί χωρίς την παρέμβαση του Θεού, όπως ένα ρολόι που συνεχίζει να λειτουργεί χωρίς του ωρολογοποιού τη συμβολή, είναι η αντίληψη του υλισμού και της μοιρολατρίας, και τείνει (υπό το πρόσχημα ότι καθιστά το Θεό μία υπερκόσμια διάνοια) να αποκλείσει στην πραγματικότητα τη Θεία Πρόνοια και την κυριαρχία του Θεού στον κόσμο»

«Δεν γνωρίζω πώς μπορεί να φαίνομαι εις τον κόσμον. Εγώ όμως βλέπω τον εαυτό μου ως ένα παιδί, που παίζει

εις την παραλία και διασκεδάζει βρίσκοντας πότε-πότε ένα περισσότερο λείο βότσαλο ή ένα όστρακο ωραιότερο από τα συνηθισμένα, ενώ ο μέγας ωκεανός της αλήθειας εκτείνεται εντελώς ανεξερεύνητος μπροστά μου»

«Εάν είδα μακρύτερα από άλλους άνδρες, αυτό οφείλεται στο ότι στάθηκα επάνω εις τους ώμους γιγάντων»

«Φυσική, φυλάξου από την Μεταφυσική»

«Εδώ κείται ο Ισαάκ Νεύτων,-που με το μέγα πνεύμα του ερεύνησε πλανήτες, -των κομητών τις τροχιές, των θαλασσών πλημμύρες. -Πρώτος αυτός ανέλυσε τις φωτεινές ακτίνες -και των χρωμάτων έδωσε εικόνες εξαίσιες. -Την Φύσιν εμελέτησε και αρχαίες συγγραφές -και επιμελώς εισέδυσε σε Ιερές Γραφές. -Με τη ζωή, τα έργα του μάς έδειξε το δρόμο, -πώς να τιμάμε και εμείς τον θείο πλαστουργό -πιστοί στο Ευαγγέλιο, βιβλίο ιερό. -Χαρά στο γένος των θνητών τέτοια στολίδια να έχει»

(Επιγραφή στον τάφο του Νεύτωνος).

Βενιαμίν Φραγκλίνος, 1706 έως 1790
(εφευρέτης του αλεξικέραυνου και Αμερικανός πολιτικός)

«Με τη βοήθεια του Θεού εφέρθην κατά το μακρό διάστημα της ζωής μου κατά τέτοιο τρόπο, ώστε κανείς δεν έχει το διακαίωμα να πει: ο Βενιαμίν Φραγκλίνος με αδίκησε»

«Χάσαμε έναν γονέα, φίλο ανεκτίμητο και προσφιλή. Αλλά αυτή είναι η θέληση του Θεού· τα σώματά μας να απορρίπτονται, όταν η ψυχή πρόκειται να εισέλθει στην αληθινή ζωή. Η ύπαρξή μας επί της γης μόλις αξίζει το όνομα ζωή… Γιατί λοιπόν να μην χαίρουμε, όταν ένα νέο άτομο καλείται στην αιωνιότητα, να γίνει μέλος της ευτυχισμένης κοινωνίας των αθανάτων;»

«Ενθάδε κείται το σώμα του Βενιαμίν Φραγκλίνου, τυπογράφου, ως περικάλυμμα παλαιού βιβλίου, με σχισμένα τα φύλλα, με σβησμένα τα γράμματα και το επιχρύσωμά του, βορά των σκωλήκων. Δεν θα χαθεί όμως το κείμενο του βιβλίου, διότι θα αναφανεί, όπως πιστεύει, εις νέαν έκδοση, ωραιότερη, διορθωμένη και αναθεωρημένη από τον Ποιητή» (λόγια στην επιτάφια πλάκα του τα οποία συνέταξε ο ίδιος)

«Νέε, σε συμβουλεύω να καλλιεργήσεις τη γνωριμία σου με την Αγία Γραφή και να πιστεύεις αδίστακτα στα διδάγματά της. Αυτό αποτελεί το ασφαλές συμφέρον σου»

«Κύριοι! Ας προσευχόμαστε. Έφθασα σε μία μεγάλη ηλικία, και όσο περισσότερο ζω, τόσο καθαρότερα βλέ-

πω ότι η υπόθεση της ανθρωπότητας διευθύνεται από τον Θεό… Πώς μπορεί μια χώρα να στηριχτεί και να ενισχυθεί χωρίς τη βοήθειά Του; Η Αγία Γραφή μας βεβαιώνει ότι, εάν μη Κύριος οικοδομήσει οίκον, εις μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες»

Έρσελ Β. Herschel William, 1738 έως 1822
(αστρονόμος που ανακάλυψε πολλούς δορυφόρους πλανητών)

«Όσο περισσότερο ευρύνεται το πεδίο της επιστήμης, τόσο πολυαριθμότερες γίνονται οι αποδείξεις περί υπάρξεως παντοδύναμης δημιουργικής Πανσοφίας».

Λαπλάς Π. Laplace P, 1749 έως 1827
(Γάλλος αστρονόμος και μαθηματικός)

«Αυτό που γνωρίζουμε είναι ένα κάτι το πολύ μικρό, αλλά εκείνο, που αγνοούμε, είναι μέγιστο!» (το έγραψε πάνω από το κρεββάτι του)

«όσο μεγαλύτερη και ευρύτερη γίνεται η περιοχή των εξερευνήσεων, τόσο περισσότερο μεγαλώνουν τα σύνορα του αγνώστου» (παρατίθεται από τον G. Gamow)

«Προσεύχομαι εις τον Θεόν, δια να φρουρεί την ζωήν σου. Έχε Τον πάντοτε παρόντα εις τον νου σου, όπως τον πατέρα σου και την μητέρα σου…»
(επιστολή στο γιο του 17/7/1809).

«Η πιθανότης ενός τοιούτου γεγονότος (=δημιουργίας από τύχη) είναι μία στα τρισεκατομμύρια των δυνατών περιπτώσεων. Το ηλιακό σύστημα δεν είναι αποτέλεσμα τύχης, πράγμα που αποτελεί πιθανότητα πολύ μεγαλύτερη των περισσοτέρων ιστορικών γεγονότων».

«Τέτοια φαινόμενα, τόσο έκτακτα, δεν είναι δυνατόν να προέκυψαν κατά τύχη. Υπολογίζοντες μαθηματικώς την πιθανότητα αυτών βρίσκουμε ότι η πιθανότης αυτή είναι μία στις 200 τρισεκατομμύρια δυνατές περιπτώσεις τουλάχιστον. Επομένως αυτά δεν είναι αποτέλεσμα τύχης, πράγμα που αποτελεί πιθανότητα κατά πολύ μεγαλύτερη των περισσοτέρων ιστορικών γεγονότων για τα οποία κανείς δεν αμφιβάλλει. Επομένως οφείλουμε να πιστεύουμε, τουλάχιστον με την ίδια πεποίθηση, ότι κάποια αιτία διηύθυνε τις κινήσεις των πλανητών»
(Exposition du systeme du Monde, 1796 σελίς 449).

Χάμφρι Ντέιβι, Davy Humphry, 1778 έως 1829
(μεγάλος Άγγλος χημικός και φυσικός, ο πατήρ της ηλεκτροχημείας)

«Κατά τη νεότητά μου ήμουν σκεπτικιστής. Νομίζω δε ότι αυτή είναι η περίπτωση των περισσοτέρων νέων που σπούδασαν και συζήτησαν λίγο και συνήθισαν να θέτουν κάποια μαθηματική στρυφνότητα εις τον τρόπο της σκέψεώς τους. Αλλά παρατηρώντας την φύση των νοητικών ιδιοτήτων των ζώων εν συγκρίσει με αυτές του ανθρώπου και εξετάζοντας τα θαυμάσια του ενστίκτου, έγινα πιστός. Μου ήλθε μία ημέρα η ιδέα ότι το ένστικτο έχει αντικατασταθεί εις τον άνθρωπον από την ενέργεια του Θεού εις τας ψυχάς μας και με αυτήν την πεποίθηση η πίστη ενισχύθηκε ακόμη περισσότερο… Ο αληθής χημικός βλέπει την ενέργεια του Θεού σε όλες τις ποικίλες μορφές του εξωτερικού κόσμου».

«Δεν φθονώ κανέναν δι’ οιονδήποτε δώρο της καρδιάς ή του νου, είτε αυτό ονομάζεται μεγαλοφυΐα, είτε ικανότης και φαντασία. Εάν όμως επρόκειτο να εκλέξω, θα προτιμούσα από όλα τα άλλα δώρα την πίστη ευσεβούς καρδιάς. Αυτή κάνει τον βίο σχολή αγιότητας, πλάττει νέες ελπίδες, και όταν χαθεί κάθε γήινη ελπίς, διαχύνει τις λαμπρές της ακτίνες επάνω εις τον μαρασμό και την καταστροφή της επιγείου ύπαρξης. Η πίστη είναι εκείνη που προκαλεί ζωή από τον θάνατο και ύμνο ανάμεσα από τα ερείπια. Αυτή μπορεί να κάνει τα βασανιστήρια και το σταυρό της αισχύνης ουρανίους οδηγούς προς τον παράδεισο· ακόμη και εκεί όπου ο άνθρωπος των αισθήσεων και ο δειλός βλέ-

πει μόνο σκοτάδι, καταστροφή και απόγνωση, η πίστη μπορεί να γεμίσει το πνεύμα με την πρόγευση ενός κόσμου ειρήνης και αιώνιας χαράς, προς τον οποίο κάτω από φοίνικες και αμαράντους βαδίζει η φάλαγγα των νικητών και των μακάρων».

Λαμάρκ, J.B Lamarck, 1744 έως 1829΄

«Ο άνθρωπος, αν θεωρήσουμε μόνο το σώμα του, θα ήταν δυνατόν να κατάγεται από τους ανωτέρους πιθηκους, τους ονομασθέντας δια τούτο άνθρωποειδείς, αλλά το λογικό του τον ανεβάζει πολύ υψηλότερα από τα νοήμονα ζώα, του δίδει μία θέση ξεχωριστή και αποδεικνύει ότι η καταγωγή του είναι διαφορετική από εκείνη των ζώων».

«Είπαν ότι η φύση είναι ο Θεός. Παράξενο πράγμα! Έκαναν σύγχυση μεταξύ του ωρολογίου και του ωρολογοποιού, του έργου και του τεχνίτου. Ασφαλώς η ιδέα αυτή είναι συνεπής και δεν έχει κανένα βάθος. Η δύναμη που δημιούργησε τη φύση δεν έχει αναμφιβόλως όρια, δεν μπορεί να υποταχτεί στο θέλημά της και είναι ανεξάρτητη από κάθε νόμο. Μόνη αυτή μπορεί να μεταβάλλει την φύση και τους νόμους της· μόνη αυτή μπορεί να τους εκμηδενίσει».

«Η φύση χωρίς να είναι μία διάνοια, χωρίς να είναι ένα ον, αλλά μία τάξις πραγμάτων που αποτελούν μία δύναμη παντού υποταγμένη εις νόμους, η φύση, λέγω, δεν είναι Θεός. Είναι το υπέροχο προϊόν της παντοδυνάμου θελήσεώς του… Ο άνθρωπος που μελετά το παιχνίδι των φυσικών δυνάμεων θαυμάζει, ας πω μεν, τις θείες κινήσεις, διότι η θέληση του Θεού εκφράζεται παντού με την εκτέλεση των νόμων της φύσεως, εφ᾽ όσον αυτοί οι νόμοι προέρχονται από αυτόν».

Γκάους, K. Gauss, 1777 έως 1855
(κατά κάποιους ο μεγαλύτερος μαθηματικός όλων των αιώνων)

«Υπάρχει εις τον κόσμον αυτόν απόλαυση του νου, ο οποίος ικανοποιείται εις την επιστήμην, και απόλαυση της καρδιάς, η οποία ανακουφίζει τον άνθρωπο από τους μόχθους και τις ταλαιπωρίες. Εάν όμως υποτεθεί ότι το έργο του υπερτάτου Όντος είναι να φέρει εις την ζωήν πλάσματα, δια να καλλιεργούν τις απολαύσεις αυτές και να εξαφανιστούν έπειτα από 80 ή 90 χρόνια, το σχέδιο θα ήταν ελεεινό. Ας υποτεθεί ότι η ψυχή ζούσε 80 ή 90 χιλιάδες χρόνια. Εάν επρόκειτο κάποτε να εξαφανιστεί, το χρονικό αυτό διάστημα είναι απλή στιγμή, αφού επιτέλους θα περάσει. Και όμως η ψυχή μας τείνει προς την αθανασία και το άπειρο. Από αυτό πρέπει να δεχτεί κανείς την γνώμη υπέρ της οποίας, εκτός από την αυστηρή επιστημονική θεμελίωση, τόσο πολλά άλλα συνηγορούν· ότι δηλαδή εκτός από τον υλικό αυτό κόσμο, υπάρχει και καθαρώς πνευματικός κόσμος, προορισμένος να μας παράσχει την ικανοποίηση των ευγενεστάτων και ισχυροτάτων εφέσεών μας. Του κόσμου δε αυτού θα γίνουμε μέτοχοι».

«Σου εύχομαι να είσαι καλά, αγαπητέ μου. Πρέπει το όνειρο που ονομάζουμε ζωή να σού είναι γλυκύτερο. Να είναι πρόγευση της αληθινής ζωής εις την καθαυτό πατρίδα μας, εις την οποία το ζων πνεύμα δεν θα φέρει την αλυσίδα του σώματος, την σκευοθήκη του χώρου, την μάστιγα των γηΐνων πόνων και όπου δεν θα το πιέζουν οι πειρασμοί των μικροτάτων μας αναγκών και επιθυμιών. Ας φέρουμε με θάρρος και χωρίς γογγυσμό

το φορτίο μέχρι τέλους, χωρίς να λησμονούμε καθόλου εκείνον τον υψηλότερο σκοπό. Θα είμεθα γεμάτοι χαρά, όταν θα σημαίνουν οι τελευταίες ώρες της ζωής μας, για να αποθέσουμε το φορτίο, και θα βλέπουμε να φεύγει από πάνω μας κάθε τι το φθαρτό».

Δαρβίνος Κάρολος, 1809 έως 1882.

«Το ζήτημα εάν υπάρχει Δημιουργός Κυβερνήτης του Σύμπαντος είναι εντελώς ξεχωριστό. Και εις το ερώτημα αυτό απαντούν καταφατικώς τα μεγάλα πνεύματα, τα οποία έζησαν ανά τους αιώνας» (στο «Περί της καταγωγής του Ανθρώπου»).

«Και οι δύο (πράξεις) της γενέσεως, τόσο του είδους, όσον και των ατόμων, είναι, εντελώς κατά τον ίδιο τρόπο, μέρη εκείνης της μεγάλης λογικής σειράς των γεγονότων, τα οποία με κανένα τρόπο δεν μπορεί να δεχτεί το πνεύμα ως αποτέλεσμα τυφλής τύχης» (στο Η Καταγωγή του ανθρώπου).

«…οι μορφές οι ολοένα πιο ωραίες και πιο θαυμαστές [ως προϊόν] διαφόρων δυνάμεων… που εμφυσήθηκαν αρχικά από τον Δημιουργό σε λίγες μορφές ή μόνον σε μία» (η Καταγωγή των Ειδών, τόμος 2, σελ. 207).

«Το περί θρησκευτικών πεποιθήσεών μου ζήτημα σπουδαίο είναι μόνον για μένα τον ίδιο. Επειδή όμως με ερωτάτε, απαντώ, ότι στο ζήτημα αυτό οι γνώμες μου μεταβάλλονται πολλές φορές. Αν κάποιος πρέπει να ονομάζεται θεϊστής, εξαρτάται από τη σημασία που δίνουμε σε αυτήν τη λέξη· αλλά ούτε και κατά την εποχή των πιο μεγάλων μου ταλαντεύσεων υπήρξα άθεος, δηλαδή άνθρωπος που αρνείται την ύπαρξη του Θεού» (γραπτή απάντηση στην Εφημερίδα της Αυγούστης το 1883).

ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ.indd 177

8/29/2022 3:46:40 PM

Παστέρ Λουδοβίκος, Pasteur L. 1822 έως 1895 (μέγας χημικός και βιολόγος)

«Ο Θεός θέλησε, όπως δια των επιμόνων εργασιών μου προσθέσω ένα λιθαράκι εις το οικοδόμημα των γνώσεών μας επί των βαθέων μυστηρίων της ζωής και του θανάτου» (γράμμα στον πατέρα του)

«Όσο περισσότερο ασχολούμαι με την σπουδή της φύσεως, τόσο περισσότερο εκπλήττομαι με τα έργα του Δημιουργού. Κατά τας εν τω εργαστηρίω μου εργασίας προσεύχομαι»

«Η επιστήμη οφείλει να περιορίζεται στην παρατήρηση των γεγονότων και να μην υπερπηδά τον κύκλο της πραγματικότητας· αλλά δεν δύναμαι να εννοήσω, για ποιο λόγο οι οπαδοί της θετικής φιλοσοφίας αγωνίζονται να αποκλείσουν από τη μελέτη της ανθρώπινης διάνοιας, το σπουδαιότερο όλων των γεγονότων, την θετικοτέραν όλων των γνώσεων, την ιδέα του Απείρου… Το ύψος των ανθρωπίνων πράξεων εξαρτάται από τις ιδέες, από τις οποίες αυτές εμπνεύστηκαν. Ευτυχής εκείνος, ο οποίος φέρει μέσα του το θείον, την ιδέα του καλού, το ιδεώδες της τέχνης, της επιστήμης, της πατρίδος, το ιδεώδες των αρετών του Ευαγγελίου. Αυταί είναι οι ζώσες πηγές των μεγάλων έργων, οι οποίες φωτίζονται από τις ακτίνες του Απείρου… Διερωτώμαι εν ονόματι ποίας νέας φιλοσοφικής ή επιστημονικής ανακάλυψης δυνάμεθα να εκκριζώσωμεν από την ανθρώπινη ψυχή αυτές τις υψηλές ενασχολήσεις; Τις θεωρώ αιώνιες (στις 27-4-1882)

«Θα έλθει ημέρα που θα γελούν δια την βλακείαν της συγχρόνου φιλοσοφίας»

«Η αυτόματη γένεση των μικροσκοπικών όντων αποτελεί χίμαιρα. Όχι! Σήμερα δεν υπάρχει καμία γνωστή περίπτωση κατά την οποία μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι μικροσκοπικά όντα ήλθαν στον κόσμο χωρίς σπέρματα και γονείς που να ήταν όμοια με τα όντα αυτά. Αυτοί που διατείνονται την ύπαρξη της αυτομάτου γενέσεως, τούς έχει περιπαίξει η φαντασία τους ή εξαπατήθηκαν από κακώς επιχειρηθέντα πειράματα, στα οποία υπήρχαν σφάλματα που δεν μπόρεσαν να αντιληφθούν ή τα οποία δεν μπόρεσαν να αποφύγουν».

«Παν ζων εκ ζώντος»
«Η επιστήμη δεν πρέπει να ανησυχεί καθόλου για τις φιλοσοφικές συνέπειες των εργασιών της.

-Αν με την πρόοδο των πειραματικών ερευνών μου επετύγχανα να αποδείξω ότι η ύλη μπορεί να οργανωθεί μόνη της σε κύτταρο ή σε έμβρυο ον, θα το διεκήρυσσα αμέσως με την δικαιολογημένη υπερηφάνεια ενός εφευρέτου, ο οποίος έχει τη συνείδησή του ήσυχη, ότι έκαμε μία σπουδαιοτάτη ανακάλυψη.

-Και αν με προκαλούσαν θα προσέθετα: τόσο το χειρότερο για εκείνους των οποίων οι αρχές, οι θεωρίες και τα συστήματά τους δεν συμφωνούν με την αλήθεια των φυσικών γεγονότων! Με την ίδια αυτή υπερηφάνεια σας είπα και προ ολίγου, απορρίπτοντας τις προσπάθειες που κατέβαλαν οι αντίπαλοί μου στο να καταρρίψουν τα συμπεράσματά μου: Στη σημερινή κατάσταση της επιστήμης η θεωρία της αυτομάτου γενέσεως είναι μία χίμαιρα. Και με την ίδια ανεξαρτησία της γνώμης μου προσθέτω: τόσο το χειρότερο για εκεί-

νους των οποίων οι φιλοσοφικές ή πολιτικές τους αρχές παρεμποδίζονται από τις μελέτες μου!»

«η επιστήμη δεν έχει ούτε θρησκεία ούτε πατρίδα» επιγραφή για την οποία ο Παστέρ είπε: «Αν η επιστήμη δεν έχει ούτε θρησκεία ούτε πατρίδα, οι επιστήμονες όμως έχουν και θρησκεία και πατρίδα»

«Θα έδινα ευχαρίστως όλη μου τη δόξα ως επιστήμονας για ένα ψίχουλο από τη δόξα του Μεγάλου Αντωνίου, ο οποίος δεν ήξερε ούτε να διαβάζει».

Thomas Edison, 1847 έως 1931
(Αμερικανός εφευρέτης και επιχειρηματίας. Από τις γνωστότερες εφευρέσεις του είναι το μικρόφωνο, ο φωνόγραφος και ο ηλεκτρικός λαμπτήρας)

«Δεν έχουμε καν αρχίσει να καταλαβαίνουμε ούτε το ένα τοις εκατό για το ενενήντα εννέα τοις εκατό από οτιδήποτε»

G. Marconi, 1874 έως 1937
(βραβείο Νόμπελ 1909 για την ασύρματη τηλεγραφία)

«Η επιστήμη μόνη της δεν μπορεί να εξηγήσει πολλά πράγματα, και προ πάντων το μεγαλύτερο από όλα τα μυστήρια, το μυστήριο της υπάρξεώς μας. Ποιοι είμαστε; Από πού ερχόμαστε; Για ποιο σκοπό ερχόμαστε στη ζωή; Από τη στιγμή κατά την οποία ο άνθρωπος άρχισε να σκέφτεται, επεδόθη εις την έρευνα των προβλημάτων αυτών, και όμως αυτά μέχρι σήμερα μένουν άλυτα. Διακηρύττω με υπερηφάνεια ότι είμαι πιστός. Πιστεύω στη δύναμη της προσευχής. Πιστεύω σε αυτό όχι μόνο ως πιστός Χριστιανός, αλλά συγχρόνως και ως επιστήμων»

«Κάθε άνθρωπος της επιστήμης γνωρίζει ότι υπάρχουν μυστήρια άλυτα. Μόνο η πίστη σε μία Ανώτερη Ύπαρξη, πίστη η οποία ζητά την υπακοή μας, μας δίνει θάρρος να αναλαμβάνουμε με γενναιότητα την σπουδή των μυστικών της ζωής. Με τη βοήθεια του Θεού, ο οποίος θέτει τόσο τις μυστηριώδεις δυνάμεις της φύσης στη διάθεση της ανθρωπότητας, μπόρεσα να ετοιμάσω αυτό το όργανο, το οποίο δίνει στους πιστούς όλου του κόσμου την ευκαιρία να ακούσουν τους λόγους του Αγίου Πατρός (=του Πάπα)»
(κατά την εγκατάσταση Ραδιοφωνικού σταθμού στο Βατικανό στις 12-2-1931)

«Όταν ο Μαρκόνι εισήγαγε εις την ραδιοφωνία τα βραχέα κύματα, οι πρώτες φράσεις που εξέπεμψεν ήταν: «Γενηθήτω το θέλημά σου-ρύσαι ημας από του πονηρού».

Βέρνερ φον Μπράουν, 1912 έως 1977
(ο διάσημος κατασκευαστής πυραύλων)

«Και ο ωραίος αυτός πλανήτης, η Γη, είναι εξίσου μέρος της βασιλείας του Θεού, όπως και οι κενές εκτάσεις γύρω μας, όπως και όλοι οι άλλοι αστέρες και πλανήτες του σύμπαντος. Αυτός ενεφύσησε εις τις καρδιές μας την περιέργεια περί των γύρω μας κόσμων και Αυτός μάς κατέστησε ικανούς να αποκτήσουμε την επιστημονική γνώση και τεχνική ικανότητα προς ικανοποίησιν αυτής. Εάν ο Θεός ήθελε πραγματικά να παραμείνουμε επί της γης, είμαι βέβαιος, ότι θα είχε θέσει έναν ανυπέρβλητο φραγμό και θα είχε αποθαρρύνει όλες μας τις προσπάθειες να τον υπερβούμε. Αλλά δεν υπάρχει απόδειξη περί φραγμού… Εμπιστεύθηκε στον άνθρωπο ολόκληρη την δημιουργία».

«Πιστεύω ότι η εξερεύνηση του Διαστήματος θα βελτιώσει την ύπαρξη του ανθρώπου επί της γης, ηθικώς και πνευματικώς. Όσο περισσότερα μαθαίνουμε περί της Δημιουργίας, τόσο περισσότερα θα γνωρίζουμε για τον Δημιουργό. Το πνεύμα του ανθρώπου είναι εμποτισμένο με την δίψα για την τελική αλήθεια και η εξερεύνηση του Διαστήματος αντιπροσωπεύει τον ανθρώπινο νουν, που εργάζεται στο ζενίθ των γνώσεών του. Καθ’ όσον οι γνώσεις μας για τη λειτουργία του απέραντου και μεγαλειώδους Σύμπαντος αυξάνουν, δεν είναι δυνατό παρά να αυξάνεται και ο σεβασμός μας για τον Δημιουργό του», (συνέντευξη 1967 στην Ελλάδα).

«Η επιστήμη και η θρησκεία δεν είναι ανταγωνίστριες, αλλά αδελφές. Και οι δύο εμβαθύνουν στην υψίστη αλή-

θεια. Η επιστήμη βοηθά στο να αποκαλύψει περισσότερα περί του Δημιουργού δια μέσου της Δημιουργίας του… Όσο περισσότερο εμβαθύνουμε στην έρευνα του Διαστήματος, τόσο μεγαλύτερη γίνεται η πίστη μας…»

«Οσονδήποτε και αν εργάζεται ο άνθρωπος στον επιστημονικό κόσμο, τίποτα δεν μπορεί να πετύχει άνευ της πίστεως. Εάν η πίστη προώθησε και βοήθησε κάποιον στην ζωή, κοιτάξετε εμένα».

«Βέβαια έρχονται περίοδοι αμφιβολίας και αμηχανίας και διερωτώμαι εάν βρίσκομαι στο σωστό δρόμο.

Στις περιπτώσεις αυτές αντλώ δυνάμεις καθώς ζητώ και παίρνω βοήθεια από το Θεό»

«Γνωρίζω ότι καμμία επιστημονική εφεύρεση δεν θα φέρει αναγκαστικά μία αλλαγή στη σχέση μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Ένας επιστήμων βλέπει τη σφραγίδα του Θεού παντού όπου και αν κοιτάξει

«Ο λόγος για τον οποίο πιστεύω στο Θεό, είναι σαφής. Το κάθε τι στον κόσμο είναι κατασκευασμένο με τάξη και οργάνωση και προϋποθέτει έναν κατασκευαστή, ένα σχεδιαστή. Το Σύμπαν περικλείει τόση τάξη, τόση τελειότητα και ακρίβεια, ώστε δεν μπορεί παρά να ναι αποτέλεσμα θεϊκού σχεδίου.

Πρέπει να υπάρχει πίσω του σίγουρα, ένας Δημιουργός.

-Για μένα δεν υπάρχει άλλος δρόμος» (σε ερώτηση της New York Journal American).

Sir Fred Hoyle, 1915 έως 2001
(διάσημος Άγγλος αστρονόμος, δεν ήταν θρησκευόμενος)

«Για να αποφύγουμε το ζήτημα της δημιουργίας θα ήταν απαραίτητο να είναι όλη η ύλη του Σύμπαντος άπειρης ηλικίας, πράγμα που δεν μπορεί να συμβαίνει… Το υδρογόνο μετατρέπεται σταθερά σε ήλιο και σε άλλα στοιχεία… Πώς γίνεται, λοιπόν, να αποτελείται το Σύμπαν σχεδόν εξ' ολοκλήρου από υδρογόνο; Αν η ύλη ήταν άπειρης ηλικίας, αυτό θα ήταν εντελώς αδύνατον. Συνεπώς διαπιστώνουμε ότι, εφόσον το Σύμπαν έχει αυτά τα χαρακτηριστικά, δεν είναι δυνατόν να παρακαμφθεί το ζήτημα της δημιουργίας» (στο «η Φύση του Σύμπαντος»)

«Μια ερμηνεία των δεδομένων βάσει κοινής λογικής, υποδηλώνει πως κάποια υπέρδιάνοια έχει παίξει με την φυσική, καθώς και την χημεία και την βιολογία, και πως δεν υφίστανται τυφλές δυνάμεις στην φύση που να είναι αξιόλογες. Οι αριθμοί που προκύπτουν από τον υπολογισμό των δεδομένων, μου φαίνονται τόσο συγκλονιστικοί, ώστε να τοποθετούν αυτό το ενδεχόμενο σχεδόν εκτός έρευνας.» (Hoyle, F. 1982. The Universe: Past and Present Reflections. Annual Review of Astronomy and Astrophysics, 20 παράγραφος 16).

«Δεν πιστεύω ότι υπάρχει επιστήμονας, ο οποίος θα ερευνούσε τις ενδείξεις σχετικά με τις συνέπειες που έχουν οι νόμοι της πυρηνικής φυσικής πάνω στη διαμόρφωση του εσωτερικού του αστέρων, και δεν θα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι σχεδιάστηκαν εκ προθέσεως.

Εάν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε τα φαινομενικά τυχαία τεχνάσματά μου αποτελούν μέρος ενός βαθύτερου σχεδίου. Εάν όχι, τότε έχουμε επιστρέψει και πάλι στην αρχή μιας τερατώδους ακολουθίας τυχαίων γεγονότων» (αναφέρεται στο Barrow and Tipler, Principle, σελίς 22).

Χάϊζενμπεργκ Β, Heisenberg Werner 1901-1975, (από τους μεγαλύτερους συγχρόνους φυσικούς όλου του κόσμου εισηγητής της «αρχής της αβεβαιότητας». Νόμπελ 1932 για την δημιουργία της Κβαντομηχανικής)

-«Από την εποχή της περίφημης δίκης του Γαλιλαίου διατυπωνόταν συνεχώς η αντίληψη, ότι η επιστημονική αλήθεια που προκύπτει από τις φυσικές επιστήμες, δεν μπορεί να συνδυαστεί με τη θρησκευτική ερμηνεία του κόσμου. Μολονότι όμως εγώ είμαι πλήρως πεπεισμένος περί του ότι δεν μπορεί να προσβληθεί η αλήθεια, την οποία εις την σφαίρα της διατυπώνει η φυσική επιστήμη, ποτέ εν τούτοις δεν μπόρεσα να απορρίψω την θρησκευτική πίστη, τάχα ως ένα μέρος μιας ξεπερασμένης πεποιθήσεως της ανθρωπότητας, ένα μέρος από το οποίο πρέπει να παραιτηθούμε για το μέλλον. Έτσι, κατά τη διάρκεια της ζωής μου, χρειάστηκε πάντοτε να σκεφτώ περί της σχέσεως των δύο τούτων πνευματικών κόσμων της Πίστεως και της Επιστήμης. Διότι περί της αλήθειας εκείνου, το οποίο οι δύο αυτοί κόσμοι μάς δείχνουν, δεν μπόρεσα ποτέ να αμφιβάλλω…

Ο Θεός, περί του οποίου κάνουμε τώρα λόγο, είναι Θεός της τάξης και δεν μπορούμε να πούμε ότι είναι μόνο ο Θεός προς τον οποίο απευθυνόμαστε στις θλίψεις μας και στον οποίο στηρίζουμε τη ζωή μας. Ή, ίσως μπορούμε να πούμε, ότι η επιστημονική μέθοδος κατευθύνει την προσοχή μας προς το ένα μέρος της θείας δραστηριότητας και για αυτό υπάρχει ο κίνδυνος να χάσουμε τη μεγάλη συνοχή του όλου, της εικόνας της ολότητας του Σύμπαντος (σε ομιλία του το 1973)»

-«Η πρώτη γεύση από το ποτήρι της Φυσικής ομοιάζει με αθεΐα, αλλά στο βάθος του ποτηριού περιμένει ο Θεός»

Francis Crick, 1916 έως 2004
(Άγγλος βιολόγος βραβείο Νόμπελ 1962, δήλωνε άθεος)

«Υπάρχει κάποια ανώτερη δύναμη, που κατευθύνει τη ζωή και τη συμπεριφορά των ζωϊκών συστημάτων και που δεν μπορεί να εξηγηθεί με τις επιστημονικές δοξασίες μας».

Peacock Arthur, Πίκοκ Άρθουρ, 1924 έως 2006
(βιοχημικός και αγγλικανός ιερέας)

«από την ύπαρξη του είδους του σύμπαντος που στην πραγματικότητα έχουμε, στο φως των φυσικών επιστημών, [είναι προσήκον] να συναγάγουμε την ύπαρξη ενός Δημιουργού Θεού ως της πιο καλής εξήγησης για πάντα τα υπάρχοντα» (Theory for a Scientific Age… page 134).

Robert Jastrow, 1925 έως 2008
(Αστρονόμος φυσικός κοσμολόγος)

«Δεν είναι ζήτημα ενός άλλου έτους, μιας άλλης δεκαετίας εργασίας, μιας άλλης μετρήσεως ή μιας άλλης θεωρίας. Αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι η Επιστήμη δεν θα μπορέσει ποτέ να ανασύρει τον πέπλο του μυστηρίου της δημιουργίας»

«Για τον επιστήμονα που έχει ζήσει με πίστη στη δύναμη της αιτίας, η ιστορία τελειώνει όπως ένα κακό όνειρο.

Έχει αναρριχηθεί στο όρος της αγνοίας.

Είναι έτοιμος να κατακτήσει την υψηλότερη κορυφή.
Και καθώς σκαρφαλώνει στον τελευταίο βράχο, τον υποδέχεται μια ομάδα θεολόγων, που είναι καθισμένοι εκεί από αιώνες»!

(Robert Jastrow, God and the Astronomers, Warner books,April 1980, σελίς 105).

Weizsaecker C, Βάϊτσζαίκερ Κάρολος, 1920 έως 2015 (αστροφυσικός)

«…Αγωνιζόμεθα, διότι έχουμε όλοι αγωνίες και ανησυχίες. Δεν πρέπει να έχουμε καμία αγωνία. Όταν θα έλθει ο Παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας, θα μας οδηγήσει όλους εις πάσαν την αλήθειαν. Αυτό γίνεται κάθε ημέρα αναμεταξύ μας · μπορεί να γίνεται, αν εμείς ανοίξουμε. Και γίνεται. Στον κόσμο αυτόν θα έχετε αγωνία, αλλά θα παρηγορηθείτε, διότι εγώ νίκησα τον κόσμο. Αυτό είναι γεγονός» (σε ομιλία του σε Ναό το 1974)

«Η σημερινή επιστήμη, ως επιστήμη, γνωρίζει τι δεν γνωρίζει. Για αυτό η επιστήμη είναι συγκρατημένη και επιφυλακτική ενώπιον γενικών απόψεων αναφερομένων εις την ουσίαν όλων των όντων… Έχουμε ενώπιόν μας μία ύψιστη επιστημονική θέση, κατά την οποία, να το ομολογήσουμε ειλικρινά, επιστήμη σημαίνει επίσης, ότι δεν γνωρίζει κανείς. Θέτουμε ερωτήματα, στα οποία πρέπει να παραδεχτούμε, ότι, όπως σήμερα σκεπτόμαστε επιστημονικώς, δεν δυνάμεθα να απαντήσουμε»

«Για μένα πραγματικά ο Χριστιανισμός δεν είναι μία διδασκαλία περί θεϊσμού, ή κάτι παρόμοιο, αλλά κατά κύριο λόγο είναι η επί του Όρους ομιλία του Κυρίου. Εάν ένας στραφεί προς το κήρυγμα αυτό, ίσως να πει, ότι προσπαθεί να είναι Χριστιανός»

Γεώργιος Παξινός, γεννήθηκε το 1944
ο διεθνούς φήμης Έλληνας νευροεπιστήμων (εδήλωσε δημόσια άθεος)

Παρατίθενται μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα από την ομιλία του «Γνώθι σ' αυτόν» το 2017 στην Αθήνα:

«Τρία είναι τα μεγάλα αναπάντητα ερωτήματα που αφορούν το Σύμπαν:

-Πως έγινε το Big Bang

-Πως δημιουργήθηκε το πρώτο κύτταρο και

-Πως η ύλη απέκτησε συνείδηση ύπαρξης,
πως δηλαδή αυτό το τραπέζι κατάλαβε ότι υπάρχει και άρχισε να ερωτεύεται… κ.λπ.»

«Η επιστήμη ποτέ δεν θα αποδείξει ότι δεν υπάρχει ψυχή»

«Εάν ο νους κυβερνά τον εγκέφαλο, τότε υπάρχει ελευθερία βούλησης και κατά συνέπεια, αξιοπρέπεια και ευθύνη. Αν αντιστρόφως ο εγκέφαλος κυβερνά τον νου, τότε ένα θυελλώδες πόρισμα ακολουθεί, δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση, ούτε έπαινος, ούτε μομφή, ούτε κόλαση»

«Για το «γνώθι σ' αυτόν», αξίζει να γνωρίζουμε αν είμαστε σκλάβοι των γονιδίων μας και του περιβάλλοντός μας, σκλάβοι του χθες ή, αντίστροφα, αρχιτέκτονες του πεπρωμένου μας»

«Ο καλύτερος όρος για να περιγράψεις τους νευροεπιστήμονες που μελετούν την συνείδηση, τον νου και την ελεύθερη βούληση, είναι «μπερδεμένοι». Δεν ξέρουν τι συμβαίνει με την συνείδηση»

«Για αυτά που θα σας πω, οι περισσότεροι επιστήμονες τα ασπάζονται, δεν αποκλείεται όμως η μειονότητα να έχει δίκιο… Στην επιστήμη δεν αποδεικνύεται σχεδόν ποτέ τίποτε…»

(και ακολουθεί η διάλεξή του, δείτε Βιβλιογραφία).

Λουκάς Χριστοφόρου, γεννήθηκε το 1937
ο παγκοσμίου φήμης Φυσικός Επιστήμων, Καθηγητής και Ακαδημαϊκός

-Πάρτε τους ανθρώπους που αφιέρωσαν τη ζωή τους και μας έδωσαν πολλά πράγματα στη θρησκεία, τους Προφήτες, Αποστόλους, Αγίους, πάρτε όποιον θέλετε και βάλτε τους όλους μαζί και πείτε μου, πόσο όμορφα περιγράφουν αυτά που συλλαμβάνουν για το θείο. Εγώ θα έλεγα ότι όλα αυτά είναι μικρά, κοντά στο μεγαλείο της Δημιουργίας του Θεού, που έχει ξανοίξει μπροστά μας η σύγχρονη Επιστήμη. Η Επιστήμη φωτίζει το μεγαλείο του Θεού!»

Συνέντευξη στην ΕΡΤ (3/6/2011)

https://youtu.be/ORFbEEwoPo4

Άλμπερτ Αϊνστάιν 1879 έως 1955
Από το βιβλίο: Εγώ ο Άλμπερτ Αϊνστάιν, Alice Calaprice, σελ. 158 εκδ. Κάτοπτρο όπου και οι ακριβείς πηγές.

Σημείωση: Ο Αϊνστάιν δήλωνε ξεκάθαρα ότι δεν πιστεύει σε προσωπικό Θεό με την έννοια της χριστιανικής πίστης.

«Όλα είναι καθορισμένα… από δυνάμεις που δεν τις ελέγχουμε. Είναι καθορισμένα για το έντομο όπως και για το άστρο. Οι άνθρωποι, τα φυτά ή η κοσμική σκόνη όλα χορεύουν στον μυστηριώδη σκοπό που παίζει από μακριά κάποιος αόρατος αυλητής»

«Ισχυρίζομαι ότι το κοσμικό θρησκευτικό συναίσθημα είναι το ισχυρότερο και ευγενέστερο κίνητρο της επιστημονικής έρευνας»
«Ο επιστήμονας διακατέχεται από την αίσθηση της παγκόσμιας αιτιότητας… Το θρησκευτικό του συναίσθημα παίρνει τη μορφή εκστατικής έκπληξης μπροστά στην αρμονία του φυσικού κόσμου, όπου αποκαλύπτεται μία ευφυΐα τόσο ανώτερη, ώστε, σε σύγκριση με αυτήν, το σύνολο της συστηματικής σκέψης και οι πράξεις των ανθρωπίνων όντων μοιάζουν εντελώς ασήμαντα… Το συναίσθημα αυτό αναμφισβήτητα είναι ανάλογο με εκείνο που διακατείχε τις θρησκευτικές ιδιοφυΐες όλων των εποχών»

«Ποιο είναι το νόημα της ανθρώπινης ζωής ή και της ζωής κάθε πλάσματος; η απάντηση στο ερώτημα ανήκει στη θρησκεία. Ίσως αναρωτηθεί κανείς. Έχει άραγε νόημα να τίθεται μια τέτοια ερώτηση; η απάντησή μου είναι ότι ο άνθρωπος που θεωρεί δίχως νόημα τη ζωή,

τη δική του και των συνανθρώπων του, δεν είναι μόνο δυστυχής αλλά και ανάξιος για ζωή».

«Όποιος ασχολείται σοβαρά με την επιστήμη, πείθεται ότι τελικά στους νόμους του σύμπαντος εκδηλώνεται ένας νους πολύ ανώτερος από το νου του ανθρώπου… Έτσι η ενασχόληση με την επιστήμη οδηγεί σε ένα ιδιαίτερο θρησκευτικό συναίσθημα που είναι πραγματικά πολύ διαφορετικό από τη θρησκευτικότητα κάποιου αφελέστερου ανθρώπου».

«Η σχετικότητα είναι καθαρά επιστημονικό ζήτημα και δεν έχει καμία σχέση με τη θρησκεία».

«Είναι δύσκολο να κρυφοκοιτάξεις τα τραπουλόχαρτα του Θεού. Μα ούτε για μια στιγμή δεν μπορώ να πιστέψω ότι, θα διάλεγε να παίξει ζάρια με τον κόσμο».
«Ένα πράγμα διδάχτηκα στη μακρόχρονη ζωή μου: ολόκληρη η επιστήμη μας, όταν συγκριθεί με την πραγματικότητα, μοιάζει πρωτόγονη και παιδιάστικη και όμως, είναι ότι πολυτιμότερο έχουμε».

«Οι φυσικές έννοιες είναι ελεύθερες δημιουργίες του πνεύματος και δεν προκύπτουν, όπως συχνά νομίζεται, αναγκαίως από τις σχέσεις μας με τον έξω κόσμο. Στην προσπάθειά μας να κατανοήσουμε την πραγματικότητα μοιάζουμε με κάποιον, που προσπαθεί να καταλάβει τον μηχανισμό ενός κλειστού ρολογιού. Αυτός βλέπει το απέξω: την πλάκα, τους δείχτες που κινούνται, ακούει το τικ-τακ, αλλά στο εσωτερικό του δεν μπορεί να εισέλθει. Εάν έχει κάποια ικανότητα θα επινοήσει, ίσως, κάποιο μηχανισμό, με τον οποίο λειτουργεί το

ρολόι, που βλέπει, αλλά ποτέ δεν θα είναι βέβαιος, ότι οι ιδέες του είναι μοναδικές, με τις οποίες εξηγούνται οι παρατηρήσεις του. Διότι ποτέ δεν θα είναι σε θέση να ελέγξει τις ιδέες του με βάση τους πραγματικούς μηχανισμούς», (Αϊνστάιν, L.Infeld,Die Evolution der Physik (1987),40).

«Ποτέ δεν βρήκα τίποτα στην επιστήμη μου, που να μπορώ να αντιτάξω στη Θρησκεία».

«Όσο οι νόμοι των Μαθηματικών αναφέρονται στην πραγματικότητα δεν είναι βέβαιοι, και όσο είναι βέβαιοι δεν αναφέρονται στην πραγματικότητα»

«Οι σοβαροί διάκονοι της επιστήμης είναι οι μόνοι βαθιά θρησκευόμενοι άνθρωποι» (στο Religion and Science page 40).

Σημείωση

Πηγή της 3ης Ενότητας (εκτός του κειμένου του Γ. Παξινού και του Λ. Χριστοφόρου): sostis.gr

Η συλλογή των κειμένων έγινε από τον π.Νικόλαο Πουλάδα (τηλ 6951008221), που ενημερώθηκε ότι συμπεριελήφθησαν στο βιβλίο αυτό. Αναφέρονται στην βιβλιογραφία όλες οι πηγές που χρησιμοποίησε.

https://www.sostis.gr/blog/item/749-oi-megaloi-epistimones-gia-ton-theo

**«Η πρώτη γεύση από το ποτήρι της Φυσικής
ομοιάζει με αθεΐα,
αλλά στο βάθος του ποτηριού
περιμένει ο Θεός»**

Heisenberg Werner

Η ΑΡΜΟΝΙΑ
“πάντα εν Σοφία εποίησε”

National and Kapodistrian University of Athens

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ψυχή, ενέργεια, άνθρωπος, Θεός

Η φύση της ψυχής
Η φύση της ενέργειας - το ΦΩΣ
Γενικό συμπέρασμα περί ψυχής
ΤΟ ΤΕΛΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Η φύση της Ψυχής

Συνοψίζοντας όλες τις έννοιες που παρατέθηκαν σ' αυτό το βιβλίο, σε σχέση με τις υπάρχουσες σύγχρονες επιστημονικές θεωρίες για τη φύση της ψυχής, που περιγράφηκαν στα κεφάλαιά του, θα μπορούσαμε να παραθέσουμε τις παρακάτω τελικές μας υποθέσεις για το σοβαρό αυτό θέμα που απασχολεί όλες τις ανθρώπινες υπάρξεις, δια μέσου των αιώνων…

Η ψυχή, στην απλή της μορφή, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι μία κβαντισμένη ενεργειακή δέσμη, απαιτούμενη για την λειτουργία κάθε έμβιου όντος στον πλανήτη. Η δημιουργία της, είναι το πρώτο μέγα μυστήριο της εμφάνισης ζωής στο Σύμπαν. Αυτή ήταν παρούσα και απαραίτητη για την δημιουργία του πρώτου κυττάρου, αλλά και στη συνέχεια, όλων των ειδών του ζωικού και φυτικού βασιλείου. Έχει ενστικτώδη συνείδηση ατομικότητας (διαχωρίζει το σώμα με τις ανάγκες του, από το περιβάλλον, δημιουργώντας, ενδεχομένως, ανάλογα αισθήματα) και ζωογονεί τον οργανισμό, επεξεργαζόμενη αυτόματα τις πληροφορίες που της δίνει αυτός και του παρέχει την ζωτική δύναμη που, μαζί με το φυσικό του ένστικτο, τον συγκρατεί στο «είναι» και τον κατευθύνει στην εκπλήρωση του φυσιολογικού σκοπού της ύπαρξής του… Σ' αυτή την μορφή της, η ψυχή δεν έχει λογική, (τα ζώα και τα φυτά δεν παράγουν ιστορία και πολιτισμό και οι κατασκευές που μπορεί να δημιουργούν, είναι ενστικτωδώς, επαναλαμβανόμενες), άρα δεν είναι υπεύθυνη για τα ενεργήματα του ζωντανού οργανισμού. Επομένως δεν υπάρχει διαμόρφωσή της προς το «καλό» ή το «κακό». Είναι απόλυτα καθαρή ύπαρξη, χωρίς την γνώση του θανάτου και της φθοράς, άτρεπτη και

αμετάβλητη, δια της οποίας εκδηλώνεται αβίαστα, η παγκόσμια ελκτική δύναμη («αγάπη», σελ.: 92), που ενώνει τα πάντα στο Σύμπαν και εκφράζεται στα ζώα, ως έλξη και ειλικρινής αφοσίωση. Έτσι μετά τον θάνατο, η ψυχή τους, που είναι μόνο ενέργεια και δεν υπέστη καμία μετάλλαξη κατά τη διάρκεια της ζωής, χάνει την ενστικτώδη ατομικότητά της και διαλύεται, ως μη εξυπηρετούσα πλέον τις ανάγκες του σώματος.

Με την εμφάνιση όμως του ανθρώπου, που είναι το δεύτερο μέγα μυστήριο της ύπαρξης ζωής στο Σύμπαν, η ενεργειακή δέσμη της ψυχής του, η οποία ζωογονεί τον οργανισμό, απέκτεισε ένα πρόσθετο «στοιχείο», που αποτελείται από άϋλη «ουσία», η οποία εκφράζεται διά της συνειδητής προσοχής (νοητικής εστίασης), και που εκπέμπει νοερά ενέργεια, η οποία εκδηλώνεται στον εγκέφαλο διά των συνειδητών σκέψεων και τον καθοδηγεί στις εντολές του προς το σώμα,. Το «στοιχείο» αυτό είναι ανεξάρτητο του εγκεφάλου, έχει τις δικές του αισθήσεις και είναι αυθύπαρκτο και με συνείδηση ύπαρξης, ως μία μοναδική, υποστατική οντότητα στο Σύμπαν, δηλούμενη με τη λέξη «ΕΓΩ»! Πλην όμως έχει και συνείδηση συλλογικότητας και συλλαμβάνει τις έννοιες του καλού, της δικαιοσύνης, της προόδου, της αλλαγής κ.λπ., με αποτέλεσμα να δημιουργεί πολιτισμούς και να αφήνει ιστορία. Έχει λογική και ελεύθερη βούληση, η οποία όμως μπορεί να εκφρασθεί μόνο εφ΄ όσον διαθέτει σώμα, ώστε δια του εγκεφάλου, που είναι κρεάτινος υπολογιστής (δείτε και σελ. 35), να έχει τη δυνατότητα λήψεως αποφάσεων, έναντι προσώπων και πραγμάτων του υλικού περιβάλλοντος και να μπορεί έτσι, να διαμορφώνει τον εαυτό του προς το καλό

ή, το κακό. Είναι η Ψυχή του ανθρώπου που εκτός της ενεργειακής της δέσμης, έχει και αυτό το «στοιχείο» που ουσιαστικά αποτελεί την φύση του εαυτού μας, το «ΕΓΩ» μας και την ύπαρξη μας, που αισθάνεται και ζει τη ζωή! Είναι αυτό στο οποίο μεταγράφονται οι μνήμες, συναισθήματα, εμπειρίες, κ.λπ. που καταγράφονται στο σώμα κατά την διάρκεια της ζωής και στα οποία γίνεται αυτόβουλη επεξεργασία, δια του εγκεφάλου και διαμορφώνεται η ψυχή σε «αγαθή» ή, «πονηρή»…!

Είναι ο άνθρωπος με, εν δυνάμει, την λογική ενέργεια («δημιουργός») και την νοερά ενέργεια («αγαθός»), που καθοδηγείται «ελεύθερα» από την ψυχή του, να κάνει το «καλό» ή το «κακό», να δημιουργεί πολιτισμούς ή, να τους καταστρέφει, να αγαπά ή, να μισεί, να πιστεύει στον Θεό ή, όχι και να «διερωτάται» αν η Ψυχή του ανθρώπου

«η οποία έχει συνείδηση ύπαρξης του Εαυτού της, του Σύμπαντος και του Θεού, που δημιουργήθηκε ώστε να είναι αυτεξούσια, πλην όμως εκφραζόμενη διά του σώματος»,

επιζεί μετά τον θάνατο του ανθρώπου;

«Αν δεν υπάρχει μετά θάνατο ζωή, τότε αυτή η ζωή, είναι το χειρότερο αστείο που έχω δει και που έχω ακούσει ποτέ»!

Λουκάς Χριστοφόρου
Ακαδημαϊκός και Καθηγητής

Guggenheim museum N.Y.

Η φύση της Ενέργειας - το ΦΩΣ

Η κβαντική θεωρία προτείνει ότι λίγες στιγμές μετά από το Big Bang, στη 10 μείον 43 δευτερόλεπτα, οι τέσσερις δυνάμεις της φύσης, η ισχυρή πυρηνική, η ασθενής πυρηνική, η ηλεκτρομαγνητική και τέλος η βαρύτητα ήταν ενωμένες σε μια "υπερ-δύναμη". Τα στοιχειώδη σωματίδια κουάρκς αρχίζουν να ενώνονται ανά τρία, να σχηματίζονται τα φωτόνια, τα ποζιτρόνια και τα νετρίνα, ενώ δημιουργήθηκαν συγχρόνως και τα αντισωμάτιά τους. Στη συνέχεια ο σχηματισμός της ύλης από την ενέργεια, πραγματοποιείται από τα φωτόνια (φως), που υλοποιούνται σε βαρυόνια και αντιβαρυόνια

Επομένως η δημιουργία της ύλης του Σύμπαντος έγινε από τα φωτόνια, δηλαδή από το ΦΩΣ! Και εδώ ανακαλούμε την Βιβλική ρύση «… και εγένετο φώς».

Αρα η βασική σύσταση του Σύμπαντος, είναι το φως και αυτό το «κάτι» από το οποίο προήλθε το Σύμπαν, και υπήρχε ΠΡΟ της Μεγάλης Έκρηξης, θα πρέπει να είναι και αυτό «ΦΩΣ», διαφορετικής φύσης, αυθύπαρκτο, άπειρο και αιώνιο, όπως δείξαμε στο «Περί Δημιουργίας του Σύμπαντος και περί Ψυχής» κεφάλαιο (σελ. 25). Επομένως το ΦΩΣ του Σύμπαντος είναι «δημιουργημένο» (είναι το «αιτιατό») και το «ΦΩΣ» το προϋπάρχον, ως άπειρο και αιώνιο, είναι «αδημιούργητο» (είναι το «αίτιον»).

Άρα, τα πάντα στο Σύμπαν είναι φως! Όλη η ύλη και ο άνθρωπος, προήλθαν από φωτόνια που δημιουργήθηκαν με την Μεγάλη Έκρηξη! Και γι΄ αυτό όταν γίνε-

ται η διάσπαση της ύλης δια της ατομικής και πυρηνικής αντίδρασης, εκλύεται φως απαστράπτον!

Επομένως, αν έχει ψυχή ο άνθρωπος, τότε και αυτή είναι φως «δημιουργημένο». Και εδώ είναι ίσως το μοναδικό σημείο, στα θέματα περί ψυχής και Θεού, το οποίο μπορεί να διαπιστωθεί δια της προσωπικής μας εμπειρίας, όπως λέγουν οι θρησκείες, αν ασχοληθούμε με αυτό μετ΄ επιτάσεως… Πράγματι έχει αναφερθεί η εμπειρία φωτός σε πολλές Ανατολικές θρησκείες που εξασκούν την πρακτική του βαθέως Διαλογισμού προς εαυτόν, όπου οι διαλογιζόμενοι έχουν την εμπειρία του φωτός της νοεράς ενέργειας και «ουσίας» της ψυχής των. Αλλά η σημαντικότερη εμπειρία φωτός είναι αυτή του Ησυχασμού, που είναι ο τρόπος ζωής των μοναχών της Ορθοδόξου Εκκλησίας, όπου οι προσευχόμενοι, όπως λέγουν, επαναφέροντας την νοερά τους ενέργεια (τις σκέψεις τους διά της συνειδητής προσοχής), από τα εφήμερα, στην «ουσία» της ψυχής (δηλαδή να έχουν συνειδητή έλλειψη λογισμών), και επικαλούμενοι την «ΟΥΣΙΑ» από την οποία «καταβαίνει» το «αδημιούργητο ΦΩΣ», έχουν την νοερή και όχι λογική, αίσθησή Του, πολλές φορές ολονύχτια, ως λαμπρότατο λευκό φως, συνοδευόμενο από απέραντη γαλήνη και ηρεμία!

Είναι το «φως ιλαρόν» που αναφέρει ο αρχαίος ύμνος της Χριστιανικής Εκκλησίας (χρονολογείται στα τέλη του τρίτου, ή στις αρχές του τετάρτου μ.Χ. αιώνα)

Φως, περισσότερο φως!

Wolfgang Goethe

Γενικό συμπέρασμα περί Ψυχής

*Η ψυχή του ανθρώπου είναι «φως», που δημιουργήθηκε
ώστε να έχει, συνείδηση ύπαρξης,
ελεύθερη βούληση, γνώση του «καλού» και του «κακού»
και να εκφράζεται με τη λέξη
«ΕΓΩ», δηλαδή «ΕΣΥ»*

*Κατά την διάρκεια της ζωής, είναι ενωμένη με το σώμα και το καθοδηγεί για την συντήρησή του, χειριζόμενη τον κρεάτινο υπολογιστή του, τον εγκέφαλο,
στις δοσοληψίες της, δια του σώματος, με το περιβάλλον και τους άλλους ανθρώπους, εκφράζοντας την ελεύθερη βούλησή της και διαμορφώνοντας με αυτόν τον τρόπο την φύση της σε αγαθή ή, πονηρή.*

Όταν αποχωριστεί όμως από το σώμα, αν και κινείται, «βλέπει» πνευματικά, θυμάται και αντιλαμβάνεται, με ασύλληπτη ταχύτητα και ενάργεια, διότι δεν έχει τον υλικό περιορισμό του σώματος, εν τούτοις, δεν μπορεί να εκφράσει την ελεύθερη βούλησή της, το αυτεξούσιό της και να αναθεωρήσει, αν θέλει, την διαμόρφωση τής φύσης της (αγαθή ή, πονηρή). Δεν διαθέτει πλέον το υλικό σώμα με τον εγκέφαλο - υπολογιστή του, δια του οποίου έκανε όλους τους διαλογισμούς της ζωής, για τις δοσοληψίες του σώματος με το υλικό περιβάλλον και τις άλλες ανθρώπινες υπάρξεις (κτητικότητα, το δικό ΜΟΥ). Η ψυχή, χωρίς την εξάρτηση της ύλης, γίνεται άτρεπτος και δεν μπορεί πλέον να αλλάξει η προαίρεσή της, αλλά εξακολουθεί να υπάρχει στην χρηστότητα ή μη, που βρισκόταν όταν αποχωρίστηκε το σώμα…

NATURE

Εγωισμός: Φυλακή του «ΕΓΩ», Σκοτάδι, Θάνατος…

Απλότητα, ταπείνωση: Ελευθερία του «ΕΓΩ», Φως, Ζωή!

μλ

…και πρόσεχε τους λογισμούς υπερηφάνειας

ΤΕΛΟΣ
του βιβλίου αυτού
ή
ΑΡΧΗ
της νέας σου ζωής
;;;

η απάντηση είναι δική σου, αναγνώστη

και μη ξεχνάς ότι

Η δυσκολότερη συζήτηση είναι με τον εαυτό μας

μλ

ΤΟ ΤΕΛΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Και βέβαια επανέρχεται, τελικά, το αιώνιο ερώτημα:

Τι υπήρχε προ της Δημιουργίας του Σύμπαντος ή, των Συμπάντων, αν υπάρχουν και άλλα;

Τι μπορεί να υπήρχε πριν από κάθε αρχή;

ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ποιά ήταν η πρώτη ώθηση που περιείχε εν δυνάμει και δημιούργησε τα πάντα;

Την απάντηση μπορεί να την δώσουν, περίπλοκα, οι Φιλοσοφίες και οι Θρησκείες ή, πολύ απλά, η λογική ενός μικρού παιδιού:

Μία άπειρη, αιώνια, απλή «ουσία», που είναι η αιτία των ΠΑΝΤΩΝ

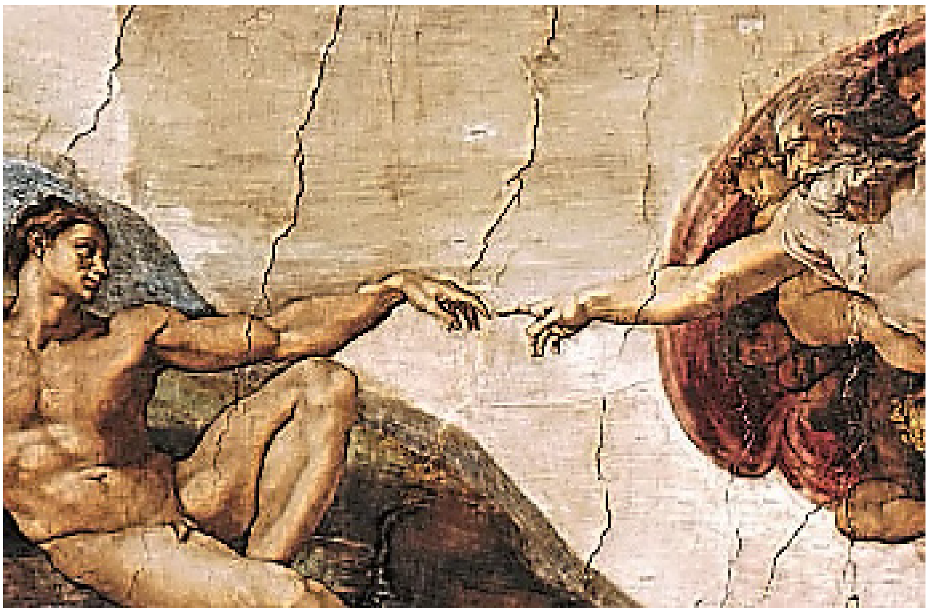
Ευχαριστώ για τον χρόνο σας

Marios Lefteriotis

Michelangelo: The Creation of Adam
The Creation of Adam, detail of the ceiling fresco by Michelangelo, in the Sistine Chapel, Vatican City

Πως θα διαβάσετε το βιβλίο αυτό
και όχι μόνο

Για οτιδήποτε κάνουμε στη ζωή μας, παίρνουμε αποφάσεις και καθορίζουμε τη θέση μας έναντι του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ζούμε και των ενεργειών μας προς πρόσωπα και πράγματα. Χιλιάδες αποφάσεις καθημερινά, από τα πιο μικρά, τι θα ντυθώ, τι θα φάω, που θα πάω, ποιον θα συναντήσω κ.λπ., μέχρι τα πιο μεγάλα και σοβαρά, τι πιστεύω στη ζωή μου, τι πολιτική τοποθέτηση έχω, ποιους συνανθρώπους μου δέχομαι και ποιους απορρίπτω και γενικότερα, τι μου αρέσει και τι απεχθάνομαι…

Για να πάρουμε τις αποφάσεις μας αυτές, συνήθως, κάνουμε μία σύντομη συζήτηση με τον εαυτό μας και του ζητάμε να μας παρουσιάσει το υπό κρίση γεγονός για να το αξιολογήσουμε και να το δεχθούμε ή, να το απορρίψουμε!

Και εδώ γίνεται το μεγάλο λάθος. Δεν αντιλαμβανόμαστε ότι, όταν συνομιλούμε με τον εαυτό μας, αυτός είναι πάντοτε ντυμένος με διάφορες φορεσιές, όπως:

Η φορεσιά των αναμνήσεων
Εγώ αυτά έμαθα από το σπίτι μου, από το περιβάλλον μου και αυτά πιστεύω και κάνω στη ζωή μου.

Η φορεσιά των ταμπέλων
Αυτός ανήκει σ' αυτή την ομάδα και τον δέχομαι ή όχι, χωρίς να τον αξιολογήσω, διότι αποδέχομαι ή όχι, την ομάδα αυτή…

Η φορεσιά των προηγούμενων εμπειριών
Έχω την εμπειρία ενός καλού ή κακού γεγονότος στη ζωή μου και το επαναλαμβάνω ή όχι, με κλειστά μάτια, χωρίς λογική.

Η φορεσιά της ενέργειας των υλικών νευρώνων
Είμαι, ακούσια, φτιαγμένος να έχω ροπή προς το κακό, να μετατρέπω τις ανάγκες μου σε πάθη, να μισώ τους συνανθρώπους μου, να αποφασίζω μηχανικά…

Η φορεσιά των χιλιάδων συνηθειών που έχουμε
Δεν κουράζομαι να αποφασίσω και κάνω ό,τι έχω συνηθίσει.

Πρέπει λοιπόν, πριν πάρουμε την υπό κρίση απόφαση, να κάνουμε δύο βασικά πράγματα με τον εαυτό μας;

1
Να τον γδύσουμε τελείως ώστε να γίνει ένας απλός παρατηρητής στον χώρο, ένα μάτι μόνο, και να δει πρόσωπα, πράγματα και γεγονότα, όπως ακριβώς είναι, αυτά καθ' εαυτά.

2
Να τον αναγκάσουμε να ερευνήσει, να βρει και να μας πει τα αντικειμενικά στοιχεία που υπάρχουν για αυτά, δηλαδή την περιγραφή, τον χαρακτήρα και την ουσία τους, βάσει της επιστήμης, της τεχνογνωσίας και άλλων αξιόπιστων πηγών.

Έτσι, θα μπορέσουμε να
δούμε τα πάντα και τους πάντες,
<u>όπως ακριβώς είναι στην πραγματικότητα</u>
και όχι πίσω από ταμπέλες, προσωπικές
εμπειρίες, αναμνήσεις, αρέσκειες
ή απαρέσκειες και συνήθειες.
Συγχρόνως θα λάβουμε υπ΄ όψιν,
οτιδήποτε αντικειμενικά σωστό
υπάρχει για αυτά.

Με αυτόν τον τρόπο,

θα μπορέσουμε να κρίνουμε
και να αποφασίσουμε σωστά
!!!

Πράγματι, η δυσκολότερη συζήτηση είναι με τον εαυτό μας
μλ

Brazil 1996 - Rio - Jesus Christ's statue

Βιβλιογραφία

1), η διάλεξη του Γιώργου Παξινού στη Αθήνα το 2017, YouTube video:
https://youtu.be/wq8e3j9VWR8
Η συνέντευξη του Γιώργου Παξινού στο Αθηναϊκό και Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων που αναρτήθηκε στο City Patras:
https://www.google.gr/amp/s/www.citypatras.gr/psychagogia/mustreads/den-yparchei-psychi-pigazoyn-ton-egkefalo-leei-o-koryfaios-ellinas-neyroepistimonas-giorgos-paxinos/amp/

2), Anirban Bandyopadhyay,
https://www.researchgate.net/profile/Anirban-Bandyopadhyay-7

3), Anirban Bandyopadhyay
Evidence of massive global synchronization and the consciousness: comment on "Consciousness in the universe: a review of the 'Orch OR'theory" by Hameroff and Penrose,
https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/24070914/

4), Discovery of quantum vibrations in 'microtubules' inside brain neurons supports controversial theory of consciousness:
https://www.sciencedaily.com/releases/2014/01/140116085105.htm

5), Consciousness in the universe: A review of the 'Orch OR' theory by S. Hameroff; R. Penrose,

https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1571064513001188?via%3Dihub

6), Orch OR Orchestrated objective reduction,
https://en.m.wikipedia.org/wiki/Orchestrated_objective_reduction

https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/17588928.2020.1839037

https://royalsocietypublishing.org/doi/10.1098/rsta.1998.0254

https://www.google.gr/amp/s/www.irishtimes.com/opinion/editorial/can-science-explain-the-mystery-of-consciousness-1.4512799%3fmode=amp

https://www.peacequarters.com/scientists-found-soul-doesnt-die-goes-back-universe/

7), Shadows of the Mind: A Search for the Missing Science of Consciousness,

https://en.m.wikipedia.org/wiki
Shadows_of_the_Mind

8), God and Religious Toleration/Afterlife,
https://en.m.wikibooks.org/wiki/God_and_Religious_Toleration/Afterlife
https://en.m.wikibooks.org/wiki/God_and_Religious_Toleration/The_proof_of_God#God_and_Quantum_Physics

9), Microtubules,
https://en.m.wikipedia.org/wiki/Microtubule

10), Dr. Hans-Peter Durr and Dr. Christian Hellweg, Scientists Find Hints for the Immortality of the Soul,
https://www.google.gr/amp/s/www.huffingtonpost.co.uk/amp/entry/scientists-find-hints-for-the-immortality-of-the-soul_b_5499969/

11), Hameroff, Stuart, and Roger Penrose. "Consciousness in the universe: A review of the 'Orch OR'theory." Physics of life reviews 11.1 (2014): 39-78,

12), Sahu S, Ghosh S, Ghosh B, Aswani K, Hirata K, Fujita D, et al. Atomic water channel controlling remarkable properties of a single brain,

13), microtubule: correlating single protein to its supramolecular assembly. Biosens Bioelectron 2013;47:141–8,

14), Sahu S, Ghosh S, Hirata K, Fujita D, Bandyopadhyay A. Multi-level memory-switching properties of a single brain microtubule. Appl Phys.

15), Το σωματίδιο του Θεού. Άρθρο της Καθημερινής
https://www.kathimerini.gr/culture/books/989570/to-somatidio-toy-theoy-2/

16) Συνέντευξη στην ΕΡΤ (3-6-2011) του Λουκά Χριστοφόρου, Ακαδημαϊκού και Καθηγητή
https://youtu.be/ORFbEEwoPo4

Παραπομπές ειδικά για την 3η ενότητα μόνο:

1) Οι θεμελιωταί των επιστημών, αρχιμ. Ηλία Μαστρογιαννοπούλου, 1962

2) Το Σύμπαν, η Ζωή και ο Άνθρωπος, Κωτσάκη Δημητρίου, ομοτίμου καθηγητού Πανεπιστημίου Αθηνών, 1986

3) Η προέλευση της Ζωής και η Επιστήμη, του ιδίου

4) Οι πρωτοπόροι της Επιστήμης και η Γένεσις του κόσμου, του ιδίου

5) Η κοσμοθεωρία του Υλισμού, του ιδίου

6) Είμαστε μόνοι στο διάστημα; του ιδίου

7) Το μεγάλο πρόβλημα Θεός και Κόσμος, του ιδίου

8) Το αστρονομικό Σύμπαν, Δημιουργία ή, Τύχη; του ιδίου

9) Πώς βλέπει σήμερα η επιστήμη το Σύμπαν, του ιδίου

10) Η συγκρότηση του Σύμπαντος, του ιδίου

11) Η επιστήμη ομιλεί, 1979

12) Ομιλούν οι σοφοί περί Θεού, 1980

13) Ομιλούν οι σοφοί περί Χριστιανισμού, 1979

14) Ομιλούν οι σοφοί περί Ψυχής, 1982

15) Οι μεγάλοι μπροστά στον πόνο, 1987
-211-

16) Γιατί δεν είμαι άθεος, Γεωργίου Μελέτη, 1994

17) Η Χριστιανική πίστις εις τον αιώνα της επιστήμης, Ν.Π. Βασιλειάδη, 1982

18) Αρχή και τέλος του Κόσμου, Κοσμολογία και Αγία Γραφή, αρχιμ. Αστερίου Χατζηνικολάου, 2001,

19) Ο άνθρωπος μέσα στο Σύμπαν, αρχιμ. Αστερίου Χατζηνικολάου, εκδ. 1996

20) Ο Δαρβίνος και η θεωρία της εξελίξεως, Ν.Π. Βασιλειάδη, εκδ. 1995

21) Θεός και Θρησκεία στις Φυσικές Επιστήμες, Μέγας Λ. Φαράντος, 2008

22) Εγώ ο Άλμπερτ Αϊνστάιν… Alice Calaprice, 1998

23) Η Γλώσσα του Θεού, Francis S. Collins, 2009

24) Η αυταπάτη του Dawkins, AlisterMc Grath, 2008

25) Πασκάλ Μπλέζ, Σκέψεις,

26) Επιστήμη ή Θεός, J. Polkinghorne,

27) Ο Γαλιλαίος στη φυλακή, Μύθοι για την επιστήμη και τη θρησκεία, επιμέλεια Ronald L. Numbers, 2011

28) Είναι ο Θεός μαθηματικός; Μάριο Λίβιο, 2014

29) Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού, Will Durant τόμος Ζ

30) Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού, Will Durant τόμος Η

31) Ανθολογία της Φιλοσοφίας, Ubaldo Nicola, 2007

32) Η Φιλοσοφία της Αναγεννήσεως και η θεμελίωσις της Νεωτέρας Φυσικής, Λογοθέτου Κ. ΟΕΣΒ, 1955

Τέλος, περί των ΕΚΘ (Εμπειρίες Κοντά στον Θάνατο), δείτε:

https://el.m.wikipedia.org/wiki/Επιθανάτια_εμπειρία και

https://www.radiospot.gr/10-επιστημονικές-ερμηνείες-για-τις-μετα/

και συμπληρωματικά περί της Κβαντικής Ψυχής, δείτε:

https://youtu.be/KIefxonD6dY

Ταινίες του Μάριου Λευθεριώτη σχετικές με το βιβλίο αυτό:

REQUIEM FOR HUMANITY
https://youtu.be/r1lLy0LDadQ
https://requiemmarlef.blogspot.com

ΔΙΑΣΠΑΣΗ
https://youtu.be/oQKrqCXSsp0

ΚΒΑΝΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ
https://youtu.be/waKxUNrsU_0

Όλες οι ταινίες (300) του ΜΛ στο κανάλι του, στο YouTube:
(πατήστε επάνω, αριστερά στην επιλογή videos)
https://youtube.com/c/MariosLefteriotis

Οι φωτογραφίες του ΜΛ στο photo site GuruShots:
https://gurushots.com/marlef?tc=27a83a2a3138eb5 7ac6844793e4b8e8e

ΞΕΧΩΡΙΣΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ Φιλαρέτη Λευθεριώτη, άρθρο
Γράψτε τον ανωτέρω τίτλο στο Google, ανοίξτε το:
Φύλλο-73-Νοέμβριος-Δεκέμβριος-2019.pdf
και προχωρήστε προς τα κάτω τη σελίδα που θα ανοίξετε, να δείτε το 9ο άρθρο.
Επίσης δείτε και τους συνδεσμους:
http://www.ionikienotita.gr/?p=33909
https://youtu.be/GJmzkew0vzY και
https://youtu.be/lR4bFPDbmRc

Marias Lefteriotis

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

2η ΕΝΟΤΗΤΑ Μαθήματα Ζωής

3η ΕΝΟΤΗΤΑ Οι Μεγάλοι Επιστήμονες μιλούν για το Θεό

Η ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗ
"ΠΕΤΡΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ - ΜΗΝΥΜΑ ΕΛΠΙΔΑΣ"
ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΟΣΤΡΙΑ.
ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΚΑΙ Η ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΕΓΙΝΑΝ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΚΟΤΣΑΦΤΟΠΟΥΛΟ.
Η ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΚΑΙ Η ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ
ΕΓΙΝΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ PRINT FAIR
ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2022
ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΣΤΡΙΑ.

Λιανική τιμή 14€
Δεν περιλαμβάνει ΦΠΑ

